

Πάτρικ Ασένοβ

Η Πιανίστρια
και η Βασίλισσα

Η Πιανίστρια
και η Βασίλισσα

Πάτρικ Ασένοβ

Η Πιανίστρια και η Βασίλισσα

*‘Ας υποθέσουμε ότι θα καταφέρεις να
σπάσεις τον τοίχο με το κεφάλι σου. Και μετά, τι
θα κάνεις στο επόμενο κελί;’
Stanislaw Jerzy Lec*

Κανένας αετός δεν φτάνει ως τον ήλιο. Αλλά η κοπέλα που πεθαίνει από φυματίωση ονειρεύεται να μετατραπεί σε τέτοιο πουλί. Να πετάξει πιο ψηλά απ’ ό,τι της επιτρέπει η φύση. Να σπάσει τους φραγμούς. Να την κάψουν οι αχτίδες του αιώνιου άστρου που ζεσταίνει τον κόσμο μας με τις φλόγες του. Ας γίνει γρήγορα στάχτη ώστε να γλιτώσει τον πόνο. Ας φύγει από τη ζωή της ταλαιπωρίας και των ζοφερών παθών μια ώρα αρχύτερα.

Εκείνη τη λέγανε Φρόσω. Ευφροσύνη τη βάφτισε η μητέρα της αλλά από την πρώτη στιγμή που απέκτησε συνείδηση επέβαλε στους συνομηλίκους της να τη φωνάζουν με το υποκοριστικό αυτό. Ήταν ένα αρρωστιάρικο και λεπτό κορίτσι με χλωμό δέρμα που λες και κολλούσε πάνω στα κόκκαλα. Ωστόσο το ντροπαλό χαμόγελο και το κουδουνιστό γέλιο την έκανε να φαντάζει ένα γλυκό και αγαθό πλάσμα στα μάτια του κόσμου.

Τον πατέρα της τον πάτησε άμαξα πριν η Φρόσω προλάβει να βγάλει το πρώτο της κλάμα αντικρίζοντας το φως της μέρας. Στο μπαούλο

κάτω από το κρεβάτι η μητέρα της βρήκε κάτω ασημένια νομίσματα τα οποία αντάλλαξε για μερικά κασόνια ρούμι και παλιό ναυτικό ουίσκι. Μέχρι να πατήσει τα πέντε η Φρόσω είδε και τα τρία αδέρφια της να πεθαίνουν από την πείνα, το κρύο και την αρρώστια. Η μικρή σύντομα κατάλαβε πως προκειμένου να επιβιώσει στον ανελέητο φεουδαρχικό κόσμο θα έπρεπε να μάθει να φροντίζει μόνη τον εαυτό της.

Στα επτά της έκλεψε για πρώτη φορά. Η μητέρα της ήτανε επί μια βδομάδα πωμένη και δεν έλεγε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Η κοιλιά του νεαρού κοριτσιού γουργούριζε προειδοποιητικά ενώ οι πρώτες ζαλάδες δεν άργησαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Ένα πρωί εκμεταλλεύτηκε την απουσία του φούρναρη, γλίστρησε πίσω από τον πάγκο του και βούτηξε δύο καρβέλια. Τά 'χωσε κάτω από την ποδιά της και το 'βαλε στα πόδια γεμάτη έξαψη. Μέχρι να φτάσει στο σπίτι είχε καταβροχθίσει λαιμαργα το ένα. Άφησε το άλλο στο τραπέζι στο δωμάτιο της μητέρας της η οποία όμως άργησε πολύ να ξαναβρεί τις αισθήσεις της.

Έχασε την παρθενιά της στα δώδεκα από τον κρεοπώλη της μικρής κωμόπολης ως αντάλλαγμα για ένα χοιρινό μπουτι και μια παντσέτα. Το κρέας έφτασε να καλύψει τις ανάγκες της μικρής και της μητέρας της για μια βδομάδα. Ύστερα όμως οι δυο γυναίκες βρέθηκαν ξανά στον αγώνα για την επιβίωση. Η μητέρα της Φρόσως απολύθηκε τρεις φορές από τη συγκομιδή των πατατών και των λαχανικών στα χωράφια. Παρ' όλο που υπήρχε έλλειψη από εργατικά χέρια και οι πάροικοι είχαν αρχίσει να διεκδικούν ξανά τα δικαιώματά τους η εξάρτηση

από το πιεστό αποτελούσε σοβαρό εμπόδιο στην εύρεση μόνιμης εργασίας.

Στα δεκαπέντε έχασε τη μητέρα της. Η άμοιρη γυναίκα σκόνταψε στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού της καθώς γυρνούσε από ένα μεθύσι. Το επόμενο πρωί τη βρήκαν να κείται μπροστά από την πόρτα με κάταγμα στο κρανίο. Στους γείτονες πήρε περίπου πέντε λεπτά μέχρι να διαπιστώσουν πως ήταν νεκρή. Η Φρόσω έκασε για λίγο πάνω από το άψυχο κορμί της μητέρας της ριγώντας σιγανά, χωρίς ωστόσο να τολμάει να την αγγίξει. Έλειπα έσφιξε τα δόντια. Σκούπισε τα δάκρυα στο βρώμικο μανίκι και έτρεξε μακριά.

Τα επόμενα χρόνια τα πέρασε γυρίζοντας τα χωριά της χώρας με ένα περιοδεύον τσίρκο. Ο Μπρούνο, ένα καστανόξανθο παλικάρι από τον θίασο, της έκανε στην αρχή τα γλυκά μάτια. Άπειρη καθώς ήταν η Φρόσω σύντομα του δόθηκε ελπίζοντας ότι ο νεαρός θα αναγνώριζε την αγάπη της και θα τη φρόντιζε. Όταν ένα πρωί βρήκε το κρεβάτι δίπλα της άδειο άρχισε να τρέμει. Σε λίγο της ανακοίνωσαν με απάθεια πως ο Μπρούνο το 'χε σκάσει με μια χορεύτρια από την θεατρική ομάδα που τους ανταγωνιζόταν. Για ακόμα μια φορά η Φρόσω άφησε την απελπισία να την κυριεύσει. Έκλαιγε γοερά επί τρεις μέρες και τρεις νύχτες και δεν έβρισκε πουθενά παρηγοριά.

Το πρώτο της φορητό πιάνο της το 'κανε δώρο μια μάγισσα, η Βανέσα. Η γριά διάβαζε το μέλλον στα χαρτιά και στον καφέ και προέβλεψε στην αρρωστιαρική κοπέλα απεριγράπτα βάσανα και οδύνες. Ωστόσο για να την καθησυχάσει της χάρισε το μικρό ξύλινο μουσικό όργανο. Όταν βγήκε από την αποθήκη της

Βανέσας ήταν ολόκληρο καλυμμένο με σκόνη. Η Φρόσω διαπίστωσε ότι μερικά πλήκτρα έλειπαν. Ωστόσο από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ότι αυτό το ξύλινο κουτί έκρυβε μέσα του κάτι το μαγικό. Κάτι που δεν μπορούσε να συλλάβει με το φτωχό μυαλό της.

Ένας ηλικιωμένος κύριος με ρεντιγκότα που κάπνιζε σιγαρέτο και φορούσε μονόκλ την πλησίασε όταν την είδε να χτυπά άτσαλα τα λευκά πλήκτρα με το λεπτό δαχτυλάκι της. Ήτανε βράδυ και τα μέλη του θιάσου ξεκουράζονταν μετά από μια εξουθενωτική παράσταση.

-Σου 'χουν πει ποτέ ότι είσαι ένα πολύ ωραίο και τρυφερό κορίτσι;

Στην αρχή η Φρόσω ταραχτήκε. Δεν είχε συνηθίσει να την πιάνουν κουβέντα στα ξαφνικά καλοντυμένοι άγνωστοι.

-Είμαι ο κόμης φον Χιούρερ, συστήθηκε ο κύριος. Εσύ μπορείς να με αποκαλείς απλά Ρούντολφ. Στο κάστρο μου έχω πολλά γυαλιστερά πιάνο, μεγαλύτερα από αυτό. Μια κοπέλα σαν και σένα θα έπρεπε να μνηθεί στην τέχνη της μουσικής. Είναι κρίμα να μην ξέρεις να μεταμορφώνεις τις σκέψεις και τις ιδέες σου σε νότες.

Οι κόρες των ματιών της Φρόσως διογκώθηκαν από ενθουσιασμό. Ανοιγόκλεισε βιαστικά τα ματόκλαδά της μην μπορώντας να πιστέψει αυτά που άκουγε.

-Θα ήθελες να έρθεις να μείνεις στο κάστρο μου; Θα είσαι η προστατευομένη μου και γω θα γίνω δάσκαλος και καθοδηγητής σου.

Η Φρόσω τον κοίταξε ντροπαλά γεμάτη ευγνωμοσύνη. Για πρώτη φορά της δινόταν η

ευκαιρία να κάνει κάτι ενδιαφέρον στην ως τα τότε μίζερη ζωή της.

-Ναι, δέχθηκε με γουρλωμένα μάτια. Θα το ήθελα πολύ!

Ακολουθήσαν δυο χρόνια γεμάτα φιλοσοφικούς στοχασμούς και πνευματικές αναζητήσεις. Ο Ρούντολφ έμαθε στο φτωχό κορίτσι να βγάζει παραδεισένιους ήχους ενώ γλιστρά απαλά τα χέρια του πάνω στα πλήκτρα του πιάνου. Και το πιάνο, αχ αυτό το πιάνο! Πόσο επιβλητικά ορθωνόταν στη μέση του σαλονιού του! Πόσο πιο κομψό και αριστοκρατικό φαινόταν στην Φρόσω αυτό το κλειδοκύμβαλο με ουρά, κατασκευασμένο από καστανοκόκκινο μαόνι ξύλο, με πλήκτρα από ελεφαντόδοντο και επιχρυσωμένο πεντάλ και με τις παρτιτούρες πάνω του τυπωμένες σε πάπυρο από την Ανατολή, σε σχέση με το παλιό κουτί της γριάς μάγισσας. Η έφηβη κοπέλα το ερωτεύτηκε από την πρώτη στιγμή που το είδε.

Ο ίδιος ο Ρούντολφ την παρότρυνε να συνθέτει δικά της κομμάτια. Να εκφράζει τα συναισθήματά της μέσα από αρμονικές μελωδίες που έβγαιναν από τα βάθη της ψυχής της.

-Όταν γράφεις μουσική δεν δέχεσαι απλά ερεθίσματα από τις αλλαγές που συμβαίνουν στον κόσμο. Αλλάζεις η ίδια τον κόσμο. Γίνεσαι ένα με τα βότσαλα της λίμνης, τους μοναχικούς βράχους που στηρίζουν σιωπηρά σαν πυλώνες τον ουρανό περιμένοντας η θεά σελήνη να τους χαρίσει ένα χλωμό χαμόγελο, την ιτιά που έχει σκύψει λυπημένη πάνω από τα κρεβάτια των γυρίνων. Και προσπαθείς να τα αλλάξεις όλα αυτά, να μετενσαρκωθείς στη φύση και να την κάνεις να γίνει καλύτερη. Αυτός είναι ο σκοπός του καλλιτέχνη. Από τα βότσαλα της λίμνης

αρχίζουν να κυλάνε δάκρυα για έναν ανεκπλήρωτο έρωτα ανάμεσα σε ένα ξωτικό και μια πριγκίπισσα. Οι βράχοι αισθάνονται παρηγοριά που θα αντικρίσουν το παγωμένο βλέμμα της σελήνης, έστω και αν δεν πρόκειται ποτέ ν' ακούσουν τον ψίθυρό της. Και η ιτιά ξεκινά να χορεύει βαλς υπό την ενορχήστρωση του πιάνου και οι κύκνοι μαζεύονται γύρω από αυτήν και λένε μια προσευχή για τα ορφανά του κόσμου. Και όλα αυτά δεν υπήρχαν πριν. Ήταν άψυχα αλλά εσύ στάλαξες ζωή στα κλαδιά της ιτιάς, στα στήθη των κύκνων, ακόμα και στους κρύους και απόμερους βράχους στα πέρατα του κόσμου.

Άλλοτε πάλι της έλεγε:

-Όταν αισθάνεσαι μίσος άφησέ το να διαποτίσει τη μουσική σου. Και αν βγει κάτι σκοτεινό τουλάχιστον θα είναι ειλικρινές. Και το ειλικρινές μίσος θα ξυπνήσει μαύρα συναισθήματα στο ακροατήριό σου αλλά τουλάχιστον θα έχει πióτερη αξία από την ψεύτικη αγάπη.

Τα σοφά λόγια αυτού του ανθρώπου έφεραν τη γαλήνη στη γλυκιά Φρόσω. Κάτι αναγεννήθηκε μέσα της, όπως ο φοίνικας αναγεννιέται από τις φλόγες, κάτι πρωτόγνωρο και μοναδικό. Δεν ήταν εκείνο το αχαλίνωτο πάθος που σε κυριεύει σε μια στιγμή και σε αφήνει να χάσεις τον εαυτό σου αλλά μια ώριμη αγάπη που ανθούσε σαν αγλάδι που μοσχοβολάει στον κήπο της Εδέμ. Η Φρόσω άφησε αυτόν τον άντρα να την κατακτήσει. Τις μέρες τις περνούσε στο γραφείο του μελετώντας επιστήμες, λογοτεχνία και γλυπτική ή πάνω στο πιάνο παίζοντας κάποιο από τα κοντσέρτα που είχαν συνθέσει οι δυο τους. Τις νύχτες τον άφηνε

να την πάρει στην αγκαλιά του και απολάμβανε τα χάρδια του και τα απαλά σαν άγγιγμα πεταλούδας φιλιά του. Ένωθε πως πετάει και το κρεβάτι τους ήταν η βάρκα που τους ταξίδευε σε άλλες διαστάσεις, σε άλλα βασίλεια, ενώ οι πορφυροί ουρανοί και οι τρικυμιώδεις θάλασσες έμεναν ξοπίσω. Μπροστά απλώνονταν μόνο το ουράνιο τόξο και λιβάδια με παπαρούνες.

Όμως αυτή η ευφορία δεν μπορούσε να κρατήσει για πάντα.

Όταν η κόμισσα φον Χιούρερ επέστρεψε στο κάστρο από την τριετή επίσκεψη σε κάποιο μακρινό συγγενή φρόντισε ευθύς να πληροφορηθεί από τους κατασκόπους της για τα καμώματα του συζύγου της. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία της Φρόσως την κυρίευσε η οργή και δεν άργησε να καταστρώσει την εκδίκησή της. Ένα ηλιόλουστο απόγευμα ο Ρούντολφ βρέθηκε νεκρός στη βεράντα του γραφείου του. Οι γιατροί επιβεβαίωσαν πως είχε δηλητηριαστεί και η άμοιρη Φρόσω επωμίστηκε όλη την ευθύνη για το φονικό.

Την έστειλαν να τραβάει κουπί σε μια γαλέρα που κατευθυνόταν προς τη Νεόλια, την πρωτεύουσα της χώρας. Αδύναμη και αρρωστιάρα καθώς ήταν άρπαζε συνέχεια κρυολογήματα κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Επιπλέον οι φουρτούνες της προκαλούσαν ναυτία ενώ τα χέρια της γέμισαν φούσκες από τη σκληρή και ανυπόφορη δουλειά. Σύντομα οι ναύτες και οι σκλάβοι διαπίστωσαν ότι το λεπτεπίλεπτο και ντελικάτο αυτό κορίτσι δεν διέθετε τις ψυχικές και σωματικές αντοχές για το έργο που της είχαν αναθέσει. Τη διέταξαν να καθαρίσει το κατάστρωμα και όταν είδαν πως

ούτε και αυτό ήταν στις δυνατότητές της τη μαστίγωσαν και την έδειραν.

Το πλοίο την άφησε στην προκυμαία του λιμανιού της Νεόλιας κουρελιασμένη, ματωμένη, ιδρωμένη, βρώμικη και με αλυσίδες στα πόδια. Μπροστά της απλωνόταν η πρωτεύουσα με τα γαλάζια σπίτια η οποία ήταν χτισμένη σε έναν κρημνώδη λόφο. Στην κορυφή του λόφου γυάλιζε ο τρούλος των βασιλικών ανακτόρων. Το κεφάλι της Φρόσως όμως την πονούσε ανυπόφορα και δεν την άφηνε να απολαύσει την μεγαλοπρεπή θέα.

Ούτε που κατάλαβε πότε βρέθηκε στις βασιλικές αυλές.

Τότε την είδε για πρώτη φορά. Τη βασίλισσα της χώρας.

Εκείνη τη λέγανε Ελισάβετ και ήταν η πιο σκληρή και άπονη ηγέτιδα που είδε ποτέ ο τόπος. Ανέβηκε στην εξουσία στα δεκάξι της. Εκείνη η περίοδος είχε μείνει βαθιά χαραγμένη στη μνήμη της. Της είχε μείνει αξέχαστη η νεκρώσιμη ακολουθία, η σιωπηρή πομπή, η άμαξα που κουβαλούσε το πτώμα του πατέρα της που είχε αφήσει την τελευταία του πνοή στο πεδίο της μάχης με το σπαθί στα χέρια. Δεν τον θυμόταν καλά γιατί εκείνος έλειπε συνεχώς σε εκστρατείες στα πέρατα του κόσμου, όμως της είχε μείνει κάτι από κείνον. Η συμβουλή πως πρέπει να εξοντώνεις προτού σε εξοντώσουν.

Έμαθε να χειρίζεται τους άντρες σαν παιχνίδια. Οι βαρόνοι, δούκες και πρίγκιπες που την επισκέπτονταν δεν ήταν τίποτα άλλο από πόνια στο αδυσώπητο παιχνίδι εξουσίας και θριάμβου. Ο κάθε εραστής πλήρωνε ακριβή τιμή για τις νύχτες μαζί της και το κάθε ειδύλλιο

κρατούσε μέχρι η βασίλισσα να πετύχει τον εκάστοτε σκοπό της.

Χάρη στην έξοχη διπλωματική της ικανότητα και τις άφογες στρατηγικές τακτικές της κατάφερε να διπλασιάσει τα εδάφη της χώρας στο σύντομο χρονικό διάστημα που ήταν στον θρόνο. Οι πλούσιοι ευημερούσαν και εκμεταλλεύονταν τους ακτήμονες ενώ ο απλός λαός παρά τις διαμαρτυρίες του δεν διέθετε ακόμα αρκετή δύναμη ώστε να κάνει ανατροπή του καθεστώτος. Η Ελισάβετ περικυκλώνονταν από πιστούς συμβούλους που την προειδοποιούσαν κάθε φορά που στον ορίζοντα διαφαινόταν κάποιος κίνδυνος. Η νεαρή βασίλισσα δεν είχε να φοβάται τίποτα.

Πέρα από τα καπρίτσια και τη φιλαρέσκεια, η Ελισάβετ ήταν γνωστή και για τα βασανιστήρια στα οποία υπέβαλλε τους αιχμαλώτους της. Όποιος εχθρός έπεφτε στα χέρια της αναγκαζόταν με τον πιο βάνουσο τρόπο να αποκαλύψει όσα μυστικά και πληροφορίες ήταν απαραίτητα. Αν επιβίωνε τελικά, κανείς δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει μετά. Κυκλοφορούσε μάλιστα και η φήμη ότι η αμείλικτη βασίλισσα είχε διατάξει να ακρωτηριάσουν τον άτυχο βαρόνο Γκρόστρολ μόνο και μόνο επειδή υπήρξε κακός εραστής και δεν κατάφερε να ικανοποιήσει τη βασίλισσα όπως της άρμοζε.

Η Φρόσω τώρα περιεργαζόταν με μισόκλειστα από τον πόνο και την κούραση μάτια το ψηλό ανάστημα της βασίλισσας, τη λεπτή κορμοστασιά, το φιδίσιο βλέμμα με κόρες που άστραφταν από πανουργία και απληστία, τα ίσια μαλλιά που έπεφταν στους ώμους σε καστανές και ξανθές αποχρώσεις.

Η Ελισάβετ είχε βγει να επιθεωρήσει τα στρατεύματα και να γνωρίσει τους κρατούμενους που είχαν στήσει σε σειρά μπροστά της. Η ματιά της έπεσε πάνω στον μισόγυμνο άντρα που βαριανάσαινε μερικά βήματα δεξιά της Φρόσως. Σε αντίθεση με τους άλλους αιχμαλώτους οι αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια του ήταν πιο σφιχτές για να περιορίζουν περισσότερο τις κινήσεις του. Η βασίλισσα γέλασε χυδαία.

-Δεν τα παρατάς ποτέ, Ρόθαλ; Το ξέρεις πως κάποια στιγμή θα βαρεθώ να παίζω και θα διατάξω να σε αποκεφαλίσουν.

Ο Ρόθαλ δεν απάντησε. Αντ' αυτού έφτυσε χάμω περιφρονητικά. Έσυρε αργά το βλέμμα του πίσω από τη βασίλισσα όπου στεκόταν ατάραχη μια πανέμορφη καλλονή. Οι φωτεινές ηλιαχτίδες που καθρεφτίζονταν στις μπούκλες των μαλλιών της τον τύφλωσαν. Η κοπέλα εκείνη έμοιαζε στα χαρακτηριστικά με τη βασίλισσα ωστόσο το πρόσωπο της ήταν πολύ πιο φίνο και καλοσχηματισμένο, τόσο μάλιστα που έκανε όλες τις υπόλοιπες αριστοκράτισσες στην αυλή της βασίλισσας να φαίνονται σαν απλές χωριάτισσες.

-Πόσες φορές πρέπει να στο πω πια, ιππότη; Η πριγκίπισσα Ροζαλία, η αδερφή μου δεν προορίζεται για σένα. Έκαψες τα τείχη της Βόριζας και το ιππικό σου αφάνισε τρεις χιλιάδες από τους καλύτερους μου άντρες προκειμένου να πετύχεις τα ύπουλα σχέδιά σου. Τελικά όμως δεν κατόρθωσες να την απαγάγεις.

-Με πρόδωσαν, μουρμούρισε σκυθρωπός ο Ρόθαλ.

-Ναι, ακριβώς, σε πρόδωσαν, είπε μοχθηρά η Ελισάβετ. Έπρεπε να το προβλέψεις ότι θα είχα κατασκόπους στο στρατό σου. Χα, χα,

χα. Και μάλιστα ο υπασπιστής σου, ο πιο πιστός σου άντρας οδήγησε τους ιππότες μου στην κρυφή λαγκαδιά όπου είχατε κατασκηνώσει.

Ο αλυσοδεμένος άντρας αναστέναξε.

-Θα μου το πληρώσει αυτό, το ορκίζομαι.

-Μην ανησυχείς, το πλήρωσε ήδη, δήλωσε με βαριεστημένο ύφος η βασίλισσα. Πριν λίγες ώρες έβαλα να του δέσουν βαρίδια στα πόδια και να τον πετάξουν στη λίμνη κάτω από τα ανάκτορα.

Η Φρόσω ανατρίχιασε. Υπήρχε κάτι ανέμελο και αβίαστο στο φέρεσιμο της βασίλισσας που όμως της προσέδιδε ακόμα πιο τρομακτική υπόσταση.

-Η αδερφή μου πρέπει να παραμείνει αγνή μέχρι να της βρω εγώ σύζυγο, Ρόθαλ, μίλησε επιβλητικά η Ελισάβετ. Έχω επενδύσει σ' εκείνη περισσότερο απ' όσα μπορεί να συλλάβει ο νους σου. Είναι ζωτικής σημασίας για το μέλλον αυτής της χώρας η Ροζαλία να παντρευτεί κάποιον ισχυρό βασιλιά. Θα φροντίσω ώστε να μην καταλήξει στα χέρια ενός τυχοδιώκτη όπως εσύ. Και μια και αποτελείς κίνδυνο όχι μόνο για την οικογένειά μου αλλά για ολόκληρη τη χώρα, τίθεται ζήτημα τι θα κάνω με σένα.

Η Ελισάβετ γύρισε προς τη συνοδεία των αυλικών της. Η αδερφή της χαμογέλασε γοητευτικά.

-Αγαπητή Ροζαλία, ύψωσε τη φωνή της η βασίλισσα. Αυτός ο ιππότης είχε το ανήκουστο θράσος να κηρύξει πόλεμο στο βασίλειό μας και να εισβάλει στα νησιά μας, παρότι του ήταν γνωστό τι τύχη είχαν όσοι προσπάθησαν να κατακτήσουν την καρδιά σου. Για την αναιδεία του αυτή πρέπει να τιμωρηθεί! Η μοίρα του είναι

στα χέρια σου. Αποφάσισε τι να πράξουμε με τούτον.

Η Ροζαλία έκανε ένα βήμα μπροστά και κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στον άτυχο ιππότη.

-Ρόθαλ. Βρίσκω τη στάση σου απέναντί μου άκρως προσβλητική. Θα έπρεπε να ξέρεις πως είναι αμαρτία ένας ταπεινός και ασήμαντος ιππότης σαν εσένα να επιθυμεί εμένα, το πιο τρυφερό και γλυκό λουλούδι αυτής της χώρας. Και μια και η μεγαλειότητά το επιτρέπει θα φροντίσω να σε κάνω να μετανιώνεις που με πόθησες για όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Δεν θα περνάει μέρα που να μη με σκέφτεσαι και που να μην αναφέρεις το όνομα μου, που να μην επισκέπτεται η οπτασία μου τα όνειρά σου. Θα κλειστείς στο μπουντρούμι των ανακτόρων μας μακριά από το φως της μέρας χωρίς να ξαναταμώνσεις άνθρωπο για την υπόλοιπη ζωή σου.

-Μα εγώ σ' αγαπώ, ψιθύρισε συντριμμένος ο Ρόθαλ. Δεν βλέπεις γιατί ήρθα μέχρι εδώ; Για σένα και μόνο. Γιατί μου προκαλείς τόσο πόνο;

Προτού η Ροζαλία γυρίσει να φύγει του πέταξε περιφρονητικά:

-Ξέρεις γιατί; Γιατί μπορώ!

Σε μια μοναδική στιγμή όλα τα αισθήματα που έτρεφε ο Ρόθαλ για την πριγκίπισσα έγιναν καπνός. Ο έρωτας σάλπαρε για μακρινά λιμάνια και άφησε τον αλυσσοδεμένο πολεμιστή μόνο με τις καταστροφικές σκέψεις του. Στα μάτια του ιππότη έλαμψε οργή που χτυπούσε σαν κεραυνό όποιον σταύρωνε βλέμμα με το δικό του. Ξαφνικά η απογοήτευση

μεταμορφώθηκε σε αποφασιστικότητα για εκδίκηση.

Η Φρόσω παρακολούθησε με φρίκη τους φρουρούς να σέρνουν τον ηττημένο ιππότη έξω από την αυλή. Στην έξοδο ο Ρόθαλ φώναξε απειλητικά:

-Όταν ελευθερωθώ από δω θα ισοπεδώσω αυτό το παλάτι. Η ώρα της δικαιοσύνης θα έρθει. Θα φύγω νικητής από αυτή τη χώρα! Θα με θυμηθείτε!

Η Φρόσω κοιτούσε σασπισμένη προς τη μεριά του περήφανου Ρόθαλ που είχε τολμήσει να αφηγήσει την παντοδυναμία ενός ολοκληρου στρατού για να κόψει έναν απαγορευμένο καρπό, ένα φρούτο που δεν ήταν γραφτό να γλυκάνει εκείνον παρά μόνο να αφήσει μια πικρή γεύση στη γλώσσα του.

Τώρα πια ήξερε με ποιον είχε να κάνει. Άραγε μπορούσε να περιμένει έλεος από αυτή τη δεσποτική γυναίκα;

Δεν πήρε καν είδηση πότε βρέθηκε η βασίλισσα σε απόσταση μόλις ενός βήματος μπροστά της.

-Όστε λοιπόν εσύ είσαι το κορίτσι. Η Ελισάβετ έκλεισε συνωμοτικά το μάτι στην φτωχή κοπέλα. Εσύ ξέκανες τον αγαπητό Ρούντολφ;

-Όχι! Η απάντηση της Φρόσως βγήκε αυθόρμητη και η κοπέλα αμέσως μετάνιωσε για την παράφορη συμπεριφορά της.

Η Ελισάβετ γέλασε. Υπήρχε κάτι στη λεπτή φωνή αυτού του κοριτσιού, κάτι παιδιάστικο στην αντίδρασή της που τη διασκεδάζε.

-Μπορεί να φταις, μπορεί και όχι. Ο Ρούντολφ υπήρξε τέταρτος ξάδερφός μου από

την πλευρά του πατέρα μου αλλά μάρτυρας μου είναι η αδερφή μου πως δεν τον συμπαθούσα ιδιαίτερα. Φυσικά εκείνη η διαολεμένη γυναίκα η κόμισσα σε έστειλε σε μένα με την ελπίδα να σε καταδικάσω σε βασανιστήρια και θάνατο. Αλλά εγώ σκέφτομαι να ανατρέψω τις προσδοκίες της και να σε κρατήσω ζωντανή.

-Κλείσε την στο μπουντρούμι να κάνει παρέα σ' εκείνο το βλάκα τον Ρόθαλ, είτε με τσιριχτή φωνή η νεαρή πριγκίπισσα.

Η Ελισάβετ έστρεψε ήρεμα το κεφάλι προς το μέρος της.

-Μη βιάζεσαι τόσο, Ροζαλία. Ας γνωρίσουμε πρώτα αυτή την κακομοίρα. Πώς το λένε το κορίτσι; Η ερώτηση δεν απευθυνόταν σε κάποιον συγκεκριμένα. Ο φύλακας που κρατούσε την άκρη της αλυσίδας της κρατούμενης βιάστηκε να απαντήσει:

-Φρόσω, μεγαλειότητα.

-Έχεις ωραίο όνομα, Φρόσω. Τα μακριά δάχτυλα της βασίλισσας γλίστρησαν πάνω στο λεπτό πηγούνι της νεαρής αιχμάλωτης. Αισθάνομαι το αίμα να κυλά ορμητικό στις φλέβες σου. Είσαι και 'συ ανήσυχο πνεύμα όπως εγώ, έτσι δεν είναι κορίτσι; Να υποθέσω ότι κρύβει και πολλά κρυφά ταλέντα. Έτσι;

Ο ίδιος φύλακας ξανά έκρινε σκόπιμο να ανταποκριθεί:

-Παίζει πιάνο, μεγαλειότητα. Κυκλοφορεί μάλιστα η φήμη ότι πριν δηλητηριάσει τον αξιότιμο κόμη, ας αναπαύεται ειρηνικά η ψυχή του, είχε αρχίσει να συνθέτει δικές της όπερες και χορευτικά άσματα. Οι καλεσμένοι του, λένε, τη λάτρευαν και πίστευαν ότι θα τον διαδεχόταν στο έργο του.

-Μα τι ακούω πα; Και 'σεις την κρατάτε ακόμα αλυσοδεμένη; Ελευθερώστε της γρήγορα τα χέρια και τα πόδια, πλύντε την, φορέστε της καθαρά ρούχα και δώστε της κάτι να φάει. Το απόγευμα καλέστε στην αίθουσα χορού όλη την αυλή. Η επαρχιώτισσα αυτή θα μας χαρίσει ένα μοναδικό ρεσιτάλ. Έτσι εύχομαι δηλαδή, αλλιώς θα το πληρώσει με το κεφάλι της!

Οι φρουροί κοιτάχτηκαν με απορία.

-Τι δεν καταλάβατε από τις διαταγές μου; φώναξε νευριασμένη η Ελισάβετ όταν τους είδε να αργοπορούν. Φοβάστε να λύσετε αυτό το λεπτοκαμωμένο πλάσμα; Είναι άκακη εντελώς, μη φοβάστε. Το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Και αν δοκιμάσει να το σκάσει δεν έχει πού να πάει. Κάντε αυτό που σας λέω!

Οδήγησαν τη Φρόσω στο εσωτερικό των ανακτόρων ενώ η Ελισάβετ και η αδερφή της έμειναν να εξετάσουν τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Το ίδιο απόγευμα η Φρόσω βρέθηκε μπροστά από ένα μεγαλειώδες πιάνο κατασκευασμένο από ξύλο άγνωστης προέλευσης. Τριγύρω είχαν μαζευτεί όρθιοι και καθιστοί οι συγγενείς και ακόλουθοι της βασίλισσας καθώς και φιλοξενούμενοι άρχοντες από μακρινές ηπείρους και στρατιωτικοί με φανταχτερές στολές και γυαλιστερά παράσημα αντρειάς στα στήθη. Η νεαρή μουσικός αισθανόταν άβολα υπό τα ξεδιάντροπα και αναίσχυντα βλέμματα των αγνώστων. Φορούσε αστραφτερό λευκό φουστάνι από λεπτό μετάξι, το οποίο άφηνε ακάλυπτα αρκετά σημεία της πλάτης και των ποδιών της.

-Παιξε μας κάτι χαρούμενο, επαρχιώτισσα, φώναξε με στόμφο η βασίλισσα υπογραμμίζοντας την τελευταία λέξη.

Όμως η Φρόσω ντρεπόταν. Ποτέ δεν της άρεσε να επιδεικνύει το ταλέντο της μπροστά σε πολυπληθές κοινό αλλά ειδικά τώρα που δεν ήξερε κανέναν και έβλεπε ένα εχθρικό πλήθος να την έχει περικυκλώσει, τα 'χε χάσει εντελώς.

-Έλα, έλα, έτριψε ανυπόμονα τα χέρια η Ελισάβετ. Ξεκίνα αν θέλεις να τα πάμε καλά.

Η Φρόσω έκλεισε τα μάτια. Αναζήτησε απόδραση για την ψυχή της. Έπρεπε να το σκάσει από αυτό το καταραμένο κορμί που την πονούσε από την κορφή ως τα νύχια. Να ξεχάσει ποια είναι και πού βρίσκεται. Και σύντομα τα κατάφερε. Βρέθηκε σε ένα καταπράσινο λιβάδι και ψηλά μπροστά της υψωνόταν σαν αφίδα το ουράνιο τόξο. Άρχισε να τρέχει σαν λαγός με ανάλαφρα πηδήματα. Διέσχισε ρυάκια ενώ οι πατούσες της ακουμπούσαν με χάρη πάνω σε γυαλιστερούς βράχους και άφηναν σημάδια σε χρυσαφένιες αμμουδιές. Προσπερνούσε απέραντους κάμπους με καλαμιές ενώ ο άνεμος φυσούσε τα μαλλιά της. Ταυτόχρονα ο αέρας έφερνε προς το πρόσωπό της τα κίτρινα άνθη των ηλιάνθων που έμοιαζαν με τα δάκρυα του καλοκαιριού που φεύγει. Και η Φρόσω άπλωνε τα χεράκια της για να τα πιάσει, για να τα τσαλακώσει στις χούφτες της. Ας καταπνίξει αυτά τα δάκρυα, ας παρηγορήσει το καλοκαίρι. Ο χρόνος του μπορεί να τελείωνε τώρα αλλά οι εποχές κάνουν κύκλο. Θα ξαναγυρνούσε και θα υπέτασσε για μια ακόμα φορά τη γη στη θέλησή του. Η Φρόσω θέλησε να ακολουθήσει το καλοκαίρι στην άλλη άκρη του κόσμου, να εισέλθει απρόσκλητη στα φωτεινά παλάτια του

ήλιου. Αισθάνθηκε ότι αρχίζει να κάνει μεγάλα άλματα προκειμένου να διατηρήσει το ρυθμό σ' αυτό το ξέφρενο κυνηγητό. Πηδούσε πάνω από λόφους, τα δάχτυλα των ποδιών της γλιστρούσαν σε χείλη γκρεμών ενώ η Φρόσω φλέρταρε με τον θάνατο. Αλλά η κοπέλα γελούσε γιατί ζούσε. Ήταν ζωή ονειρεμένη αυτή.

...Και το παίξιμό της ήταν γρήγορο και χαρούμενο με γρήγορες εναλλαγές στις νότες και με κυρίαρχο τον υψηλό τόνο. Και στα πρόσωπα των καλεσμένων της βασίλισσας είχαν ζωγραφιστεί αβίαστα και αυθόρμητα χαμόγελα. Και η ίδια η βασίλισσα ξανάγινε παιδί και επέστρεψε σε μια ηλικία που νόμιζε πως είχε αφήσει πίσω της για πάντα. Σε καιρούς ειρήνης, τότε που δεν είχε βλέψεις να γίνει ο κυρίαρχος του κόσμου και το μόνο που ήθελε ήταν να τρέχει ανέμελα έξω στη φύση. Αχ, μα πού είχε κρυφτεί αυτό το μικρό και ξένοιαστο κορίτσι Ελισάβετ όλα αυτά τα χρόνια; Πόση προσπάθεια είχε καταβάλει για να κρύψει την ύπαρξη του η αρχόντισσα της χώρας; Η βασίλισσα ντρεπόταν να ομολογήσει ακόμα και στον ίδιο της τον εαυτό ότι το παιδί αυτό που δεν ήξερε από έγνοιες και φροντίδες ζούσε ακόμα μέσα της.

-Υπέροχο! Δεν έχω λόγια! αναφώνησε με έξαψη η Ελισάβετ όταν η Φρόσω έκλεισε το καπάκι του πιάνου.

Όλη η αίθουσα σηκώθηκε στα πόδια και χειροκρότησε ένθερμα. Εκφράσεις επιδοκμασίας και επιβράβευσης υψώθηκαν στον αέρα απ' όλες τις μεριές. Μερικοί κοιτούσαν την πιανίστρια με θαυμασμό, άλλοι πάλι με ζήλια.

-Έφτιαξες τη μέρα μας, κορίτσι, ξαναπήρε το λόγο η Ελισάβετ. Αμφιβάλλω αν

υπάρχει κανείς απ' όσους σε άκουσαν που να μην μαγεύτηκε από το ταλέντο σου. Είσαι προικισμένη, αυτό πια είναι αδιάμφευστο γεγονός.

Η Ελισάβετ πήρε βαθιά ανάσα και ύστερα συνέχισε:

-Θέλω κάθε μέρα να έρχεσαι στο σαλόνι μου και να μου παίζεις πιάνο. Είθε να ακούσω όλες τις μελωδίες που έχεις μάθει, όλες τις σονάτες, όλα τα υπέροχα μουσικά δημιουργήματα που κρατάς σε εφεδρεία. Αλήθεια τι ήταν αυτό που μας έπαιξες μόλις τώρα; Ποιος το έχει γράψει;

Η Φρόσω κοκκίνισε. Κοίταξε τη βασίλισσα με ντροπαλό βλέμμα.

-Μα εγώ το συνέθετα την ώρα που το εκτελούσα, μεγαλειοτάτη. Μου είναι μάλιστα αδύνατο να το παίξω δεύτερη φορά με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω όλες τις λεπτομέρειες.

Επιφωνήματα έκπληξης αναδύθηκαν απ' όλες τις μεριές της αίθουσας. Δυνατοί ψίθυροι έφτασαν στ' αυτιά της πιανίστριας και για μια σύντομη στιγμή την έκαναν να ανατριχιάσει ξανά.

-Πάει, το πήρα απόφαση, γέλασε με την καρδιά της η βασίλισσα. Θα γίνεις δική μου προστατευόμενη και θα φροντίσω να ανατραφείς και να καλλιεργηθείς περαιτέρω σε κατάλληλο κλίμα ώστε να είσαι σε θέση να αναπαράγεις και άλλες τέτοιες φανταστικές συνθέσεις. Αυτές όμως θα τις καταγράψεις. Είναι κρίμα να πάνε χαμένα τόσο υπέροχα έργα. Ο άμοιρος Ρούντολφ στ' αλήθεια έχει κάνει καλή δουλειά με σένα.

Από κείνη τη μέρα και στο εξής η ζωή της Φρόσως πήρε άλλη τροπή. Κανείς δεν την κατηγορήσε ξανά για τον θάνατο του κόμη ούτε της συμπεριφέρθηκε σαν να ήταν κρατούμενη. Παραχώρησαν στη διάθεσή της ένα δωμάτιο που ήταν μεγαλύτερο από ολόκληρο το σπίτι στο οποίο είχε γεννηθεί και είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια. Και η γκαρνταρόμπα της ήταν γεμάτη από πολύχρωμες φορεσιές, δείγματα της τέχνης των μοδιστρών που είχε προσλάβει η Ελισάβετ. Λίγοι βασιλιάδες και αυτοκράτορες στον κόσμο είχαν την πολυτέλεια να συντηρούν τέτοια τεράστια συλλογή από ρούχα ραμμένα από τόσο σπάνια και ακριβά υφάσματα.

Τα απογεύματα τα περνούσε στο σαλόνι της βασίλισσας όπου καθόταν με τις ώρες στο επιβλητικό μουσικό όργανο που το είχε κάνει πριν χρόνια δώρο ένας πλούσιος δούκας. Κατά καιρούς έκλεινε το καπάκι του πιάνου και στο παλάτι επικρατούσε ησυχία. Τότε ήταν που η Φρόσω έπιανε χαρτί και πένα στα χέρια και άρχιζε να γράφει σε πεντάγραμμο τους φθόγγους των μουσικών της συνθέσεων. Η Ελισάβετ τότε ξάπλωνε στον καναπέ και καμάρωνε από κει την κοπέλα που εργαζόταν σιωπηρή και απορροφημένη από τη δουλειά της.

Η βασίλισσα παρατήρησε πως όσο η Φρόσω εξελισσόταν και βελτιωνόταν, τόσο η ίδια μεταμορφωνόταν σε κάτι άλλο, γινόταν ένα με τη μελωδία. Ανακάλυπτε μέσα της τάσεις για καινούργιες περιπέτειες καθώς και ανεξερεύνητες πλευρές του χαρακτήρα της. Η κατά τα άλλα καταπιεστική και απολυταρχική ηγέτιδα άρχισε να παραξενεύεται με αυτή τη μεταβολή.

-Εσύ κορίτσι, με μετενσαρκώνεις σε πλάσμα παραμυθένιο, σε νύμφη, παραδέχτηκε κάποτε η Ελισάβετ.

Και η Φρόσω διέκρινε κάποιο ίχνος σεβασμού στη φωνή της. Η προστάτιδά της αν και συνέχιζε να την κοιτά αφ' υψηλού δεν διατηρούσε για πολύ εκείνο το περιπαικτικό χαμόγελο και το περιφρονητικό της ύφος.

-Αυτός είναι ο σκοπός της ύπαρξής μου, μεγαλειότητα, εξηγήθηκε πειθήνια η Φρόσω ενθουμούμενη τις οδηγίες του μακαρίτη φον Χιούρερ. Να αλλάξω τον κόσμο. Όταν αλλάζω τον κόσμο αλλάζω και σας μια και εσείς συμπεριλαμβάνεστε σ' αυτόν. Αλλιώς θα ήμουν τελείως αποτυχημένη ως μουσικός.

-Με ρώτησες όμως αν θέλω να αλλάξω;

Η Φρόσω σαν να σάστισε για μια στιγμή. Κατέβασε ντροπαλά το βλέμμα της.

-Κάποια πράγματα είναι αναπόφευκτα, μεγαλειότητα.

Αν και περνούσαν αρκετές ώρες την ημέρα μαζί και συζητούσαν διάφορα η Ελισάβετ δεν έφερε ποτέ την κουβέντα στις τεχνικές του παιχνιδιού. Ακόμα και όταν η Φρόσω της πρότεινε:

-Μήπως να σας έδειχνα σε ποιες νότες αντιστοιχούν συγκεκριμένα πλήκτρα; Είναι αρκετά απλό, αλήθεια.

Η Ελισάβετ όμως αρνιόταν επίμονα:

-Εγώ δεν είμαι γεννημένη να παίζω πιάνο. Απλά δεν είναι αυτός ο προορισμός μου. Όταν πρόκειται για εκτέλεση μουσικής σύνθεσης νιώθω πως πλέω σε ξένα ύδατα. Και αισθάνομαι άβολα. Όπως θα αισθανόσουν και συ άβολα αν σε έβαζα να διοικήσεις τη χώρα. Πόσο νομίζεις ότι θα άντεχες ανάμεσα σε αυτούς τους λύκους;

Έτσι απροσπάτευτη και αθώα καθώς είσαι θα σε κατασπάραζαν αμέσως. Θα ήταν βαρύ φορτίο για σένα. Όπως είναι βαρύ φορτίο για μένα να αναλάβω να γεννήσω ή έστω να ερμηνεύσω μουσική. Δεν θα ήμουν σε θέση να χτίσω κάτι αγνό και όμορφο. Η οικοδομή θα κατέρρεε από την αρχή.

-Ναι, μεγαλειότητα, αλλά...

-Άσε τα αλλά και μην προσπαθείς να με μεταπεισείς. Αλλά θέλω να συνεχίσω να απολαμβάνω τη μαγεία. Μπορεί το παίξιμό σου να απαρτίζεται από ταχυδακτυλουργικά κόλπα αλλά μπορεί και να έχουν ειπωθεί ξόρκια από πίσω, που να έχουν τη δύναμη να με ξελογιάζουν όσο δεν αντιλαμβάνομαι την ύπαρξή τους. Δεν θέλω να γνωρίσω το μυστικό. Μου αρκεί να δω τον καρπό της προσπάθειάς σου και... να τον αποδώσω σε μαγεία. Είναι τόσο υπέροχο έτσι. Σαν να ζω όνειρο.

Και ύστερα πρόσθεσε πιο σιγανά και κάπως μελαγχολικά:

-Και εγώ δεν θέλω να ξυπνήσω.

Ένα βράδυ οι δυο τους ξεκουράζονταν στο σαλόνι. Η Φρόσω μόλις είχε τελειώσει την εκτέλεση ενός γρήγορου και εύθυμου κομματιού το οποίο σχεδίαζε να ενσωματώσει σε μια οπερέτα. Ένας γραμματέας είχε φέρει προηγουμένως κάτι κρατικά έγγραφα τα οποία η βασίλισσα στοίβαξε σε ένα στρογγυλό τραπέζι χωρίς να τους αποδώσει την απαιτούμενη προσοχή. Ποιος νοιαζόταν μετά από αυτή την ευδιάθετη παράσταση για τη διοικητική ρουτίνα που αποτελούσε μέρος των υποχρεώσεων προς τον λαό και την αυλή; Θα έβαζε τις απαιτούμενες υπογραφές και βούλες κάποια άλλη στιγμή.

Το χαμόγελο της Ελισάβετ έφτανε μέχρι τα αυτιά. Ήταν κάτι παραπάνω από ευχαριστημένη με τη δουλειά της κοπέλας.

-Τι ήταν το τελευταίο;

-Ω, είναι μια μελωδία που ταυτίζεται με έναν χορό... Βασικά αφορά έναν τζιτζικας που χορεύει χαρούμενος σε ένα χωράφι. Η Φρόσω τα διηγόταν όλα αυτά με παιδική αφέλεια και ενθουσιασμό. Προσπαθεί λοιπόν ο τζιτζικας αυτός με το τραγούδι και τον χορό του να δώσει κουράγιο σε ένα ντροπαλό παλικάρι που έχει σκοπό να ζητήσει την κόρη ενός μεγαλοτσιφλικά σε γάμο αλλά δεν ξέρει τον τρόπο να την πλησιάσει και να γίνει αρεστός στους συγγενείς της. Και ο νεαρός τρέμει, τον έχει κυριεύσει η ανασφάλεια. Αν ο πατέρας αρνηθεί να δώσει το κορίτσι του ο νεαρός χωρικός θα την πείσει να το σκάσουνε. Και ο τζιτζικας θα τους βοηθήσει. Αυτός είναι φίλος με τα ζώα του δάσους. Γνωρίζει και τους νάνους που κατοικούν στα κουφώματα των βελανιδιών και οι οποίοι θα προσφέρουν καταφύγιο στους δυο ερωτευμένους. Και το φθινόπωρο θα επιστρέψει μια ώρα αρχύτερα για να στρώσουν οι βελανιδιές με τα φύλλα τους τα μονοπάτια του βάλτου που περιβάλλει το δάσος και να σκεπάσουν τα χνάρια των δύο νέων. Έτσι δεν πρόκειται να τους βρουν ποτέ τα κυνηγόσκυλα του μεγαλοτσιφλικά. Οι δυο τους θα ζήσουν ευτυχισμένοι και ελεύθεροι στην καρδιά ενός ξέφωτου. Θα κάνουν βόλτες κάτω από το σεληνόφως και τα νυχτοπούλια δεν θα βγάζουν άχνα για να μην τους ενοχλούνε. Και θα κοιμούνται πάνω σε στρώμα από ροδοπέταλα αγκαλιασμένοι σφιχτά. Και ο τζιτζικας θα συνεχίζει να χορεύει. Η χαρά τους είναι και δική

του χαρά γιατί δεν είναι άνθρωπος και δεν ξέρει από φθόνο. Δεν ζηλεύει την ευτυχία των άλλων.

Τα μάτια της Φρόσως είχαν γουρλώσει από τη συγκίνηση. Η Ελισάβετ την άκουγε με συγκαταβατικό χαμόγελο.

-Αχ, φτωχή μου κοπελίτσα. Μιλάς σάμπως να 'χεις ανάγκη να ερωτευτείς γρήγορα.

Η πιανίστρια κοκκίνισε και δεν αποκρίθηκε αλλά συνέχισε το ονειροπόλημα. Μετά από τρεις μέρες όμως η βασίλισσα την επανέφερε στην προηγούμενή τους συζήτηση.

-Εσύ πρέπει να έχεις ερωτευτεί στ' αλήθεια, έτσι δεν είναι, Φρόσω;

-Ναι, μεγαλειοτάτη. Με όλη μου την καρδιά. Αλλά όσες φορές το έκανα πληγώθηκα.

-Το μετάνιωσες όμως;

-Ούτε στιγμή, μεγαλειοτάτη. Αν και ο πόνος ήταν απερίγραπτα μεγάλος... Μεγαλύτερος, θα έλεγα, απ' ό,τι ο πόνος από τον βούρδουλα του λοστρόμου της γαλέρας η οποία με έφερε εδώ. Ωστόσο δεν έπαυα να συλλογιζομαι ότι έτσι πρέπει να γίνει. Γιατί έχω καρδιά και στις φλέβες μου κυλά αίμα και δεν είμαι ψυχρή σαν τα βράχια που τα χτυπά με μανία η θάλασσα αλλά εκείνα την αγνοούν και παραμένουν ατάραχα στη θέση τους και εξακολουθούν να ορθώνονται περήφανα όποια τρικυμία και αν ξεσπάσει. Εμένα όταν με χτυπήσει η ζωή λυγίζω, μεγαλειοτάτη, αλλά μετά τα καταφέρνω να σηκωθώ και να επανέλθω δριμύτερη στον αγώνα.

Η Ελισάβετ τη διέκοψε απότομα:

-Σταμάτα πια μ' αυτές τις τιμητικές προσφωνήσεις, σε παρακαλώ. Τουλάχιστον μην τις χρησιμοποιείς όσο βρισκόμαστε μόνες. Δεν έμειναν και πολλοί που να με φωνάζουν με το

πραγματικό μου όνομα. Διότι όλοι με τρέμουν αλλά λίγοι είναι φίλοι μου. Λίγοι καταλαβαίνουν ποια είμαι στ' αλήθεια. Και εγώ έχω ανάγκη από μια φίλη σαν εσένα. Και από σήμερα επιθυμώ να με αντιμετωπίζεις ως τέτοια. Ως φίλη. Ως ίση. Γι' αυτό λέγε με απλά Ελισάβετ.

-Ελισάβετ! Η Φρόσω πρόφερε το όνομα της βασίλισσας αργόσυρτα αλλά ωστόσο με δέος και ευλάβεια. Ελισάβετ, επανέλαβε. Εσύ που μια λέξη σου αρκεί για να μετακινήσει βουνά μιλάς σε μένα τη φτωχή για έρωτα. Άραγε να έχεις ερωτευτεί ποτέ σου εσύ;

Η Ελισάβετ γύρισε το κεφάλι προς άλλη κατεύθυνση. Τη διαπέρασε κρύο ρίγος. Για μια στιγμή κάρφωσε το βλέμμα σ' ένα πολύχρωμο μωσαϊκό του δαπέδου μπροστά απ' το τζάκι και το άφησε εκεί μέχρι να ηρεμήσουν τελείως τα νεύρα της. Μετά από λίγα λεπτά όμως ξέσπασε σε ξέφρενα γέλια.

-Με διασκεδάζεις στ' αλήθεια, αγαπητή Φρόσω. Η απάντηση στην ερώτησή σου όμως είναι όχι. Δεν θα μπορούσα να ερωτευτώ εγώ.

Η πιανίστρια έκρυψε για μια στιγμή το πρόσωπό της και ένας σιγανός αναστεναγμός ελευθερώθηκε από τα στήθη της. Ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια.

-Μα ω, Ελισάβετ, αναθάρρησε σε λίγο και το βλέμμα της πλανήθηκε αβέβαιο για ακόμα μια φορά προς τη μεριά της βασίλισσας. Ελισάβετ, αυτό είναι απαίσιο. Κάθε γυναίκα πρέπει να φυλάει στο θησαυροφυλάκιο της ψυχής της την αγάπη. Ακόμα και αν αυτή η αγάπη είναι ακαλιέργητη οφείλει να την κρατά μέσα της και να περιμένει να έρθει κάποιος εκλεκτός να την αναζητήσει, να την ξεκλειδώσει, να την κάνει να ανθίσει, να φουσκώσει, να γίνει

πελώρια και αυτή η αγάπη να είναι το δώρο της γυναίκας προς αυτόν.

-Τα μόνα δώρα που εκτιμώ εγώ, Φρόσω είναι αυτά που μπορούν να μετρηθούν, που η αξία τους αντιστοιχεί σε μια καθορισμένη τιμή. Αλήθεια, πόσο κοστίζει η αγάπη; Εγώ λατρεύω τα ακριβά δώρα, κολιέ από κρυστάλλους, χρυσά βραχιόλια και τα σχετικά. Μέσω αυτών είμαι σε θέση να καταλάβω πόσο είναι διατεθειμένος να ξοδέψει ένας πρίγκιπας ή βαρόνος για μένα. Για να με ευχαριστήσει. Για να με κατακτήσει. Αν και δεν μπορεί να με κατακτήσει εμένα κανείς στ' αλήθεια αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία. Πώς θα μπορούσα λοιπόν να προσφέρω κάτι που δεν έχει μέτρο;

-Μα εσύ ούτε να λάβεις αγάπη δεν μπορείς λοιπόν. Η Φρόσω πλέον κοιτούσε τη βασίλισσα με απελπισία.

-Ναι, έτσι είναι. Και τι μ' αυτό; Μήπως άραγε μπήκε κανείς στη διαδικασία να μου εξηγήσει τι σημαίνουν όλες αυτές οι λέξεις; Αγάπη. Έρωτας. Σαχλαμάρες από τα παραμύθια που μας λένε οι γιαγιάδες όταν είμαστε μικρά για να μας ξεγελάσουν ότι όταν βγούμε από τα καβούκια μας εκεί έξω θα μας περιμένει κάτι σπουδαίο. Ότι υπάρχει ένα μοναδικό συναίσθημα, αυτό το κάτι που δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια. Και ξέρεις τι διαπίστωσα όταν μεγάλωσα πια; Ότι υπάρχει όντως κάτι μοναδικό, ένα μεγάλο κενό στις καρδιές των ανθρώπων. Ο κάθε άντρας που με πλησίαζε με έβλεπε ως πιθανό λάφυρο. Θα με έφερνε στο κάστρο του, να το ομορφαινώ τάχα και θα περηφανευόταν στους συγγενείς και τους αυλικούς του ότι έκανε την καρδιά της ψυχρής και αλαζονικής βασίλισσας Ελισάβετ να χτυπά

δυνατά για κείνον. Και έτσι θα με μετέτρεπε σε άλλο ένα διακοσμητικό στοιχείο, όπως οι μαύρες πανοπλίες που στολίζουν τους διαδρόμους του κάστρου. Μα δεν βλέπεις τι κάνουν όλοι; Με πλημμυρίζουν με άχρηστα στολίδια και κούφιες κολακειές. Ανάθεμά τους όλους, Φρόσω! Πού κρύβεται αυτός ο εκλεκτός που ενδιαφέρεται να ξεκλειδώσει την υποθετικά υπαρκτή αγάπη που φυλάω μέσα μου; Και αν όντως υπάρχει, αξίζει να επιχειρήσει να ψάξει στην ψυχή μου; Μπορεί και να μην έχω τίποτα μέσα τελικά που να μπορεί να καλλιεργηθεί.

Η νεαρή μουσικός ντράπηκε να συνεχίσει την κουβέντα. Ήδη είχε αρχίσει να μετανιώνει για το υπερβολικό της θράσος.

Ύστερα από μερικούς μήνες παραμονής στο κεντρικό ανάκτορο της Νεόλιας, της πρωτεύουσας της χώρας, η Φρόσω είχε μάθει σε ικανοποιητικά μεγάλο βαθμό μεγάλο μέρος του προσωπικού της βασίλισσας. Κατάφερε μάλιστα να επιστήσει την προσοχή της στην περίεργη συνήθεια που είχε ένας από αυτούς που σερβίρουν το τσάι να κάθεται για μερικά λεπτά αντικρίζοντας τη βασίλισσα με ένα βλέμμα το οποίο πρόδιδε ανάμικτα συναισθήματα: απόγνωση, σιωπηλή οργή ίσως ακόμα και απογοήτευση. Μια φορά με το που βγήκε εκείνος από το σαλόνι αφού είχε αφήσει τα σερβίτσια, η πιανίστρια επισήμανε με σοβαρό ύφος στην καινούργια της φίλη:

-Σε κοιτάζει πάντα περίεργα αυτός ο Κέριαν.

Η Ελισάβετ χασμουρήθηκε αδιάφορα και παραμέρισε το βιβλίο που κειτόταν στον καναπέ δίπλα της.

-Ναι. Ήταν αριστοκράτης κάποτε, το ήξερες;

Η Φρόσω δεν απάντησε. Το είχε υποψιαστεί εδώ και καιρό βέβαια ότι ο προαναφερθείς υπηρέτης δεν ήταν σαν όλους τους άλλους. Υπήρχε μια καλαισθησία στους τρόπους του Κέριαν που μαρτυρούσε για υψηλότερη καταγωγή και ανατροφή.

-Και κοίτα πώς κατέληξε ύστερα από μια ίντριγκα. Τς τς τς! Η Ελισιάβετ χασκογέλασε καθώς την επισκέφτηκαν παλιές αναμνήσεις.

-Υπήρξε και αυτός εραστής σου; ρώτησε η Φρόσω δίχως να μπορέσει να κρύψει ολότελα την αηδία της.

-Χμμμ, όχι ακριβώς, περίπου. Αλλά ναι, βλέπεις, και αυτός όπως και πολλοί άλλοι ισχυρίστηκε κάποτε πως είναι ερωτευμένος μαζί μου. Εντάξει, αν ήταν να πιστεύω ό,τιδήποτε μου ξεφούρνιζε ο κάθε κόλακας θα'χα αρχίσει να θεωρώ ότι όλος ο κόσμος έχει πέσει στα πόδια μου... Αλλά είχα περισσότερες ενδείξεις να πειστώ στην ειλικρίνεια του συγκεκριμένου απ' ό,τι σε άλλες περιπτώσεις.

Η Ελισιάβετ σώπασε για να πάρει μια ανάσα και να κάνει αέρα στον εαυτό της με μια παρδαλή βεντάλια. Το πρόσωπο της μουσικού είχε πάρει αδιάφορο ύφος αλλά στην πραγματικότητα η νεαρή κοπέλα άκουγε την προστάτιδά της με ενδιαφέρον.

-Με γέμιζε και αυτός με πλούσια δώρα κάποτε. Η Ελισιάβετ σαν να ονειροπολούσε. Αλλά εγώ τότε ετοίμαζα μια συμμαχία με την αυτοκρατορία των Βιριάδων. Ήταν πριν ξεσπάσουν οι διαμάχες στα ανατολικά σύνορα και τις συγκρούσεις με το ιππικό μας. Τότε λοιπόν ήμουν ερωμένη του Ίππολαν, του

πρίγκιπα των Βιριάδων. Σχεδιάζα ακόμα και να τον παντρευτώ γιατί υπολόγιζα στη βοήθειά του ενάντια στις βαρβαρικές φυλές των κανίβαλων που έκαναν κατά καιρούς επιδρομές στα νότια χωριά της χώρας.

Η Φρόσω ανατρίχιασε. Είχε ακούσει για τις τρομερές συνήθειες των άγριων που έφηναν ζωντανά τα μωρά των χωρικών και ύστερα τα καταβρόχθιζαν μπροστά στα μάτια των γονιών τους.

-Ο στρατός του Ίππολαν ήταν τότε καλύτερα οργανωμένος από το δικό μου. Διέθετε πολεμικές μηχανές και κανόνια που ήταν σε θέση να απωθήσουν χωρίς δυσκολία τους βαρβάρους. Ο ίδιος ο Ίππολαν αν και μαλθακός ως ηγέτης, διέθετε το χάρισμα να μαγεύει τις γυναίκες με τη φινέτσα και τα πολλά ταλέντα του και έτσι εκείνη την περίοδο δεν είχα μάτια για άλλον. Ο Κέριαν ήταν απλά περιττός. Δεν είχα να αποκομίσω τίποτα ωφέλιμο από ένα πιθανό ειδύλλιο μαζί του. Έτσι παρέμεινα αδιάφορη στις προτάσεις του.

Η λεπτοκαμωμένη κοπέλα ανασηκώθηκε στην καρέκλα της.

-Και πώς κατέληξε τελικά ο Κέριαν να γίνει υπηρέτης σου; ρώτησε με αθώο ύφος.

-Ο έρωτάς του για μένα ήταν ταυτόχρονα το δηλητήριό του. Όταν γεύτηκε την απόρριψη ξεκίνησε να σκαρώνει εκδίκηση. Για μένα και για τον Ίππολαν τον οποίο θεωρούσε υπεύθυνο για την ήττα του. Κάποτε του δόθηκε η ευκαιρία να δολοφονήσει τον εραστή μου. Πανούργος και πολυμήχανος καθώς ήταν κατάφερε να εξαγοράσει τους θυρωρούς ενός από τα κάστρα του Ίππολαν. Έστησε λοιπόν στον αγαπητικό μου ενέδρα σε μια μυστική είσοδο που οδηγούσε

σε μια κατακόμβη και που λίγοι μόνο γνώριζαν το μυστικό της ύπαρξής της. Αλλά όταν έφτασε η στιγμή η απόπειρά του ματαιώθηκε. Βλέπεις, ο Κέριαν ποτέ δεν υπήρξε αρκετά άνδρας ώστε να αντιμετωπίσει τον εχθρό του πρόσωπο με πρόσωπο αλλά ούτε και αρκετά δειλός ώστε να τον μαχαιρώσει πισώπλατα. Εκείνη τη στιγμή, απ' όσο πληροφορήθηκα αργότερα... απλά πέταξε κάτω το σπαθί. Ένας από τους άνδρες του ωστόσο ενεπλάκη σε ξιφομαχία με τον πρίγκιπα των Βιριάδων. Η κλαγγή αυτή τράβηξε την προσοχή των σωματοφυλάκων του Ίπολαν και ο δύσμοιρος Κέριαν πιάστηκε αιχμάλωτος. Τον βασάνιζαν επί οχτώ μέρες για να μάθουν τα κίνητρά του καθώς και αν είχε συνεργάτες στο κακούργημά του. Εκείνος υπέφερε στωικά και δεν παραδέχθηκε τίποτα.

-Και μετά τι έγινε; Η Φρόσω πλέον καθόταν σαν αποσβολωμένη μ' ανοιχτό το στόμα. Στο πρόσωπό της είχαν ζωγραφιστεί ταραχή και αγωνία, ενώ το τρεμπόλαιγμα των ματόκλαδων πρόδιδε την έντασή της.

-Ύστερα τον άφησαν στη δικαιοδοσία μου μια και τα μέλη της οικογένειάς του ήταν κάτοικοι του βασιλείου μου. Ο Ίπολαν θα ήλπιζε να τον καταδικάσω σε απαγχονισμό αλλά... Είναι περίεργο πώς έρχονται καμιά φορά τα πράγματα. Ο Κέριαν άνοιξε την καρδιά του μπροστά μου. Ήταν η πιο συγκινητική κατάθεση ψυχής που είχα ακούσει ποτέ μου. Μάλλον η εξομολόγησή του έπιασε τόπο γιατί του χάρισα τη ζωή και τον μετέτρεψα σε αιώνιο υπηρέτη μου. Κατά κάποιον τρόπο ακόμα εκτίει την ποινή του. Είναι καταδικασμένος να με βλέπει καθημερινά να περνάω μπροστά του, να του μιλάω, να τον προστάζω και ωστόσο γνωρίζει

πως δεν πρόκειται ποτέ να γίνω δικιά του. Είμαι γι' αυτόν ένα ανεκπλήρωτο όνειρο, μια σταγόνα βροχής που μπορεί να σταλάξει ζωή αλλά δεν προορίζεται να δροσίσει εκείνον, ούτε να τον λυτρώσει από τη μιζέρια του.

-Μα δεν τον φοβάσαι; αναφώνησε με τρόμο η Φρόσω. Με εκπλήσσεις!

Η Ελισάβετ έριξε ένα συγκαταβατικό χαμόγελο στην προστατευόμενη της. Οι αυθόρμητες αντιδράσεις και τα συναισθηματικά της ξεσπάσματα ακόμα τη διασκέδαζαν.

-Δεν μπορεί να μου κάνει κακό, απάντησε με σιγουριά η βασίλισσα. Ακόμα και αν σκαρφιστεί κάτι, μια εσωτερική δύναμη θα τον σταματήσει. Δίστασε τότε, θα διστάσει και τώρα. Ο χαρακτήρας του αποτελεί το σοβαρότερο εμπόδιο στο να φέρει σε πέρας ένα φονικό εν ψυχρώ. Είναι αδύναμος και προτού τολμήσει θα λυγίσει. Βάζω το χέρι μου στη φωτιά πως είναι έτσι. Έχω αλάνθαστη διαίσθηση για τους ανθρώπους.

-Και αν κάνεις λάθος; ψιθύρισε η πανίστρια.

-Δεν κάνω ποτέ λάθος σε τέτοια ζητήματα, εντάξει; Η Ελισάβετ σαν να πειράχθηκε από την νεαρή κοπέλα που την αμφισβητούσε. Η Φρόσω κατάλαβε το λάθος της και σώπασε υπάκουα.

Μετά από μερικά λεπτά η αρχηγός της χώρας πέταξε με περιφρόνηση:

-Αυτός ο Κέρριαν... είναι δούλος μου. Και έτσι πρέπει να είναι!

-Ω, είσαι κακιά! Η Φρόσω πλέον δεν άντεξε και πετάχτηκε όρθια πάνω.

-Μα άραγε υπάρχει στ' αλήθεια τέτοιος χαρακτηρισμός; Κάποιοι προφανώς και με

βλέπουν έτσι. Γιατί για κείνους εκπροσωπώ κάτι μισητό: την εξουσία, τον πόλεμο, την αιτία για την εξαθλίωσή τους. Αλλά εσύ πώς μπορείς και το λες; Μήπως δεν έχω φροντίσει να σου φέρονται σ' αυτό το παλάτι σαν να 'σαι και συ βασίλισσα;

Η Φρόσω κούνησε σκεπτική το κεφάλι. Ταραγμένη άρχισε να κάνει κύκλους στο σαλόνι.

-Όχι, όχι και πάλι όχι. Ευεργετώντας ένα άτομο δεν εξασφαλίζεις άφεση αμαρτιών για τα δεινά που προκάλεσες σε χιλιάδες. Αλλά και πάλι, μπορείς να σωθείς. Ακόμα δεν είναι αργά να καταλάβεις τα λάθη σου.

Η βασίλισσα ξανάπιασε το βιβλίο της. Γλίστρησε απαλά τα δάχτυλα πάνω στην γυαλιστερή επιφάνεια του επιχρυσωμένου σελιδοδείκτη. Ύστερα έκανε πως προσηλώνεται στην ανάγνωση. Μετά από λίγο ωστόσο πέταξε αδιάφορα:

-Εσύ είσαι η καλλιτέχνης και εσύ αναλαμβάνεις δύσκολες αποστολές. Η Ελισάβετ τόνισε ιδιαίτερα το εσύ. Κάνε με να καταλάβω το λάθος μου λοιπόν.

Από κείνη τη μέρα κάτι άλλαξε στη μορφή και το περιεχόμενο των συνθέσεων της Φρόσως. Σε όλα τα έργα της ήταν εμφανής η απόπειρα να βγει κάτι χαρούμενο και χαλαρωτικό. Όμως από κάποιο ανεξερεύνητο άδυτο αναδύονταν ανεπιθύμητες παρεκβάσεις γεμάτες ένταση που κατέκλυζαν ως παράσιτα τις παρτιτούρες της πιανίστριας και έφερναν ταραχή στο ακροατήριό της. Οι αυλικοί της Ελισάβετ δεν άργησαν να κάνουν τις ανάλογες παρατηρήσεις και έτσι η βασίλισσα αναγκάστηκε να τη ρωτήσει κάποτε:

-Ιστορίες μυστηρίου και τρόμου κρύβονται τώρα πίσω από το παίξιμό σου; Προσπαθείς να βγάλεις τους δαίμονες που έχουν κυριεύσει την ψυχή μου;

-Όχι ακριβώς. Ας πούμε ότι τώρα έχω επικεντρωθεί στα όνειρα που βλέπεις όταν κοιμάσαι. Στην αρχή κυριαρχεί η γαλήνη. Είσαι στην κορυφή της εξουσίας και έχεις εξασφαλίσει προσωρινή ειρήνη της χώρας της οποίας είσαι αρχηγός. Αλλά ύστερα αρχίζεις και φοβάσαι υποσυνείδητα και τα μαγευτικά και ειδυλλιακά όνειρα μετατρέπονται σε εφιάλτες. Και αν κάποιος πρώην εραστής τον οποίον πλήγωσες αναζητήσει εκδίκηση; Αν κάποιος βασιλιάς τον οποίον άφησες χωρίς βασίλειο λαχταρήσει τον θρόνο σου; Αν κάποιος πιστός σου σύμβουλος σε προδώσει; Αυτοί είναι οι δαίμονές σου, Ελισάβετ. Εσύ το μόνο που βλέπεις είναι άσχημοι καμπούρηδες καλικάντζαροι με στραβές μύτες και κίτρινα μάτια που γρατζουνάνε με τα νύχια τους τα βαρέλια στα κελάρια των ανακτόρων σου... και έρχονται μόνο τη νύχτα, σαν αναίμακτες σκιές. Θέλουν να κλέψουν κάτι από σένα. Όμως τι; Είναι άραγε βαρέλια με κρασί ή χρυσάφι η λεία τους; Μήπως επιθυμούν κάτι πιο πολύτιμο; Δεν είναι αληθινοί καλικάντζαροι όμως. Παρά μόνο ληστές και αλήτες που φοράνε μάσκες. Από πίσω κρύβονται υπαρκτά πρόσωπα που σε στοιχειώνουν. Μερικοί από αυτούς έχουν αποβιώσει, άλλοι ζουν ακόμα. Και όλοι γυρνάνε για να σου στερήσουν κάτι που αγαπάς.

Οι καλικάντζαροι δεν άργησαν να κάνουν την επίσκεψή τους στα όνειρα της βασίλισσας. Ήταν όπως τους είχε περιγράψει η Φρόσω. Αλλά τα μάτια τους έλαμπαν με μια φλόγα τόσο αγνή όμως που η Ελισάβετ δεν ήταν σε θέση να

διακρίνει τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους. Μπορούσε να δει μόνο τις ρυτίδες. Πολλές πράσινες ρυτίδες... και τα αιχμηρά δόντια και τις κόκκινες μπουκλες των μαλλιών που πετάγονταν σαν τρίχες από περουκίни πασαλειμμένες με λάδι. Και οι ανάσες τους μύριζαν κρασί... ναι, τελικά γι' αυτό πρέπει να κάνανε επιδρομές στα κελάρια, για να κλέψουν και άλλο. Και τα κουρέλια τους σέρνονταν στο πάτωμα. Μα από τον τρόπο που γελούσε το κάθε πλάσμα η Ελισάβετ μπορούσε να ξεχωρίσει κάποια γνώριμη φωνή προσώπου του παρελθόντος. Και έπειτα και οι όψεις των καλικάντζαρων άλλαζαν. Τα μούσια του ενός θύμιζαν περίεργα τη γενειάδα του δούκα Ρόντομ, ναι εκείνου του δούκα Ρόντομ που της είχε κάνει δώρο την πρώτη της γαλέρα. Πού να βρισκόταν τώρα άραγε; Και του άλλου του κοντού καλικάντζαρου του έλειπε το μισό αριστερό αυτί. Εκείνος ο κυνηγός με τον οποίο είχε περάσει το πιο ευτυχημένο εφηβικό καλοκαίρι της ζωής της δεν ήταν που είχε χάσει το μισό του αυτί για να σώσει τη νεαρή Ελισάβετ από την αρκούδα; Τι να απέγινε και αυτός;

Και γιατί επέστρεφαν όλοι αυτοί σαν οπτασίες; Τι ζητούσαν από κείνη;

Κρασί και χρυσάφι άραγε; Ή μήπως κάτι πιο πολύτιμο;

Μα το κρασί και το χρυσάφι ήταν κλειδωμένα στο υπόγειο. Ωστόσο μερικοί καλικάντζαροι σκαρφάλωναν πολλές φορές στους πάνω ορόφους. Ενώ λαγοκοιμόταν η βασίλισσα τους άκουγε που έσερναν τις πατούσες τους στους κρυφούς πέτρινους διαδρόμους. Ορισμένοι δρασκελίζαν με βρυχηθμούς ακόμα και στην πτέρυγα όπου ήταν

τα υπνοδωμάτια της Ελισάβετ. Τότε κρύος αέρας περιέλουζε το μέτωπο της κοιμωμένης και εκείνη άρχιζε να στριφογυρίζει στο κρεβάτι της. Μια φορά αισθάνθηκε ένα παγωμένο χέρι να ψαχουλεύει κάτω από τα σκεπάσματά της. Τέσσερα κοφτερά νύχια μπήχτηκαν στη σάρκα της και σαν να προσπάθησαν να της ξετρυλώσουν την καρδιά.

Ξύπνησε με ουρλιαχτά. Αυτή τη φορά τα πλάσματα της νύχτας είχαν ξεπεράσει τα όρια. Είχαν εγκαταλείψει τις κρυψώνες τους στα βάθη της γης και είχαν σκαρφαλώσει στον κόσμο των ανθρώπων για να αρπάξουν ένα πολυπόθητο λάφυρο.

Λάφυρο το οποίο τελικά ήταν κάτι παραπάνω από κρασί και χρυσάφι. Όμως τι ήταν;

Αν κάποιος ήξερε την απάντηση αυτή ήταν η Φρόσω. Και η πιανίστρια έδωσε σαφή και συνοπτική εξήγηση στην προστάτιδά της:

-Θέλουν να κόψουν κομμάτι κομμάτι από την καρδιά σου την αγάπη για την οποία σου είχα μιλήσει κάποτε. Εκείνη που κάθε γυναίκα κρύβει μέσα της και περιμένει να εμφανισθεί κάποιος εκλεκτός να την ξεκλειδώσει. Η δική σου έχει παραμείνει φυλαγμένη για χρόνια ολόκληρα γιατί αρνείσαι επίμονα να χαρίσεις το φως της ευτυχίας σε κάποιον τυχερό. Αλλά είναι πολλοί εκείνοι που επιζητούν τα χάδια και τη στοργή σου. Όλα αυτά τα φαντάσματα της προηγούμενης ζωής σου είναι οι πιθανοί εκλεκτοί που κάποτε τόλμησαν να σε κατακτήσουν αλλά εσύ απέρριψες, χλεύασες και έπαιξες μαζί τους. Και τώρα σε εκδικούνται ως επισκέπτες στα όνειρά σου. Καταβροχθίζουν τα απομεινάρια των ανθρώπινων συναισθημάτων

σου ώσπου να μην απομείνει τίποτα από εκείνο το περίεργο αγαθό που κρατάς μέσα σου και που καλείται αγάπη.

-Μα γιατί να το κάνουν αυτό;

-Μα είναι απλό, αποκρίθηκε η Φρόσω με ήρεμο βλέμμα. Για να εξασφαλίσουν πως όταν βρεθεί ο δικός σου εκλεκτός δεν θα έχεις τίποτα να του δωρίσεις. Για να απορροφήσουν και την ελάχιστη ζεστασιά που έχεις καταφέρει να κρατήσεις άθικτη.

Η Ελισάβετ αναζητούσε περισσότερο από ποτέ λύτρωση στη μουσική της Φρόσως. Αρπαζόταν από κάθε νότα και το κάθε σϋδεντρο από ήχους ήταν για κείνη πηγή νεότητας. Όταν πάλι η μελωδία έφτανε στα σκοτεινά σημεία την έπιανε το χτυποκάρδι και αισθανόταν ξανά απειλημένη. Εκείνο το παγωμένο χέρι της έσφιγγε για ακόμα μια φορά το στήθος και έμπηγε για πολλοστή φορά τα νύχια του στην καρδιά της. Η Ελισάβετ έκλεινε τα μάτια και άρχιζε να τρέμει. Τα γουναρικά δεν ήταν σε θέση να τη σώσουν από το τσουχτερό κρύο της απόγνωσης. Και τα κρεσέντο σήμαιναν για κείνη ότι η αόρατη απειλή βρισκόταν εγγύτερα. Μια απρόσμενη αλματική κίνηση σε πολύ χαμηλότερους τόνους την έκανε να αναπηδάει. Το παίξιμο σ' αυτές τις οκτάβες έφερνε στο νου της εικόνες από τρομερούς μονόφθαλμους γίγαντες που ροχαλίζουν αλλά είναι έτοιμοι να ξυπνήσουν ανά πάσα στιγμή... και να θυμηθούν πως είναι πεινασμένοι.

Και η Ελισάβετ δεν είχε καμία διάθεση να αποτελέσει τροφή τους.

-Γιατί πλέον οι μελωδίες σου αναφέρονται σε τέρατα, φαντάσματα και δαιμονισμένα πλάσματα; Δεν σε είχα για τέτοια

κοπέλα όταν πρωτοήρθες στο παλάτι μου. Πού χάθηκε εκείνος ο ρομαντισμός σου;

Η Φρόσω έκλεισε το καπάκι του πιάνο. Είχε παίξει για πάνω από δύο ώρες συνεχόμενα αφού προηγουμένως είχαν απολαύσει το απογευματινό πράσινο τσάι.

-Νομίζεις πως περιγράφω δαιμονισμένα πλάσματα; Το κουδουνιστό γέλιο της πιανίστριας αντήχησε στο σαλόνι. Όχι, παίζω για τα σεραφείμ που πεθαίνουν...

Η Ελισάβετ έμεινε με ανοιχτό το στόμα.

-Πεθαίνουν τα σεραφείμ; Μα νόμιζα πως αυτά ήταν αθάνατα.

Η Φρόσω τέντωσε το λαιμό της παίρνοντας σοβαρό ύφος.

-Υπό φυσιολογικές συνθήκες ναι. Δηλαδή δεν μπορούν να πεθάνουν από φυσικές αιτίες. Αλλά κάθε φορά που μια βασίλισσα απορρίπτει τον έρωτα ενός νεαρού ιππότη ένα σεραφείμ πέφτει από τον ουρανό γιατί πληγώνεται από την απάρνηση του έρωτα. Και όταν έρθει στη γη αντιμετωπίζει την αρρώστια, το κρύο, το μίσος των ανθρώπων. Γίνεται ευάλωτο. Και όταν γεντεί τη φθορά και τη θνησιμότητα αρχίζει να γηράσκει. Η καρδιά του δεν χτυπά στους συνηθισμένους της ρυθμούς. Όσπου τελικά μια μέρα σταματά τελείως.

-Πόσα σεραφείμ να έχω σκοτώσει εγώ άραγε, Φρόσω;

Η μουσικός κοίταξε συγκαταβατικά τη φίλη της.

-Ίσως και να μην έχει τόση σημασία τι έχεις κάνει μέχρι τώρα αλλά το πώς θα πράξεις από δω και μπρος.

Η Ελισάβετ πλησίασε με αβέβαια βήματα τη λεπτοκαμωμένη πιανίστρια. Άπλωσε δειλά το χέρι της και χάιδεψε με στοργή τα μαλλιά της.

-Τι θα κάνω από 'δω και μπρος; Δεν ξέρω, Φρόσω. Η αλήθεια είναι πως στοχάζομαι μέρα νύχτα γύρω από αυτά που με μαθαίνεις. Αλλά δεν νομίζω πως θα καταφέρω ποτέ να βρω εκείνον τον εκλεκτό που έλεγες. Και θα συνεχίσω να αναγκάζω τα σεραφείμ να ξεπέφτουν στον κόσμο των ανθρώπων για το υπόλοιπο της ζωής μου. Και ξέρεις γιατί; Γιατί δεν νομίζω πια πως υπάρχει άντρας που θα είναι σε θέση να συνυπάρξει με τον εγωισμό και τη φιλαρέσκεία μου. Που θα είναι σε θέση να ικανοποιήσει την απληστία και τον ιδιότροπο ερωτισμό μου. Όχι, θέλω κάτι διαφορετικό, Φρόσω.

-Δεν σε καταλαβαίνω, ψιθύρισε η πιανίστρια. Αποτελείς αίνιγμα για μένα. Από αυτά που ξεστομίζεις γεννιούνται ερωτήματα στο μυαλό μου για τα οποία θέλω απαντήσεις.

Και η απάντηση ήρθε ευθύς.

Προτού η Φρόσω ολοκληρώσει την πρότασή της, η Ελισάβετ την τράβηξε και κόλλησε τα χείλη της στα δικά της.

Στην αρχή η Φρόσω αισθάνθηκε περίεργα. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Κούνησε αμήχανα τα χέρια στον αέρα και προσπάθησε να απωθήσει τη βασίλισσα.

Έπειτα έκλεισε τα μάτια. Και ένιωσε να υποκύπτει στον πειρασμό. Άνοιξε αργά το στόμα της και άφησε τη γλώσσα της Ελισάβετ να γλιστρήσει μέσα.

Την πρώτη στιγμή νόμιζε πως θα είχε περίεργη γεύση. Μα όχι. Όσο τα μάτια της παρέμεναν κλειστά δεν ένιωθε καμιά διαφορά σε σχέση με τα φιλιά που είχε μοιραστεί με άνδρες.

Ίσα ίσα που η γλώσσα της Ελισάβετ χάιδε τα χείλη της με περισσότερη τρυφερότητα και απαλότητα απ' ό,τι είχε πετύχει οποιοσδήποτε εραστής της Φρόσω στο παρελθόν.

Τα δάχτυλα της Ελισάβετ μπλέχτηκαν στα μαλλιά της Φρόσω. Η βασίλισσα έσφιξε δυνατά το κεφάλι της προστατευόμενης της στο δικό της και άφησε το πάθος να την κυριεύσει. Άρχισε να τρίβει με έξαψη το χέρι της στην πλάτη της πιανίστριας.

Η Φρόσω τα 'χε χάσει ολότελα. Άλλοτε προσπαθούσε να αποκολλήσει τα χείλη της και άλλοτε αισθανόταν ότι μια περίεργη ζωοδόχος αύρα πλημμυρίζει όλο το κορμί της.

Ούτε που αντιλήφθηκε πότε τα λεπτά δάχτυλα της Ελισάβετ βρέθηκαν κάτω από τα φουστάνια της. Οι κινήσεις της βασίλισσας ήταν τόσο επιδέξιες που η Φρόσω ακόμα αδυνατούσε να πιστέψει ότι ήταν δυνατό μια γυναίκα να της προκαλεί τέτοια απεριγράπτη ηδονή.

Για μια στιγμή τραβήχτηκε από το σφιχταγκάλιασμα της Ελισάβετ. Μερικά αναφιλητά βγήκαν αυθόρμητα από τα στήθη της. Ήδη αισθανόταν εκείνον τον ευχάριστο και γαργαλιστικό πόνο στην κοιλιά της. Τα πόδια της είχαν αρχίσει να σιγοτρέμουν. Η Φρόσω δεν κρατήθηκε και ξάπλωσε πάνω στο πιάνο που είχε αποτελέσει τον πιο πιστό της σύντροφο τους τελευταίους μήνες.

Ένωσε τα δόντια της Ελισάβετ να δαγκώνουν ελαφρά τον λοβό του δεξιού της αυτιού. Τα αυθόρμητα και έντρομα στην αρχή ουρλιαχτά της δεν άργησαν να μετατραπουν σε γλυκό και τσιριχτό γέλιο. Η υγρή γλώσσα της βασίλισσας έκανε επαναλαμβανόμενους κύκλους στο αυτί της πιανίστριας.

Η βασίλισσα δάγκωσε για ύστατη φορά το αυτί της φτωχής κοπέλας και στη συνέχεια γέμισε το μέτωπο και τα μάγουλά της με φιλιά. Η Φρόσω πλέον δεν έκανε καμία προσπάθεια να συγκρατήσει τα βογγητά και τους ερωτικούς στεναγμούς της. Κάποτε οι θολές ματιές των δύο αντάμωσαν. Μερικά δάκρυα χύθηκαν στα μάγουλα της πιανίστριας τα οποία είχαν πάρει ασυνήθιστη ροζ χροιά. Η Ελισάβετ βιάστηκε να τα ρουφήξει και να τα καταπιεί.

Καθώς η Φρόσω σπαρταρούσε στην αγκαλιά της, η βασίλισσα εναπόθεσε το ελεύθερο χέρι της κάτω από το κεφάλι της άμοιρης κοπέλας ως μαξιλάρι. Η μουσικός αναπηδούσε όλο και συχνότερα πάνω στο πιάνο, ενώ η Ελισάβετ συνέχιζε να τη χαϊδεύει στοργικά. Την ώρα της κορύφωσης έκανε να βγάλει μια μεγαλειώδη κραυγή ευχαρίστησης μα η Ελισάβετ την κατέπνιξε σμίγοντας για τελευταία φορά τα χείλη της με τα υγρά χείλη της Φρόσως.

Μισή ώρα αργότερα οι δυο τους απολάμβαναν από μια μερίδα αστακό με στρείδια και μέλι σε μια απομονωμένη τραπεζαρία κοντά στο οπλοστάσιο. Η Ελισάβετ σε κάποια φάση πέταξε κατά τη διάρκεια του δείπνου:

-Ωραία ήτανε.

Η Φρόσω δεν τόλμησε να αντικρίσει τη ματιά της.

-Λυπάμαι, Ελισάβετ αλλά δεν έχω σκοπό να το ξανακάνω.

Η βασίλισσα άρχισε να στριφογυρίζει αμήχανα το πιρούνι της στο πιάτο.

-Τι εννοείς; Σε είδα που σου άρεσε.

Η Φρόσω κούνησε το κεφάλι.

-Δεν σκεφτόμουν εσένα αλλά τον μακαρίτη κόμη.

Η Ελισάβετ σκούπισε τα δάχτυλά της στην πετσέτα.

-Γιατί το αρνείσαι; Αφού το είδα ότι σου άρεσε. Το αισθάνθηκα. Από τη φωνή σου, τις κινήσεις σου...

-Ήτανε άρρωστο. Και μόνο που το σκέφτομαι ανατριχιάζω. Προσπαθώ να το σβήσω από τη μνήμη μου, ξέρεις;

-Να σβήσεις από τη μνήμη σου μια στιγμή έκφανσης αληθινής αγάπης και πάθους;

-Ήταν κάτι αυθόρμητο και απερισκεπτο και από τη μεριά τη δική μου και τη δική σου. Δεν πρέπει να ξανασυμβεί.

-Φρόσω, κοίτα με στα μάτια και πες μου ότι δεν σου άρεσε.

Η Φρόσω αναθάρρησε και την κοίταξε στα μάτια. Ωστόσο δεν έβγαλε άχνα.

-Σου άρεσε, χαζό κορίτσι, απλά πες το ότι σου άρεσε! Γιατί με βασανίζεις και βασανίζεις και τον εαυτό σου;

-Δεν ήσουν εσύ που με ικανοποίησες αλλά οι οπτασίες ανδρών που είχα γνωρίσει παλιότερα, είτε τελικά η πιανίστρια. Λυπάμαι ειλικρινά.

-Ανόητο και ανώριμο κορίτσι! ούρλιαξε η Ελισάβετ.

Παραμέρισε το πιάτο της και έριξε τον δίσκο με τις σαλάτες χάμω στο μαρμάρινο πάτωμα. Ύστερα άρπαξε ένα κύπελλο γεμάτο κρασί και σημάδευσε τον τοίχο. Έπειτα όμως το κύπελλο γλίστρησε από τα χέρια της και σωριάστηκε στο πάτωμα. Το κόκκινο υγρό απλώθηκε γύρω από τα πόδια της βασίλισσας η

οποία είχε βρει στήριγμα στην άκρη του τραπεζιού και είχε ξεσπάσει σε κλάματα.

Η Φρόσω τη λυπήθηκε. Έκανε το γύρο του τραπεζιού και πήγε προς το μέρος της. Άπλωσε το χέρι της για να σφίξει την παλάμη της Ελισάβετ, κοίταξε τη φίλη της στα μάτια και είπε δειλά:

-Ναι, ίσως και να μ' άρεσε. Αλλά αυτό δεν καθιστά το γεγονός λιγότερο αλλόκοτο και απρεπές. Δεν θα το ξανακάνω.

Με τη δήλωση αυτή η Φρόσω εισέπραξε ένα χαστούκι καθώς και την περιφρονητική ματιά της βασίλισσας.

-Αχάριστη σκύλα! Κάτσε και περίμενε να βρεις τον ιπότη στον οποίο θα δωρίσεις την αγάπη που έκρυβες τόσα χρόνια μέσα σου. Και ειδοποίησέ με όταν τον γνωρίσεις.

Η Ελισάβετ έφυγε τρέχοντας από την τραπεζαρία. Η ηχώ από τα βήματά της αντηχούσε στα αυτιά της Φρόσως για πολλή ώρα ακόμη. Η γεμάτη απόγνωση ματιά της κοπέλας έμεινε καρφωμένη πάνω στη μισάνοιχτη ξύλινη πόρτα που την πήγαινε πέρα δώθε το ρεύμα.

Έκατσε στην καρέκλα όπου καθόταν πριν από λίγο η αρχηγός της χώρας και άρχισε και κείνη να κλαίει σιγανά.

Στους επόμενους μήνες τα δημιουργήματα της Φρόσως πήραν ξανά καινούρια τροπή. Η μουσικός προσέδιδε στις διαδοχές των συγχορδιών και των φθόγγων μια γεύση πικρίας. Αν και αρχικά σκόπευε να ασχοληθεί σοβαρά με τη δημιουργία κάποιου βαλς τελικά κατέληξε να συνθέτει μελωδίες που εξιστορούσαν τον ανεκπλήρωτο έρωτα.

Πολλές φορές η Ελισάβετ δεν άντεχε να ακούει τις συνθέσεις αυτές μέχρι το τέλος.

Σηκωνόταν και εγκατέλειπε το σαλόνι. Παρ' όλο που δεν έκανε θόρυβο όταν έφευγε, η απουσία της γινόταν αισθητή στη Φρόσω. Κάποιες νευρικές κινήσεις των δαχτύλων τότε οδηγούσαν σε στακάτο. Και μερικές σύντομες και κοφτές νότες ήταν αρκετές για να προκαλέσουν στην Φρόσω την αίσθηση ότι το σκοτάδι έχει αρχίσει να κυριεύει τη μουσική της.

Μερικές φορές μάλιστα η ίδια η Φρόσω τρόμαζε με αυτά που έπαιζε. Τότε έκλεινε το καπάκι του πιάνο και κοίταζε δεξιά και αριστερά από φόβο πως την παρακολουθούν μάτια απόκοσμων τεράτων. Πίσω από τις πορφυρές κουρτίνες κρύβονταν μερικοί από τους πιο τρομακτικούς της εφιάλτες. Σκηνές του παρελθόντος που είχαν διαδραματιστεί σ' αυτό εδώ το σαλόνι την κυνηγούσαν και της έφερναν σκέψεις ενοχής και αποστροφής από τον εαυτό της. Την έκαναν να νιώθει μiasμένη και να θέλει να αναζητήσει κάθαρση.

-Ωραία, ωραία, αναφώνησε η Ελισάβετ μια μέρα, μόλις η Φρόσω τελείωσε το σκοπό της. Για πρώτη φορά μετά από σχεδόν μισό χρόνο η πιανίστρια είχε επιχειρήσει να γεμίσει την ατμόσφαιρα με χαρά παρουσιάζοντας κάτι εύθυμο στην ακροατριά της.

-Ναι, ναι. Η Φρόσω φαινόταν εξίσου ενθουσιασμένη. Βασικά είναι ένα κεντρικό θέμα που κυριαρχεί... και του κάνω διάφορες παραλλαγές, ενώ η επωδός είναι σε πιο δυναμικό ρυθμό. Το πρόσεξες, έτσι;

-Έχεις λαχανιάσει, επισήμανε η Ελισάβετ.

-Μα ναι. Είναι επειδή τα έδωσα όλα. Είμαι ευχαριστημένη με τον εαυτό μου.

-Ναι, έκανες καλή δουλειά, ομολόγησε η βασίλισσα. Ξεπέρασες τον εαυτό σου, θα έλεγα.

Μια υπηρέτρια μπήκε για να αφήσει στο τραπεζάκι δίπλα στο ντιβάνι έναν δίσκο με ποτήρια γεμάτα χυμό ανανά. Η Ελισάβετ ευθύς άρπαξε λαίμαργα το ένα και ρούφηξε μερικές γουλιές.

-Και έχεις ιδρώσει, Φρόσω. Πώπω! Δεν σ' έχω ξαναδει έτσι. Μπιάνκα, πες στην Ντόρα να ετοιμάσει το μπάνιο της Φρόσως. Το 'χει ανάγκη η κοπέλα μας. Κουράστηκε αρκετά σήμερα.

-Μάλιστα μεγαλειότητα, αποκρίθηκε υπάκουα η υπηρέτρια.

Μισή ώρα αργότερα η Φρόσω βρισκόταν ξαπλωμένη στην μπανιέρα και οι παλάμες της έκαναν κύκλους στο αφρισμένο νερό. Στον αέρα είχε απλωθεί μια ευχάριστη αύρα από τα κεριά με άρωμα χαμομήλι που ήταν απλωμένα παντού στον χώρο. Η Φρόσω είχε αφήσει τις αισθήσεις της να χαλαρώσουν και τη σκέψη της να πλανάται σε απόμερα μονοπάτια, απρόσιτα για τους κοινούς θνητούς και ορατά μόνο στη νόηση των καλλιτεχνών.

Κάτι έκανε πλατς... σαν να βυθιζόταν ένα πετραδάκι σε μια λίμνη... κάπου... Η Φρόσω άργησε να καταλάβει αν ο ήχος ήταν πραγματικός ή προερχόταν από τον κόσμο των ιδεών και της φαντασίας.

Το πρώτο πράγμα που είδε σαν άνοιξε τα μάτια ήταν ένας πελώριος όγκος του οποίου η σκιά έπεφτε πάνω στο πρόσωπό της κρύβοντας το φως των κεριών. Ύστερα διέκρινε την ανθρώπινη φιγούρα που στεκόταν ορθωμένη στη μέση της μπανιέρας. Σιγά σιγά μπροστά της σχηματίστηκαν τα χαρακτηριστικά της βασίλισσας.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε άλλο γυμνό γυναικείο κορμί πέρα από το δικό της. Θα έπρεπε να αισθάνεται τρόμο και σιχασιά όμως αντ' αυτού εξακολουθούσε να κείται ξαπλωμένη στην μπανιέρα σαν ναρκωμένη και δίχως να σαλεύει. Μόνο τα μάτια της περιεργάζονταν με περιέργεια το σώμα της Ελισάβετ.

Μετά από μερικά σιωπηρά λεπτά η βασίλισσα έκατσε ανακούρκουδα στη μπανιέρα. Βυθίστηκε σχεδόν ολόκληρη στον αφρό και μόνο το κεφάλι της έμεινε να εξέχει.

-Αισθανόμουν λίγη μοναξιά εκεί έξω με τους αυλικούς και είπα να 'ρθώ να απολαύσω τη συντροφιά σου. Σε παρακαλώ, μην με αποδιώξεις.

-Όχι, όχι, κάθισε, βιάστηκε να κουνήσει ωχελικά τα χείλη η Φρόσω. Να σε αποδιώξω; Δικά σου είναι όλα όσα με περιβάλλουν ούτως ή άλλως. Είσαι στο σπίτι σου.

-Ευχαριστώ!

Η Φρόσω μπόρεσε να διακρίνει τη βαθειά ευγνωμοσύνη στο βλέμμα της αρχηγού της χώρας.

-Έχει ωραίο καιρό έξω. Η Ελισάβετ έπρεπε να πει κάτι για να σπάσει την παγερή σιωπή. Πρέπει να βγαίνουμε πιο συχνά στη βεράντα.

-Θα 'θελα κιόλας να κατέβαινα στην πόλη για να ψωνίσω τίποτα υφάσματα αυτές τις μέρες. Μια κοπέλα από την ακολουθία σου, η Φρίντα προσφέρθηκε να μου ράψει καινούργια φουστάνια.

-Α, πολύ ωραία. Πάντα ενθουσιάζομαι όταν βλέπω τις φίλες μου να φοράνε νέα ρούχα που συμβαδίζουν με τη μόδα.

Η Φρόσω δεν αποκρίθηκε. Έκλεισε τα μάτια και έμεινε ασάλευτη για αρκετή ώρα. Χαλάρωσε και αφέθηκε να την πάρει ο ύπνος.

Κάποτε αντιλήφθηκε κίνηση πάνω στα πλευρά της. Μισάνοιξε μηχανιστικά τα βλέφαρα και πήρε βαθιά ανάσα. Ένωθε μια περιεργή ζεστασιά. Όταν ανακάλυψε την πηγή της τη διαπέρασε ρίγος. Η Ελισάβετ είχε ξαπλώσει ανέμελα στην αγκαλιά της.

-Ήθελα να 'μαι δίπλα σε κάποιον, ψιθύρισε οκνηρά η Ελισάβετ. Έδειχνε να εκπέμπει απάθεια αλλά η Φρόσω ήξερε ότι ήταν αγχωμένη και αβέβαιη για τις πράξεις της.

-Ναι, είναι εντάξει, απάντησε το ίδιο αργόσυρτα η Φρόσω. Καταλαβαίνω.

Μετά από κάποια λεπτά ακούστηκε πάλι:

-Θέλω να βρίσκομαι πλάι σου, Φρόσω.

-Είσαι πλάι μου. Η Φρόσω χάιδεψε απαλά τον ώμο της φίλης της. Στη συνέχεια κάπως διστακτικά την αγκάλιασε.

-Σημαίνεις πολλά για μένα... Όλα αυτά. Στο χείλος της Ελισάβετ πήγε να ζωγραφιστεί ένα χαμόγελο που όμως μετατράπηκε σε τρεμούλιασμα. Αυτή η στιγμή...

Η πιανίστρια φίλησε τη βασίλισσα στο μάγουλο. Ύστερα κατέβασε ντροπαλά το βλέμμα. Ωστόσο καθώς χάιδεψε το λαιμό της Ελισάβετ δεν παρέλειψε να προσέξει ότι ο σφυγμός της είχε γίνει πιο έντονος.

-Πόσο μα πόσο διαφορετική αισθάνομαι σε σχέση με αυτό που ήμουν πριν σε γνωρίσω, Φρόσω;

-Ναι. Το βλέπω. Και 'γω αλλάζω.

Η βασίλισσα έτριψε το πόδι της στο καλάμι της φίλης της. Έλεϊτα έσκασε ένα

τρυφερό φιλί στο λαιμό της Φρόσως. Οι δυο τους χαμογέλασαν ταυτόχρονα και κάπως αμήχανα.

-Πού βαδίζουμε, κοπέλα μου;

-Μακάρι να ήξερα, Ελισάβετ. Δεν έχω ιδέα πού θα μας οδηγήσει το ποτάμι του χρόνου.

-Τουλάχιστον ας μείνουμε έτσι για λίγο ακόμα. Δεν θέλω να βγω ποτέ από την αγκαλιά σου. Αχ, κράτα με πιο σφιχτά, σε παρακαλώ!

Η Φρόσω εισάκουσε στην παράκληση της φίλης της και έδωσε τα χέρια της γύρω από το λαιμό της βασίλισσας. Μια έκφραση ευχαρίστησης ζωγραφίστηκε στο ροδοκόκκινο πρόσωπο της Ελισάβετ.

-Τι ωραία που είμαστε έτσι, Φρόσω!

-Ναι, ωραία είμαστε, επανέλαβε η πιανίστρια.

Η βασίλισσα αποφάσισε να δοκιμάσει ξανά την τύχη της. Καθώς η Φρόσω έκλεινε κουρασμένη τα βλέφαρά της ακούμπησε απαλά τα χείλη της πάνω στο μάγουλο της προστατευόμενης της, τόσο σιγά όμως που η Φρόσω ίσα που αισθάνθηκε την επαφή. Στη συνέχεια τα έσυρε αργά προς το στόμα της. Την τελευταία στιγμή όμως η μικροκαμωμένη γυναίκα ξεστόμισε:

-Σταμάτα, Ελισάβετ! Με αναγκάζεις να πάω ενάντια στη φύση μου.

Η Ελισάβετ βούτηξε τα χέρια της στο νερό. Ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στη γεμάτη αφρούς κοιλιά της Φρόσως και τα καστανόξανθα μαλλιά της απλώθηκαν πάνω στα λευκά στήθη της μουσικού.

-Όχι, όχι... Με συγχωρείς, δεν ήθελα, άρχισε να απολογείται η Ελισάβετ.

Παρέμειναν σ' αυτή τη στάση για πάνω από μία ώρα. Στο τέλος η βασίλισσα

ανασηκώθηκε και τίναξε τον αφρό από πάνω της.

-Νομίζω είναι ώρα για δείπνο, τι λες;

Η Φρόσω έγνεψε καταφατικά.

-Ναι, κι εγώ πείνασα.

Την ώρα που έτρωγαν η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από τα ζητήματα της διακυβέρνησης της χώρας. Στο τραπέζι ήταν και κάποιοι συγγενείς από τη βασιλική οικογένεια. Κατά την παραμονή της στη Νεόλια η Φρόσω είχε μάθει ποιοι είναι οι εχθροί της Ελισάβετ και τι κίνητρα και σκοπούς είχε ο καθένας. Έτσι πλέον μπορούσε να συμμετέχει με άνεση στις πολιτικές συζητήσεις. Ωστόσο καθώς χαρακτηριζόταν από συμπόνια και ανθρωπιά δεν παρέλειπε να κάνει παρατηρήσεις στις μεθόδους με τις οποίες η Ελισάβετ εξουδετέρωνε τους αντιπάλους της.

Το ίδιο βράδυ επίσης κανονίστηκε και η επίσκεψη στην αγορά της πόλης. Την επόμενη μέρα κιόλας η συνοδεία της βασίλισσας έκανε τον γύρο των εμπορικών συνοικιών της Νεόλιας. Καθώς περνούσαν από μπουτίκ σε μπουτίκ η Φρόσω είχε την ευκαιρία να μιλήσει με πωλητές αλλά και με περιπλανώμενους εμπόρους οι οποίοι έρχονταν από τόπους μακρινούς και είχαν γνωρίσει μέρη και πολιτισμούς πέρα από τη φαντασία της πιανίστριας. Παρά τη ντροπαλότητά της η Φρόσω τελικά κατάφερε να δέσει κουβέντα με τους περισσότερους από αυτούς. Καθώς εξέπεμπε φιλικότητα και έδειχνε ενδιαφέρον στα προβλήματα των άλλων αλλά και προσήλωση στο θέμα της εκάστοτε συζήτησης γινόταν αρεστή και συμπαθητική στους απλούς ανθρώπους και ακόμα και οι πιο απόμακρες και σκοτεινές φιγούρες του

υπόκοσμου ένιωθαν ευχαρίστηση να μιλάνε μαζί της.

Η Φρόσω, διψασμένη για γνώση καθώς ήταν, βομβάρδιζε με ερωτήσεις τους ταξιδεμένους εμπόρους για τις συνήθειες του κάθε λαού. Πιο πολύ από όλα όμως την εντυπωσίαζαν οι περιγραφές τοπίων.

-Θα επιχειρήσω να κάνω κάτι δύσκολο, είτε ενθουσιασμένη σε έναν μονόφθαλμο ναυτικό που πουλούσε μπαχαρικά από τη μακρινή ήπειρο Βερενία. Θα περιγράψω μέσα από ήχους την απόκρημη κορυφή που μόλις μου περιέγραψες ότι διάβηκες με τους συντρόφους σου. Η ανάβαση θα αντιστοιχεί στο γρήγορο παίξιμο μιας ανιούσας σειράς από συνεχόμενες νότες που θα εναλλάσσονται από όμοιες κατιούσες σειρές στα σημεία όπου η πλαγιά γίνεται τελείως απότομη και κατρακυλάνε πέτρες. Αααα, και θα προσθέσω καθυστερήσεις εκεί όπου σταματάτε για να κοιτάξετε κάτω στον γκρεμό. Αχ, αυτός ο γκρεμός. Πόσα πράγματα συμβολίζει! Φοβάστε πως αν γλιστρήσετε και πέσετε θα έρθει το τέλος, όμως ποιο τέλος; Και μια φωνή μέσα σας σας ψιθυρίζει αδιάκοπα να πηδήξετε, να ξεπεράσετε τα όρια του επιτρεπτού, να αισθανθείτε για μερικές ατέλειωτες στιγμές ελεύθεροι σαν πουλιά σ' αυτή την τελευταία διαδρομή προς τον θάνατο. Και άραγε θα έρθει ο θάνατος; Γιατί όταν είσαι εκεί πάνω και αγναντεύεις τον γκρεμό πραγματικά αρχίζεις να πιστεύεις πως είσαι αθάνατος και άτρωτος. Ακόμα και αν βυθιστείς στην τάφρο δεν θα φτάσεις ποτέ στον πάτο γιατί κάποια άγνωστη δύναμη θα σε κρατήσει και δεν θα σε αφήσει να πάθεις κακό. Έτσι δεν πιστεύεις; Και συ και οι σύντροφοί σου; Αν λογαριάζατε ρίσκα

και κινδύνους δεν θα είχατε τολμήσει ποτέ να πραγματοποιήσετε αυτό το ταξίδι.

Ο μονόφθαλμος έμπορος σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο σ' ένα λεκιασμένο μαντήλι.

-Ναι αλλά τελικά κανείς δεν πηδάει από 'κει πάνω. Όλοι μας είμαστε φοβητσιάρηδες.

-Μα ναι αλλά το γεγονός πως δεν πηδάτε δεν είναι ένδειξη δειλίας αλλά λογικής, εξήγησε η Φρόσω. Εξάλλου αρκεί που κάθε φορά που βρίσκεστε εκεί πάνω αρχίζετε να στοχάζεστε για το πώς θα ήταν αν μπορούσατε να πετάξετε. Γιατί κατά βάθος θέλετε πολύ να πετάξετε. Ο πειρασμός είναι μεγάλος. Αλλά εκείνο που καταφέρνει να πετάξει είναι η ματιά σας. Η σκέψη σας. Αυτή γλιστράει στα βράχια, πέφτει στον γκρεμό αλλά τελικά καταφέρνει να ανυψωθεί και να φτάσει τον ουρανό. Και όταν επιστρέψετε από το ταξίδι λαχταράτε να βρείτε άλλον τρόπο να κάνετε την ψυχή σας να πετάξει και να ανέλθει στα ουράνια. Αυτή η ανεκπλήρωτη επιθυμία είναι ο κινητήριος μοχλός που σας ωθεί να ανακαλύπτετε και να εφευρίσκετε νέα πράγματα. Και όλα αυτά γεννήθηκαν μέσα σας σε μια στιγμή, όσο στεκόσασταν εκεί πάνω. Όταν ο γκρεμός σας έκανε να αντιληφθείτε ότι πρέπει να ξεπεράσετε τα όρια που σας επιβάλλει η φύση.

-Μα γιατί να πρέπει; αναρωτήθηκε ο έμπορος. Δεν είναι ιεροσουλία να παλεύουμε να γίνουμε κάτι που δεν είμαστε;

Η Φρόσω αναπήδησε ξαφνικά σαν να κάηκε. Ποιος ξέρει γιατί θυμήθηκε το παθιασμένο φιλί της Ελισάβετ, στο σαλόνι με το πιάνο, που είχε κρατήσει μια αιωνιότητα.

-Δεν ξέρω, απάντησε μπερδεμένη η Φρόσω. Αλλά δες το και έτσι. Αν δεν έπρεπε δεν

θα είχατε κάνει εκείνο το ταξίδι. Αν δεν έπρεπε δεν θα υπήρχε ο γκρεμός. Ο γκρεμός γι' αυτό υπάρχει.

-Παραείσαι ρομαντική, γέλασε στο τέλος ο έμπορος. Ο ναυτίλος του πλοίου μου έχει μια μανία με τα μαθηματικά. Όταν γυρίσαμε στο καράβι μου είπε πως ο γκρεμός δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ασυνέχεια ανάμεσα σε δύο επίπεδα του χώρου, ο οποίος είναι παράλληλος στον κατακόρυφο άξονα... Μια ανωμαλία του χώρου. Χα, χα, χα!

Η Φρόσω τον κοίταξε σοβαρά.

-Δεν έχει και πολύ άδικο, ξέρεις; Το επίπεδο που βρίσκεται στην υψηλότερη στάθμη μάλιστα είναι η ζωή ενώ το κατώτερο επίπεδο είναι ο θάνατος. Και ο γκρεμός συμβολίζει έναν μονόδρομο καθώς υπάρχει μόνο μια επιτρεπτή μετάβαση και αυτή είναι από πάνω προς τα κάτω. Αν το πάρεις απόφαση και αντισταθείς στον πειρασμό και τελικά... πετάξεις, τότε δεν θα υπάρξει επιστροφή.

Στο τέλος της επόμενης βδομάδας η Φρόσω ανακοίνωσε πως είχε τελειώσει μια ραψωδία. Αφού την ερμήνευσε μπροστά στην Ελισάβετ έκλεισε το καπάκι του πιάνο και γύρισε προς τη μεριά της περιμένοντας σχόλια.

-Και τι σημαίνουν αυτές οι διαφωνίες στο τέλος της σύνθεσης; Είναι πολύ ενοχλητικές για το αυτί.

-Είναι σκόπιμες, βιάστηκε να εξηγήσει η Φρόσω. Το καρδιοχτύπι της είχε πάρει έντονο ρυθμό. Εκφράζουν την απόγνωση που αισθάνεται ο ταξιδιώτης όταν φτάσει στην άκρη του γκρεμού και διαπιστώσει ότι δεν είναι σε θέση να πετάξει χωρίς να χάσει τη ζωή του. Η ψυχή του ποθεί αυτή τη μοναδική εμπειρία αλλά

είναι η οικογένειά του και οι σύντροφοί του που τον κρατάνε δεμένο σ' αυτόν τον κόσμο, γειμίζουν τη ζωή του με νόημα και του δίνουν λόγο να συνεχίσει να υπάρχει.

-Μάλιστα, έγενεψε με αβέβαιο βλέμμα η βασίλισσα. Ωστόσο η έκφρασή της υποδήλωνε ότι δεν είχε καταλάβει το βαθύτερο νόημα της ραψωδίας.

Καθώς οι μέρες κυλούσαν κάποιοι από τους αυλικούς της Ελισάβετ άρχισαν να σχολιάζουν κρυφά την περίεργη αλλαγή στη συμπεριφορά της βασίλισσας. Οι πιο εύστροφοι και παρατηρητικοί δεν άργησαν να καταλάβουν ότι η πραγματική αιτία ήταν η Φρόσω. Δεν παρέλειψαν μάλιστα να σχολιάσουν ότι αυτές οι δυο γυναίκες σαν να έκαναν περισσότερη παρέα απ' όσο έπρεπε και ότι στη φιλία τους υπήρχε κάτι αλλόκοτο.

Ο ζυγός έγειρε ακόμα περισσότερο εις βάρος της Ελισάβετ όταν χάρισε τη ζωή στον υπάλληλο Μπόριακ που είχε πιαστεί στα πράσα να κλέβει από το κρατικό ταμείο. Όλοι περίμεναν πως η ανελέητη βασίλισσα θα τον εκτελούσε αλλά τελικά η πιανίστρια την έπεισε να τον αφήσει ζωντανό:

-Αυτός ο άνθρωπος είναι άθλιος και οι πράξεις του ήταν τιποτένιες, συμφωνώ. Όμως εκτελώντας τον γεννάς τον τρόμο στο βασιλείο σου και οι κάτοικοί του συνεχίζουν να ζουν στο φόβο. Και όταν μια χώρα είναι βυθισμένη στον φόβο δεν νοείται πρόοδος. Με το να τον στείλεις σε ισόβια κάτεργα ο παραδειγματισμός λειτουργεί εξίσου ορθά και αποτελεσματικά και περνάς το μήνυμα προς τους υπηκόους οι οποίοι αποτελούν πιθανούς δράστες παρόμοιων κακουρηγμάτων.

Δυστυχώς οι προοδευτικές αυτές ιδέες δεν βρήκαν ανταπόκριση στη συντηρητική και αμειλικτη αυλή της Ελισάβετ τα μέλη της οποίας τάσσονταν υπέρ της χρήσης βίας σε οποιαδήποτε περίπτωση. Η αυτάρεσκη και υπερήφανη Ροζαλία μια μέρα συγκέντρωσε τα ξαδέρφια της και στη ροή της συζήτησης πέταξε:

-Ανησυχώ για την αδερφή μου. Έχει αρχίσει και γίνεται μαλθακή. Η πιο ξεκάθαρη ένδειξη για την επερχόμενη παρακμή και πτώση μιας αυτοκρατορίας είναι η εκδήλωση συναισθηματισμών από τον ηγέτη που βρίσκεται στην κορυφή της εξουσίας.

Ένας από τους συμβούλους της Ελισάβετ έκανε μια σύσκεψη ανάμεσα σε στενούς του φίλους και συνεργάτες. Σε αυτή τη σύσκεψη η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από την αυξανόμενη εγκληματικότητα στο εσωτερικό της χώρας. Σ' αυτή τη συνάντηση ειπώθηκαν τα παρακάτω λόγια:

-Αν η βασίλισσά μας δεν επιδίδοταν σε ασυνηθιστες διασκεδάσεις και απολαύσεις με την προστατευόμενη της αλλά αφιέρωνε περισσότερη προσοχή στα ζητήματα της χώρας θα μπορούσαμε να μιλάμε όχι μόνο για ασφάλεια αλλά και για ανάπτυξη του κράτους.

Μερικοί από τους παρόντες ανατρίχιασαν που γινόταν τόσο εμφανής υπαινιγμός για ερωτική σχέση ανάμεσα στην αρχηγό της χώρας και τη μουσικό που υποτίθεται ότι ήταν υπεύθυνη για τη μουσική της καλλιέργεια. Μέχρι τότε η βασίλισσά τους είχε σχεδόν θεϊκή υπόσταση και θεωρούνταν ιεροσουλία και παρανομία ακόμα και να υπονοείται η οποιαδήποτε ατέλειά της.

Η Φρόσω φαινόταν να συνεχίζει ήρεμα την ύπαρξή της χωρίς να αντιλαμβάνεται τι αναταραχές προκαλεί στον περίγυρό της και χωρίς να ανησυχεί διόλου για τη μοίρα της. Ολόκληρος ο κόσμος της τώρα περιστρεφόταν γύρω από το πιάνο.

Μια νύχτα ξύπνησε καταϊδρωμένη και ταραγμένη από έναν εφιάλτη που είχε δει. Είχε σκαρφλώσει στον απότομο γκρεμό αλλά είχε γλιστρήσει, είχε πέσει και περιέργως είχε αισθανθεί τον πόνο του θανάτου.

Ήπια μερικές γουλιές από το μισογεμάτο ποτήρι νερό που είχε αφήσει πριν ώρες η υπηρέτρια στο κομοδίνο. Ήξερε ότι μέχρι το πρωί δεν θα την έπιανε ύπνος γι' αυτό το πήρε απόφαση να βγει από το δωμάτιο και να περπατήσει φορώντας τη νυχτική της. Το φως από τα κεριά των λαμπών έριχνε φοβερές σκιές στους μαρμαρινούς τοίχους του παλατιού. Η Φρόσω όμως διέσχισε άφοβα τους διαδρόμους αγνοώντας τους ανατριχιαστικούς θορύβους της νύχτας. Από το βάθος αναδύονταν υπόκωφοι ήχοι. Η Φρόσω περπάτησε ίσα προς τα κει για να ανακαλύψει την πηγή τους. Περίεργο. Σαν να προέρχονταν από το υπνοδωμάτιο της βασίλισσας. Σαν να έσερνε κάποιος κάτι σιδερένιο πάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Περπάτησε αργά για μερικά λεπτά. Θα έπρεπε να αισθάνεται τρόμο έτσι μονάχη καθώς ήταν αλλά εκείνη παραδόξως προχώρησε με σταθερό βήμα μέχρι την επόμενη στροφή.

Μετά τη στροφή βρέθηκε μπροστά από την κρεβατοκάμαρα της βασίλισσας. Της έκανε εντύπωση που οι φρουροί δεν ήταν στο πόστο τους και ότι οι πόρτες του υπνοδωματίου έχασκαν απειλητικά. Στο κατώφλι βρήκε

πεταμένο ένα τόξο από ξύλο καρυδιάς και μερικά σκόρπια βέλη τριγύρω. Το όπλο της κίνησε την περιέργεια. Έσκυψε να το σηκώσει. Πάνω που πρόλαβε να το σφίξει στα χέρια της και άκουσε μια φωνή:

-Στάσου! Τι κάνεις εκεί;

Γύρισε έντρομη για να δει δύο φρουρούς με βαριές πανοπλίες να τρέχουν κατά πάνω της.

-Εγώ απλά έκανα μια βραδιάτικη βόλτα, άρχισε να εξηγεί η Φρόσω μπερδεμένη.

-Τι είναι αυτό που κρατάς στα χέρια σου; Αυτός που μίλησε έδειξε το τόξο.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η φοβισμένη κραυγή της Ελισάβετ από το υπνοδωμάτιο. Όλοι έτρεξαν μέσα για να δουν την Ελισάβετ που είχε ανασηκωθεί στο κρεβάτι της. Μισό μέτρο πάνω από το κεφάλι της, από τη βελούδινη κουρτίνα του κρεβατιού της προεξείχε ένα βέλος.

-Άνδρες! ούρλιαξε η βασίλισσα. Κάποιος ήρθε στο δωμάτιό μου και μου επιτέθηκε την ώρα που κοιμόμουν. Πού ήσασταν; Γιατί εγκαταλείψατε το πόστο σας;

-Σαν να γινόταν αναταραχή στον διπλανό διάδρομο, μεγαλειοτάτη και τρέξαμε να δούμε τι συμβαίνει, ξεκίνησε να απολογείται ο ένας φρουρός.

-Και αυτό το βέλος από πού προήλθε; ρώτησε αναστατωμένη η βασίλισσα.

Εκείνη τη στιγμή τα μάτια όλων έπεσαν πάνω στο τόξο που κρατούσε η Φρόσω στα χέρια της. Η πιανίστρια βρισκόταν σε τόσο μεγάλη έξαψη που δεν της περνούσε καν από το μυαλό να το πετάξει..

Οι παρόντες έμοιαζαν να αδυνατούν να πιστέψουν αυτό που έβλεπαν τα μάτια τους. Τους πήρε μερικά δευτερόλεπτα πριν

συνειδητοποιήσουν πλήρως τι θανατηφόρο αντικείμενο βαστούσε η φαινομενικά αθώα αρρωστιάρα κοπέλα.

-Γρήγορα, Μάαρεγκ, εξουδετερώσέ την!

Το τελευταίο πράγμα που αντίκρισε η Φρόσω πριν ο φρουρός Μάαρεγκ αφήσει το αποτύπωμα της σιδερένιας γροθιάς του στο μάγουλό της ήταν η ματιά απόγνωσης της βασίλισσας. Ύστερα σωριάστηκε χάμω και λιποθύμησε.

Άκουγε φωνές και σιγανούς θορύβους. Κατά καιρούς άρχιζε να παραληρεί. Την έσερναν κάπου. Κάποτε ένιωσε σαν να την ακουμπούσαν πάνω σε μια παγωμένη πέτρα. Μια κρυάδα διαπέρασε το κορμί της ως τα κόκκαλα. Δεν ήξερε πού βρισκόταν μήτε αν όλα γίνονταν στ' αλήθεια ή ονειρευόταν. Ύστερα σαν να παραδόθηκε στην αγκαλιά του ύπνου, δεν έπαψε όμως ποτέ να ακούει τις φωνές.

Όταν άνοιξε τα μάτια της διαπίστωσε ότι τα πόδια της ήταν αλυσοδεμένα. Ήταν ξαπλωμένη σε ένα σκοτεινό κελί και στα ρουθούνια της έφτανε η μυρωδιά μούχλας. Τα χέρια της αν και τα 'χαν αφήσει ελεύθερα δεν μπορούσε να τα κουνήσει γιατί είχαν μουδιάσει. Ακολούθησε με το βλέμμα της την αλυσίδα και είδε ότι τέλειωνε σε έναν κρίκο που προεξείχε από τον πέτρινο τοίχο.

-Έι επαρχιώτισσα, για ξύπνα!

Η πιανίστρια σήκωσε με δυσκολία το κεφάλι της. Το μουντό της βλέμμα διαπέρασε τα κάγκελα της φυλακής της και καρφώθηκε στα μάτια της βασίλισσας Ελισάβετ. Το πρόσωπο της φίλης της είχε γίνει αυστηρό και αλαζονικό όπως την πρώτη φορά που είχαν γνωριστεί.

-Ελισάβετ, πού βρίσκομαι; ρώτησε βραχνά η Φρόσω.

-Στο μπουντρούμι του παλατιού μου, εκεί που σου αξίζει να βρίσκεσαι, απάντησε υπεροπτικά η βασίλισσα.

Η Φρόσω θυμήθηκε τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας, ήταν όντως την προηγούμενη; Αλήθεια, πόσες νύχτες είχαν περάσει από τότε; Η φτωχή μουσικός είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου.

-Ξέρω τι σκέφτεσαι, ξεκίνησε με κλαψιάρικη φωνή η Φρόσω. Αλλά δεν ήμουν εγώ. Δεν σου επιτέθηκα εγώ.

Η Ελισάβετ την κοίταξε αποδοκιμαστικά προσπαθώντας να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω από την αθώα έκφραση της μικρόσωμης κοπέλας. Πήγε να ξεστομίσει κάτι αλλά οι λέξεις πάγωσαν στα χείλη της. Βλέποντας το δισταγμό της η πιανίστρια πήρε το θάρρος να συνεχίσει.

-Γιατί να ήθελα να το κάνω, Ελισάβετ; Μήπως δεν μου έδωσες τα πάντα; Μήπως δεν μου φέρθηκες σαν να ήμουν μέλος της βασιλικής οικογένειας; Δεν θα μπορούσα να σου κάνω κακό. Ποτέ!

-Το τόξο που βρέθηκε στα χέρια σου...

-Το είδα πεταμένο και το σήκωσα, βιάστηκε να απολογηθεί η μουσικός. Βρέθηκα τυχαία εκεί. Πρέπει να με πιστέψεις. Σε εκλιπαρώ. Με ξέρεις. Δεν θα πείραζα ούτε μύγα.

Χοντρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της Φρόσως. Η Ελισάβετ φάνηκε να μαλακώνει. Όμως τότε μια σκιά έπεσε πάνω στην πόρτα της φυλακής. Το πρόσωπο της βασίλισσας σκοτεινίασε και μια γλοιώδης φωνή αναδύθηκε από το βάθος:

-Λέει ψέματα, βασίλισσά μου. Σε μισεί. Θέλει να σε σκοτώσει επειδή ένιωθε όλον αυτόν τον καιρό αιχμάλωτη.

-Σώπασε, Κέριαν! φώναξε επιβλητικά η Ελισάβετ. Μπορώ να κρίνω και μόνη μου ποιος λέει αλήθεια και ποιος όχι. Εξακολουθώ να πιστεύω ότι πίσω απ' όλα στέκεται η αδερφή μου η οποία ελπίζει με τις δολοπλοκίες και τις μηχανορραφίες της να πάρει τη θέση μου.

Η σκιά πίσω από την Ελισάβετ τραβήχτηκε. Η σιωπή όμως δεν κράτησε πολύ. Η Ελισάβετ έσκυψε προς τα κάγκελα και ούρλιαξε θυμωμένη:

-Το καλό που σου θέλω να αποδειχθείς αθώα, επαρχιώτισσα. Ειδάλλως ούτε εγώ δεν ξέρω τι είμαι ικανή να σου κάνω.

Ένας από τους φρουρούς πλησίασε τη βασίλισσα και περίμενε πειθήνια να του χαρίσει την προσοχή του.

-Τι θέλεις; γύρισε εκείνη προς το μέρος του.

-Μεγαλειοτάτη, ανοίξαμε τα ντουλάπια της πανίστριας και ανακαλύψαμε ολόκληρο οπλοστάσιο εκεί μέσα. Αυτά τα όπλα δεν προορίζονταν για τη δολοφονία ενός ατόμου αποκλειστικά. Πρέπει να σχεδίαζε ολόκληρη επανάσταση.

Η Ελισάβετ φάνηκε να μπερδεύεται ωστόσο βρήκε γρήγορα την ιδιοσυγκρασία της.

-Πολύ ωραία, επαρχιώτισσα. Ήσουν πιο πονηρή απ' όσο φαινόσουν τελικά.

Έριξε μέσα από τα κάγκελα βλέμμα γεμάτο μίσος και κακία.

-Θα το πληρώσεις, θα το πληρώσεις ακριβά, Φρόσω!

Προτού η μικροκαμωμένη κοπέλα προλάβει να πει ο,τιδήποτε για να υπερασπίσει τον εαυτό της η Ελισάβετ της γύρισε την πλάτη και εγκατέλειψε το μουντρούμι με αργό και επιβλητικό βάδισμα.

Όταν η Φρόσω έμεινε μόνη ξέσπασε σε λυγμούς.

Δεν ακολούθησε ποτέ κάτι σαν δίκη. Μέσα στις επόμενες ημέρες οι φρουροί της βασίλισσας αναποδογύρισαν όλα τα υπάρχοντα της Φρόσως. Πέρα από όπλα δεν βρέθηκε κάτι ύποπτο στην κατοχή της, όπως γράμματα προς υψηλόβαθμα μέλη του συμβουλίου της βασίλισσας. Ωστόσο οι αυλικοί της Ελισάβετ ήταν βέβαιοι ότι στο παλάτι υπήρχαν αρκετοί προδότες, ακόμα και στους κύκλους των ευγενών, καθώς δεν ήταν δυνατό όλη αυτή η απόπειρα για ανατροπή να είχε σχεδιαστεί αποκλειστικά από το προσωπικό. Ακολούθησαν και άλλες συλλήψεις και ανακρίσεις στελεχών της κυβέρνησης και μελών της αυλής, ωστόσο δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι η Φρόσω ανήκε στη σπείρα κάποιων από αυτούς.

Ωστόσο προς το τέλος της δεύτερης βδομάδας κάποιοι από τους νεοσυλληφθέντες ομολόγησαν ότι στο παρελθόν λάμβαναν μηνύματα από το παλάτι πάνω σε λάπυρο, τα οποία τους υποκινούσαν για τη δολοφονία της αρχηγού της χώρας. Ο γραφικός χαρακτήρας του αποστολέα ήταν περίεργος μια και το κάθε γράμμα δεν παρουσιαζόταν ποτέ στο ίδιο μήνυμα δύο φορές με τον ίδιο τρόπο. Στο τέλος των μηνυμάτων ήταν γραμμένες με ανεξίτηλο μελάνι μουσικές παρτιτούρες. Ο αποστολέας παρουσιαζόταν ως η Βουνίσια Σονάτα. Σαν να είχαν βρει την αδιάφευστη απόδειξη για την

εμπλοκή της Φρόσως στη συνωμοσία κατά της βασίλισσας.

Οι απαγχονισμοί, οι αποκεφαλισμοί και οι ακρωτηριασμοί που έλαβαν χώρα στη Νεόλια έσπειραν τον τρόμο στις καρδιές των κατοίκων της. Πολλές φορές κάποιοι από τους ακόλουθους της βασίλισσας έκαναν υπαινιγμούς και για υποβολή της Φρόσως σε βασανιστήρια αλλά η Ελισάβετ αρνιόταν να συζητήσει τέτοιο ενδεχόμενο.

-Δεν θα αφήσω να πέσει τρίχα από τα μαλλιά της μέχρι να σιγουρευτώ για την ενοχή της, έλεγε.

Αλλά οι μήνες κυλούσαν και η θέση της Φρόσως γινόταν όλο και πιο δυσμενής. Η Ελισάβετ πάλευε με τους δαίμονές της να κρατήσει σώα και αβλαβή εκείνη που αγαπούσε. Ένωθε διχασμένη. Δεν μπορούσε να ελευθερώσει τον νούμερο ένα εχθρό της χώρας (όπως είχε συνηθίσει πια να τη βλέπει η αυλή). Αλλά παρ' όλα αυτά δεν θα άντεχε ποτέ να διατάξει να της προκαλέσουν πόνο. Γι' αυτό επέλεξε τη μέση οδό:

Να την ξεχάσει.

Της πήρε κάποιους μήνες μέχρι να την ξεπεράσει. Απαγόρευσε στους ακολούθους της να αναφέρουν το όνομά της παρά μόνο όταν ήταν τελείως απαραίτητο. Τα βράδια αισθανόταν κενή μέσα της αλλά ταυτόχρονα βίωνε τη λύτρωση από τη μουσική της Φρόσως η οποία πολλές φορές στο παρελθόν της έφερνε ενοχές και πόνο. Δεν υπήρχε κανείς που να την κατηγορεί πλέον, κανείς που να της επιβάλλεται, κανείς να την παρηγορεί. Η φωνή της συνείδησης που ζούσε μέσα από τις μελωδίες της Φρόσως είχε χαθεί στα άδυτα της γης. Η

Ελισάβετ ήταν ξανά κυρίαρχος του εαυτού της και μπορούσε να προσηλωθεί στη διακυβέρνηση της χώρας.

Τα πρώτα κρούσματα της φυματίωσης έκαναν την εμφάνισή τους στις αρχές της επόμενης άνοιξης. Πρώτοι προσβλήθηκαν μερικοί στρατιωτικοί. Η νόσος εξαπλώθηκε προτού οι γιατροί και οι μάγοι της Ελισάβετ προλάβουν να πάρουν τα μέτρα τους. Σύντομα ανάμεσα στους πληγέντες ήταν και μέλη αριστοκρατικών οικογενειών. Μέσα στις φυλακές σημειώθηκαν δεκάδες θάνατοι και καθώς δεν υπήρχε χρόνος για πρόληψη και εξετάσεις, η βασίλισσα διέταξε να απομακρύνουν όλους τους φυλακισμένους και αιχμαλώτους πολέμου σε υπόγεια κελιά στα κατάβαθα της γης, κλείνοντας τον κάθε κατάδικο σε ξεχωριστό κελί απομονωμένο από τα άλλα, όσο αυτό ήταν εφικτό.

Ήθελε να ρωτήσει τι είχε απογίνει η παλιά της φίλη αλλά αποφάσισε ότι η νεαρή πανίστρια έπρεπε να πάψει να υπάρχει για κείνη. Εν τέλει δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για την κατάσταση της υγείας της Φρόσως.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, σύντομα κατέφθασε στα αυτιά της βασίλισσας η είδηση για τον επερχόμενο στρατό του βαρβάρου Τιρογιάν που ήθελε να υποδουλώσει τα παράλια των δυτικών επαρχιών της. Μετά τις πρώτες απώλειες από τους κατοίκους των επαρχιών αυτών, η Ελισάβετ απέστειλε εκλεκτά στρατεύματα στις δυτικές περιοχές της χώρας, επιστρατεύοντας όσους από τους καλύτερους άνδρες της δεν είχαν μολυνθεί από τη φυματίωση.

Σ' αυτό το κλίμα έκαναν την εμφάνισή τους στην πρωτεύουσα τα μέλη της αποστολής από τη μακρινή Γηθρουδία. Ο αρχηγός της αντιπροσωπείας ήταν ένας μελαχρινός μουσάτος αυλικός με πονηρό βλέμμα και ζωηρό χαμόγελο που από την αρχή μπήκε στο μάτι της αλαζονικής βασίλισσας.

-Και ποιος υποτίθεται είσαι συ; τον ρώτησε δίχως υπεκφυγές.

Η Ελισάβετ είχε καθίσει στον αναπαυτικό της θρόνο. Τα μέλη της αποστολής και μερικοί από τους πιο έμπιστους της αξιωματούχους είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω της.

-Είμαι ο Παντορυών Αρονιάκ, μεγαλειοτάτη, δεύτερος ξάδερφος και εκπρόσωπος της βασίλισσας Ελόνζα της Γηθρουδίας. Με φωνάζουν επίσης Τριανταδυάρη.

-Μάλιστα. Παντορυών Αρονιάκ ο Τριανταδυάρης. Από πού πήρες το παρωνύμιό σου, Τριανταδυάρη;

Ένα αχνό χαμόγελο διαπέρασε το πρόσωπο του Αρονιάκ.

-Ω, αυτό είναι μεγάλη ιστορία, βασίλισσά μου. Δεν θα 'θελα να σε κουράσω με ανούσιες φλυαρίες.

Η Ελισάβετ έσκυψε ελαφρώς προς τα εμπρός. Μια αστραπιαία λάμψη διαφάνηκε στα μάτια της.

-Ε, να την πεις σε λίγες προτάσεις, ώστε να μην με κάνεις να σε βαρεθώ.

Ο Αρονιάκ έριξε δεξιά και αριστερά συνωμοτικές ματιές στους συνοδούς του. Μερικοί χασκογέλασαν, πράγμα που έκανε την Ελισάβετ να συνοφρωθεί.

-Πόσες προτάσεις έχω στη διάθεσή μου; Μου είναι δύσκολο να αποτυπώσω ξεκάθαρα τη σκέψη μου χωρίς να γνωρίζω εκ των προτέρων πόσες τελείες πρέπει να βάλω συνολικά.

-Τελείωνε, φίλε μου, φώναξε η βασίλισσα με φανερό εκνευρισμό. Ύστερα όμως πρόσθεσε κάπως πιο μειλίχια:

-Μία πρόταση. Έχεις στη διάθεσή σου μία πρόταση μόνο. Περιμένω.

-Πριν από πολλά χρόνια, όταν ήμουν αγόρι, είχαν επιτεθεί εχθροί στο κάστρο του πατέρα μου οι οποίοι υπερτερούσαν το στρατό του φέουδου μας σε αριθμό και δεν μπορούσαμε να τους απωθήσουμε ούτε με φλεγόμενα βέλη ούτε με καταπέλτες κι έτσι εγώ έπρεπε να δράσω γρήγορα, γι' αυτό και σκέπασα την τάφρο στη μέση της αυλής, στην οποία κρατούσαμε αποθέματα τροφίμων, με ένα μακρύ δίχτυ πάνω στο οποίο πέταξα ξερά φύλλα και λάσπη και έδεσα τα σχοινένια άκρα του τεράστιου δικτυού πάνω σε στύλους που προεξείχαν και όταν οι εχθροί έσπασαν την πύλη του κάστρου με τον κριό τους και εισέβαλαν στην αυλή και με το που με είδαν έτρεξαν καταπάνω μου, εγώ, καθώς ήμουν μικρό και αδύνατο αγόρι, το 'βαλα στα πόδια πάνω στα τείχη, μα για να με φτάσουν οι εχθροί έπρεπε να διασχίσουν την αυλή μέσα στην οποία ήταν η κρυμμένη τάφρος, ωστόσο με το που πάτησαν πόδι πάνω στην παγίδα μου το δίχτυ άρχισε να βουλιάζει από το βάρος τους και, καθώς ο ένας έσπευδε να βοηθήσει τον άλλον, βούλιαζε όλο και περισσότερο και τα σκοινιά που το συγκρατούσαν άρχισαν να σκίζονται και μέσα στον πανικό της μάχης συνονθυλεύονταν όλο και περισσότεροι από τους εχθρούς πάνω στην παγίδα και όταν ήρθε η κατάλληλη ώρα

υποβοήθησα να σκιστεί το σκοινί με μια μαχαιριά και ο στρατηγός και οι ανώτεροι αξιωματικοί του εχθρικού λόχου έπεσαν στην τάφρο και σκοτώθηκαν σκεπάζοντας τα αποθέματά μας από ελαφίσια μπούτια με τα ματωμένα πτώματά τους και οι υπόλοιποι στρατιώτες που είχαν μείνει δίχως αρχηγό τα έχασαν όταν είδαν τον χαμό των δικών τους και το' βάλαν στα πόδια και ως επακόλουθο αυτών το κάστρο σώθηκε και αργότερα όταν καταμετρήθηκαν τα πτώματα στην τάφρο βρέθηκε ότι ήταν τριάντα δύο τον αριθμό και από τότε μου χαρίσανε το παρατσούκλι «ο Τριανταδυάρης» και λυπάμαι αν μακρηγόρησα.

-Συγκλονιστική η ιστορία σου, ομολόγησε η βασίλισσα ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής που της χρειάστηκαν για να χωνέψει αυτά που μόλις άκουσε.

-Υπάρχουν και άλλες εκδοχές για το παρατσούκλι του Τριανταδυάρη, πήρε ξαφνικά το λόγο ένας από τους άντρες του Αρονιάκ. Λένε ότι στα νιάτα του ανατίναξε ένα βαρέλι με μπαρούτι πάνω σε ένα πλοίο εξοντώνοντας τριάντα δύο πειρατές με τη μία και ο ίδιος σώθηκε διά μαγείας.

Η Ελισάβετ πήγε να διαμαρτυρηθεί για την αυθαίρετη επέμβαση του αγνώστου στη συνομιλία δίχως την άδειά της. Πάνω που πήγε να τον αποτελειώσει με το βλέμμα της όταν πετάχτηκε άλλος ένας από τη μικρή συνοδεία του Αρονιάκ:

-Εγώ πάλι ξέρω ότι ο αρχηγός μας πήρε το όνομά του επειδή μπόρεσε να βουτήξει τα τριάντα δύο χρυσά μενταγιόν από τον κλέφτη Μπαρούκ και να τα επιστρέψει στη βασίλισσα

Ελόνζα που ήταν ανέκαθεν η νόμιμη ιδιοκτήτριά τους.

-Εντάξει, φτάνει πια! ύψωσε θυμωμένα τη φωνή η βασίλισσα. Από όποια ιστορία κι αν αντλεί αυτό το παρατσούκλι την προέλευσή του, δεν σκοπεύω να χάσω όλη μέρα για να βρω πού κρύβεται η αλήθεια. Απαιτώ να μου εξηγήσετε αμέσως ποιος άνεμος σας έφερε κατά δω!

Ο Αρονιάκ έβηξε για να καθαρίσει ο λαιμός του. Αυτό το θρασύ και πανούργο χαμόγελο σαν να μην έσβηνε ποτέ από το πρόσωπό του. Η Ελισάβετ αναρωτιόταν μήπως αυτός ο βλάκας θα συνέχιζε να χαζογελά προκλητικά ακόμα κι αν διέταζε να τον ακρωτηριάσουν. Γρήγορα έδωξε αυτές τις παθολογικές σκέψεις από το μυαλό της.

-Και Τριανταδυάρη, πρόσθεσε με το που κούνησε τα χείλη του ο επισκέπτης, δεν σου βάζω περιορισμό στον αριθμό των προτάσεων που θα χρησιμοποιήσεις. Αλλά παρ' όλα αυτά συντόμευε!

-Ερχόμαστε από μακριά και ύστερα από ταξίδι που κράτησε τριάντα δύο μέρες, άρχισε ο Αρονιάκ μόλις του απηύθυναν το λόγο. Η βασίλισσα Ελόνζα μας έστειλε να σε βοηθήσουμε να αντιμετωπίσεις τον κοινό εχθρό μας, τον Τιρογιάν.

-Πολύ ευγενικό εκ μέρους της, αλλά ποιος της είπε ότι έχουμε ανάγκη από βοήθεια; ανασηκώθηκε με αξιοπρέπεια η Ελισάβετ. Τα βγάζουμε πέρα και μόνοι μας.

Ακούστηκαν ανάμεικτα επιφωνήματα από τους αξιωματικούς που παραβρίσκονταν στην αίθουσα του θρόνου. Μερικοί την επιδοκίμαζαν αλλά οι περισσότεροι κατά βάθος φοβόντουσαν ότι η ηγέτιδά τους ήταν όντως

ικανή να απορρίψει ένα προσφερόμενο χέρι βοήθειας σε μια τόσο δύσκολη στιγμή.

-Ας αφήσουμε στην άκρη την υπερηφάνεια, πανέμορφη και γενναία βασίλισσα. Η αρρώστια μαστίζει το στρατό σου και μας είναι φανερό ότι οι προμήθειες στο φρούριο του Ορκώνα δεν θα αρκέσουν για πάνω από δύο μήνες. Και η βασίλισσά μας, ευλογημένη να 'ναι, ανησυχεί για τη μοίρα του ίδιου της του κράτους. Είστε η τελευταία γραμμή αντίστασης πριν ο Τιρογιάν βαδίσει εναντίον μας. Χρειάζεται να τον σταματήσουμε εδώ.

-Και αν κατάλαβα καλά -η Ελισάβετ κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες να μην σκάσει στα γέλια- εσύ και η ακολουθία σου από παλιάτσους είστε οι ενισχύσεις μας και με τη βοήθειά σας θα συντρίψουμε τους βαρβάρους; Να μου λείπετε!

-Κι όμως, αποκρίθηκε αποφασιστικά ο Αρονιάκ. Αξίζω όσο τριάντα δύο άντρες, το ίδιο και ο καθένας από τους συντρόφους μας. Και επιπρόσθετα κουβαλάμε μαζί μας ένα κρυφό όπλο που θα καθορίσει την έκβαση του πολέμου.

Η Ελισάβετ γενικά δεν είχε διάθεση να ακούει τα παραληρήματα του κάθε τυχοδιώκτη που κατάφερνε με οποιονδήποτε τρόπο να εισέλθει στο παλάτι της. Εντούτοις ο συγκεκριμένος έδειχνε πολυμήχανος και εφευρετικός και υποσυνείδητα είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον της περισσότερο απ' όσο η βασίλισσα ήθελε να δείξει.

Ο Αρονιάκ άνοιξε τον σάκο του και έβγαλε με επιβλητική κίνηση μια περγαμηνή. Οι σύντροφοί του την παρατηρούσαν με δέος καθώς την ξεδίπλωνε. Από απόσταση λίγων μέτρων η Ελισάβετ ήταν σε θέση να διακρίνει τους

αριθμούς και τα γεωμετρικά σχήματα που ήταν χαραγμένα πάνω της.

-Αυτό, βασίλισσά μου, είναι ένας αλγόριθμος και ένα σχέδιο για την κατασκευή μιας ιπτάμενης μηχανής. Τριάντα δύο μέρες μου πήρε για να σκεφτώ την κάθε λεπτομέρεια. Αν την υλοποιήσουμε, θα κερδίσουμε σημαντικό πλεονέκτημα. Θα ρίξουμε πίσσα πάνω στις ορδές του Τιρογιάν από ύψος στο οποίο δεν θα μπορέσουν να μας φτάσουν τα βέλη των τοξοτών του...

-Και είστε σε θέση να κατασκευάσετε, ας πούμε, τριάντα δύο τέτοιες μηχανές που να ανυψώνονται πιο ψηλά από τα σύννεφα στα οποία ονειροβατείτε; ρώτησε ειρωνικά η βασίλισσα. Γιατί ο τελευταίος εφευρέτης που επιχείρησε να φτιάξει μια παρόμοια μπούρδα δεν στάθηκε ιδιαίτερα τυχερός. Βρήκαμε τα απομεινάρια της ιπτάμενης μηχανής και το κουφάρι του στο βάθος ενός γκρεμού, κοντά στις όχθες του ποταμού Βάρε. Η πρώτη και τελευταία πτήση του πρέπει να ήταν τρομερή εμπειρία όπως και να' χει.

Ο Αρονιάκ έβγαλε ένα υπόκωφο χαχανητό.

-Ω, βασίλισσά Ελισάβετ, απλά δώσε μας μια ευκαιρία και θα σου αποδείξουμε τι είμαστε ικανοί να κάνουμε. Η φωνή του Αρονιάκ άλλαξε διαρκώς χροιά καθώς μιλούσε. Αν αρχίσουμε την κατασκευή, ας πούμε... σήμερα, ευελπιστώ ότι σε τριάντα δύο μέρες θα έχεις το πάνω χέρι στον πόλεμο. Αλλά θα χρειαστούμε εργατικό δυναμικό για τη μαζική παραγωγή των μηχανών. Και να μας παραχωρήσεις στη διάθεσή μας ορισμένα από τα εργαστήρια και τα οπλοστάσιά σου.

Η Ελισάβετ έμεινε διστακτική για μερικά σύντομα δευτερόλεπτα.

-Εντάξει, δεκτό! είπε αποφασιστικά στο τέλος. Έχετε στη διάθεσή σας τριάντα δύο μέρες για να τελειώσετε τη δουλειά.

-Δεν θα το μετανιώσεις, μεγαλειοτάτη, την διαβεβαίωσε ο Αρονιάκ.

-Και η ανταμοιβή σας;

-Το κάνουμε από πατριωτισμό, βασίλισσά μου, αναφώνησε ο Τριανταδυάρης. Αλλά εντάξει, με εκατό χρυσά νομίσματα στον καθένα θα δουλεύαμε με μεγαλύτερο μεράκι.

-Ας είναι.

Όταν μετά από λίγα λεπτά ο Αρονιάκ και ο έμπιστός του σύντροφος από τα παιδικά του χρόνια, ο Ντιμονάρκ, έμειναν μόνοι στο δρόμο μπροστά από το παλάτι, ο Αρονιάκ απηύθυνε ένα βλέμμα γεμάτο νοήματα στον φίλο του.

-Σαν να το 'χαψε, τι λες;

Ο Ντιμονάρκ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

-Μπορεί. Αλλά δεν θ' αργήσει να καταλάβει ότι σκαρώνουμε κάτι. Αλλά πες μου, πιστεύεις ότι έχουμε στη διάθεσή μας τριάντα δύο μέρες;

Το πρόσωπο του Τριανταδυάρη ξαφνικά πήρε σοβαρή έκφραση.

-Όχι. Πρέπει να κινηθούμε πολύ πιο γρήγορα. Το τριάντα δύο είναι ένας αριθμός που τον επαναλαμβάνω διαρκώς για να πουλάω μούρη. Αλλά έχω παρατηρήσει ότι στη ζωή πολλές φορές αποδεικνύεται πολύ μεγάλος ή πολύ μικρός για να συμβαδίζει με την ομαλή ροή των πραγμάτων.

-Μάλιστα. Εν πάση περιπτώσει εγώ θα διατάξω στους «τοξότες της φωτιάς» να

κρυφτούν στην αποθήκη που μαρκάραμε χτες. Πόσους άντρες να έχουμε σε ετοιμότητα;

-Μα τριάντα δύο φυσικά, απάντησε αβίαστα ο Αρονιάκ.

-Ανάθεμά με αν καταλαβαίνω τίποτα, μουρμούρισε ο σύντροφός του.

Κανένας αετός δεν φτάνει ως τον ήλιο. Αλλά η κοπέλα που πεθαίνει από φυματίωση ονειρεύεται να μετατραπεί σε τέτοιο πουλί. Να πετάξει πιο ψηλά απ' ό,τι της επιτρέπει η φύση. Να σπάσει τους φραγμούς. Να την κάψουν οι αχτίδες του αιώνιου άστρου που ζεσταίνει τον κόσμο μας με τις φλόγες του. Γιατί ο πόνος έχει αρχίσει και γίνεται αβάσταχτος. Δεν έχει μείνει ζωή, δεν έχει απομείνει ελπίδα.

Δεν ήξερε πόσες μέρες, πόσες νύχτες πέρασε σ' αυτό το κελί. Αν ήταν όντως πραγματικό κελί και όχι μια φυλακή της φαντασίας της. Αλλά το τραχύ μαντήλι στο οποίο είχε ξεραθεί το αίμα που έβηχε έμοιαζε αληθινό. Το ίδιο και το μουχλιασμένο ψωμί που της άφηναν δύο φορές τη μέρα. Βέβαια δεν ερχόταν φως από πουθενά. Γίνεται άραγε να είναι κάτι αληθινό στο σκοτάδι; Το σκότος δεν είναι συνώνυμο με το ψέμα;

Δεν ήξερε γιατί χάθηκε η μουσική. Μάλλον έφταιγε το σκότος. Παλιότερα ηχούσαν διάφορες μελωδίες στο μυαλό της, ακόμα και αφού έχασε το πιάνο της. Αλλά τώρα η γλυκιά μουσική, η αρμονία, οι ήχοι που της ήταν πιο πολύτιμοι και από τον αέρα που εισέπνεε, είχαν

βυθιστεί στη σιωπή και η σιωπή ήταν πιο τρομερή και από το σκοτάδι. Ικέτευε να μπορέσει να ακούσει κάτι. Μια αλληλουχία από τρεις νότες στη σειρά θα ήταν αρκετή για να την κάνει ευτυχισμένη ξανά, αλλά το σκοτάδι δεν ήθελε να δεχτεί τη μουσική στο βασιλείο του.

Δεν ήξερε για ποιο λόγο την κρατούσαν στη ζωή. Όχι, αυτό δεν ήταν ζωή. Η ζωή είχε χαθεί μαζί με το πιάνο. Της είχε μείνει η απατηλή σκέψη ότι βρισκόταν στη ζωή αλλά στην πραγματικότητα βάδιζε κάπου κοντά στα σύνορα με τον θάνατο. Και σαν να διέκρινε μια μακρινή ακτή δίχως λάμψη, απ' όπου την καλούσαν βουβές φωνές.

Δεν ήξερε αν υπήρχε θεός στον οποίο να απευθυνθεί. Θεός ή θεοί; Είχε άραγε σημασία; Κάποια άγνωστη δύναμη δεν πρέπει να υπάρχει που να καθοδηγεί αυτόν τον άθλιο κόσμο και να απονέμει τη δικαιοσύνη; Τον/τους αναζήτησε για πολλή ώρα σε μια περίοδο που ο χρόνος είχε σταματήσει και δεν ανακάλυψε τίποτα. Ήταν κενός ο κόσμος της. Ήταν μόνη. Πάντα ήταν μόνη. Ευχήθηκε να μην ήταν έτσι αλλά θυμήθηκε ότι δεν υφίσταται η ανώτερη δύναμη που πραγματοποιεί ευχές.

Σαν να διέκρινε μια ηλιαχτίδα. Το σκοτάδι δεν ήταν τελικά τόσο πυκνό όσο της είχε φανεί στην αρχή. Ελισάβετ...

Ελισάβετ. Αλλά γιατί από το μυαλό της περνούσε η εικόνα της τυράννου της; Δεν ήταν καλύτερα να ονειρευτεί μια χρυσαφένια παραλία και αφρώδη κύματα και έναν ήλιο λαμπερό; Γιατί είχε την αίσθηση ότι η Ελισάβετ είναι το φως του σύμπαντος; Το φως που νικά τη σιωπή και τον θάνατο;

Ήταν δυνατόν να την αγαπά; Μετά από όλα όσα της έκανε; Ναι, πρέπει να την αγαπούσε. Ελισάβετ... Μα για στάσου, το όνομά σου έχει αρχίσει και ηχεί στο κεφάλι μου. Η μουσική επέστρεψε. Ναι, η κάθε συλλαβή είναι και μια νότα και όταν επαναλαμβάνω το όνομά σου πολλές φορές πέρα από το πιάνο ακούγονται και άλλα όργανα, βιολιά, τσέλα... Αυτές οι συγχορδίες είναι πέρα από την ανθρώπινη νόηση. Δεν μπορούν να εκφραστούν με λόγια και δεν μπορούν να εκτελεστούν στον κόσμο των ζωντανών. Είναι αδύνατο να συλληφθούν με τη λογική.

Ελισάβετ. Θέλω να σε προστατέψω από το κακό που φυτρώνει μέσα σου. Να σε σώσω από το σκοτάδι που έρχεται να καταβροχθίσει και σένα. Εδώ, μακριά από τα πάθη των ανθρώπων και τη ματαιότητα, όπου η νύχτα βασιλεύει αιώνια και εγώ είμαι έρημη και δεν έχω παρηγοριά, η γλυκιά ανάμνησή σου είναι η λύτρωσή μου. Ξέρω πως ίσως δεν σε ξαναδώ ποτέ, ίσως δεν ξανακούσω τη φωνή σου μα μου αρκεί που σε γνώρισα για να ευτυχήσω στις τελευταίες μέρες της ζωής μου. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αγνό από αυτόν τον έρωτα που βιώσαμε εγώ και συ. Συγχώρεσε με που δεν στο είπα τότε ότι σ' αγαπώ. Σ' αγαπούσα και σ' αγαπώ παντοτινά! Και ανάθεμα τι θα σκεφτεί ο κόσμος, ας πάμε ενάντια σ' όλους, ας παλέψουμε για τη φλόγα στις καρδιές μας, ας κρατηθούμε χέρι χέρι κι ας βαδίσουμε κόντρα στο καθεστώς που μας βάζει φραγμούς. Ας τρελαθούν οι νομοθέτες, ας καούν τα παλάτια, ας γκρεμιστούν οι ναοί, ας ουρλιάξουν από αγανάκτηση οι ιερείς, εμείς δεν θα παραδοθούμε. Ας μας καταραστεί και ο θεός, δεν μας νοιάζει πια, δεν πιστεύουμε

στην παντοδυναμία του. Γιατί να κρύβουμε αυτό που είμαστε; Γιατί να ντρεπόμαστε; Θα τους κάνουμε να μας αποδεχτούν, αγάπη μου, θα κάνουμε αυτούς τους τυφλούς να δουν την ομορφιά του έρωτα, μ' όποια μορφή και αν εκδηλώνεται. Κι αν τελικά μας απορρίψουν θα πάμε στην εξορία και θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε από μακριά να κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο. Και δεν θα 'χουμε ανάγκη κανέναν, μ' ακούς; Όσο έχουμε η μια την άλλη δεν μπορούν να σταματήσουν τη μουσική όσα βέλη κι αν εκτοξεύσουν εναντίον μας. Μας μισούν και μας φοβούνται επειδή είμαστε διαφορετικές, αλλά το πάθος που νιώθουμε η μια για την άλλη είναι αρκετό για να εκπέμψει φως που θα αγκαλιάσει όλους τους λαούς της γης. Μπορούμε να το κάνουμε, να αποδράσουμε, να ζήσουμε ειρηνικά.

Παρά τον πόνο που μου προκάλεσες σε συγχωρώ και σ' αγαπώ. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Όσο ανάξια και να 'σαι είσαι η Ελισάβετ. Όσο κι αν γεράσεις ο χρόνος δεν μπορεί να ξεθωριάσει τη λάμψη σου. Για μένα θα είσαι πάντα εκείνη η μεγαλοπρεπής γυναίκα που πρωτογνώρισα στη Νεόλια. Αλλά παράλληλα είσαι και κάτι άλλο. Γιατί μόνη εγώ ανακάλυψα το αθώο κορίτσι που κρυβόταν πίσω από τα στολίδια και κάτω από το στέμμα.

Το αγαπώ αυτό το κορίτσι.

Ελισάβετ.

Ελισάβετ.

-Ελισάβετ!

-Σταμάτα να προφέρεις το όνομά της.

Ποιος ήταν; Η Φρόσω σάσπισε για μια στιγμή. Δεν είχε αντιληφθεί ξένη παρουσία τόσες μέρες.

Έβηξε.

-Είναι... είναι κανείς εκεί;

Από πού είχε προέλθει η φωνή;

-Μάντεψε.

Ακούμπησε το αυτί της στον τοίχο. Γλίστρησε το κεφάλι προς τα κάτω και τότε ανακάλυψε την τρύπα που είχε μέγεθος γροθιάς. Κάποιος ανασηκωνόταν στο διπλανό κελί. Το σκοτάδι όμως ήταν τόσο πηχτό που δεν της επέτρεπε να διακρίνει τίποτα με τα μάτια της.

-Είσαι αληθινός;

-Έτσι θέλω να πιστεύω. Αφού ακούω ακόμα να προφέρεται το όνομα αυτής της στρίγγλας πάει να πει ότι ο εφιάλτης συνεχίζεται... Και ήλπιζα να ξυπνήσω κάποτε. Γιατί το φωνάζεις με τόση λαγνεία; «Ελισάβετ! Ελισάβετ!» Αυτή δεν είναι που σε έκλεισε εδώ;

-Ναι, μάλλον.

-Τι μάλλον; Ποιος άλλος θα εξέδιδε τέτοια διαταγή; Τουλάχιστον εγώ ακόμα δεν έχω συγχωρέσει εκείνη που με φυλάκισε. Άσχετα με το αν... αισθάνομαι ακόμα κάτι για κείνη.

Η Φρόσω ξανάβηξε.

-Μα ποιος είσαι συ;

-Λέγε με Βάλον. Κάποτε είχα δική μου γη, δικό μου στρατό. Αλλά από τότε πάνε αιώνες.

-Δεν σε πρόσεξα τόσο καιρό... Εμένα με λένε Φρόσω.

-Φροντίζω να μην κάνω πολύ θόρυβο. Κάθομαι ήσυχα.

-Γιατί μου το προκαλείς αυτό; Καλύτερα να κάνεις θόρυβο. Η σιωπή είναι ανυπόφορη.

-Η σιωπή είναι αδερφή μου και το σκοτάδι πατέρας μου. Είναι μέχρι να συνηθίσεις... Και να βυθιστείς σ' αυτά... Σιγά σιγά θ' αρχίσει να σου αρέσει, πιστεύε με. Αυτό

το κενό. Ξέρεις πόσα μπορείς να δημιουργήσεις μέσα στο κενό; Ανενόχλητος από το μη κενό που θα σε περιτριγύριζε και θα σε κατείχε αν ήσουν έξω, ανάμεσα στο πλήθος;

-Μα καλά, γιατί τόση ηττοπάθεια, τόση ματαιοδοξία, τόση απελπισία;

-Αυτή την εντύπωση σου αφήνω;

Ο Βάλον ακουγόταν σαστισμένος.

-Μα ναι. Δεν θέλεις να αποδράσεις; Να ξαναβγεις έξω; Να είσαι ελεύθερος;

-Νομίζεις πως αν γκρεμίσω τους τοίχους αυτής της φυλακής θα ελευθερωθώ; Όχι, απλά έξω θα με περιμένει μια μεγαλύτερη φυλακή με πιο πολλά βασανιστήρια. Άσε με. Και δω καλά είμαι. Τουλάχιστον είμαι μόνος με τις σκέψεις μου.

Σαν να πέρασε μια αιωνιότητα μέχρι την επόμενη φορά που ξαναμίλησαν. Η Φρόσω δεν θυμόταν αν ήταν ξύπνια ή όχι όλο αυτό το διάστημα. Πάντως κάποιος της είχε αφήσει και άλλο ψωμί και είχε γεμίσει την κανάτα με νερό.

-Βάλον, πες κάτι σε παρακαλώ. Αισθάνομαι μόνη.

-Κάτι.

-Ορίστε;

-Μου είπες να πω «κάτι» και αυτό είπα.

-Έλα, έλα. Πες μου για σένα. Τι είσαι εσύ;

-Ανθρωπος όπως όλοι.

-Ανθρωπος; Αχ, πες μου περισσότερα.

-Σώπασε, Φρόσω. Ξεκίνα να στοχάζεσαι μέσα στη σιωπή.

-Υπάρχουν τόσα πολλά και ταυτόχρονα τόσο λίγα πράγματα που αξίζουν τους στοχασμούς μου.

-Τότε ξεκίνα να συνθέτεις.

-Μα τι να συνθέσω;

-Δεν ασχολήθηκες ποτέ σου με την τέχνη;
 -Ω, ναι, ναι, έπαιζα πιάνο και συνθέτα
 ακόμα και όπερες. Αλλά από τότε πάει μια
 αιωνιότητα. Εσύ τι συνθέτεις;

-Ποιήματα.

Ένα οδυνηρό βήξιμο ξέσκισε τα στήθη
 της Φρόσως. Σκούπισε τα χείλη με το μαντήλι
 της. Χρειάστηκε να πάρει αρκετές ανάσες πριν
 συνεχίσει με αδύναμη φωνή:

-Όστε είσαι ποιητής. Τι ωραία! Και τι
 ποιήματα γράφεις;

-Παλιότερα έγραφα πολιτικά και
 επαναστατικά για να ξεσηκώσω το λαό κατά της
 βασίλισσας Ελισάβετ. Αλλά από τότε που τη
 γνώρισα στράφηκα στην ερωτική ποίηση.

-Χαχαχα! Δεν γινόταν να μην γελάσω,
 συγγνώμη. Απλά πριν την είπες στρίγγλα. Και
 μετά έμμεσα μου ομολόγησες ότι είσαι
 ερωτευμένος μαζί της.

-Ναι, άλλοτε τη μισώ, άλλοτε την αγαπώ.
 Είναι περίεργο συναίσθημα, να ξέρεις.

-Κάπως έτσι είμαι και γω. Μόνο που
 πλέον το 'χω παραδεχτεί στον εαυτό μου πως την
 αγαπώ.

Ο Βάλον σαν να μην κατάλαβε ακριβώς τι
 εννοούσε η πιανίστρια.

-Ναι, Φρόσω. Είναι αδύνατο να μισήσεις
 μια γυναίκα σαν την Ελισάβετ. Είναι απλά τόσο
 υπέροχη.

-Και συ της αφιερώνεις ποιήματα. Και
 πάνω σε τι τα γράφεις;

-Τα απομνημονεύω μόλις τα γεννήσει το
 μυαλό μου. Δεν έχω ανάγκη το χαρτί.

-Ω, μα δεν δυσκολεύεσαι; Με τη μουσική
 μου είναι αδιανόητο να τη συγκρατήσω.

-Βγάλε κάτι από τα βάθη της καρδιάς σου και θα δεις ότι δεν πρόκειται να το ξεχάσεις ποτέ. Θα το θυμάσαι κάθε φορά που θα αγαπάς και κάθε φορά που θα πληγώνεσαι.

-Τα λες τόσο ωραία. Σαν να γύρισε η μουσική που τόσο λαχταρούσα... Εσύ την αγαπούσες αληθινά, έτσι δεν είναι; Γι' αυτό και μπορείς να πλάθεις ποιήματα παρά το σκοτάδι.

-Μα σου 'πα, το σκοτάδι δεν είναι εχθρός μου. Μόνο μέσα σ' αυτό είμαι σε θέση να δημιουργήσω στίχους, να ανακαλύψω τον εαυτό μου. Το φως... αυτό με αποσυντονίζει. Όσο για το αν την αγαπούσα, ναι, την αγαπούσα. Όπως πολλοί άλλοι μπλέχτηκα στα δίχτυα αυτής της μοιραίας γυναίκας. Και μ' άρεσε αυτό, να ξέρεις, μ' άρεσε να είμαι παγιδευμένος. Αλλά και συ την αγαπούσες είπες. Περίεργο...

-Ναι, την αγαπούσα... Περίεργο, όντως.

-Της το 'πες; Εννοώ για το πώς ένιωθες;

Ακολούθησε μικρή παύση. Η Φρόσω έβηξε δυο τρεις φορές.

-Όχι. Μα πώς θα μπορούσα; Ένιωθα τόσο τιποτένια μπροστά της. Και δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε μέσα μου.

-Είναι και κάτι άλλο, έτσι δεν είναι; Φοβόσουν!

-Ναι, ομολόγησε με δάκρυα η Φρόσω. Η αλήθεια είναι πως δείλιασα μπροστά στην έντονη κατακραυγή ενός απαγορευμένου έρωτα.

-Πόσο ανόητοι έχετε γίνει όλοι εκεί έξω. Ο Βάλον ξέσκασε στα γέλια. Προσπαθείτε να κρύψετε τι αισθάνεστε επειδή τρέμετε ότι κάποιος μπορεί να σας αποδοκιμάσει. Ποιος ορίζει την έννοια του απαγορευμένου έρωτα; Η κοινωνία; Το κράτος; Ή μήπως εσείς οι ίδιοι; Γιατί δεν φέρεστε σαν να ζείτε κάτι φυσιολογικό,

ώστε αυτό που βιώνετε να μετατραπεί σε φυσιολογικό; Εγώ τουλάχιστον όσες φορές αγάπησα δεν δίστασα να το εκδηλώσω. Δεν ξέρω τι θα πει ντροπή. Μισώ τα μυστικά. Μισώ να μου απαγορεύουν, να απαγορεύω στον εαυτό μου να αγαλώ. Ξέρεις κάτι, Φρόσω, δεν πιστεύω σ' αυτό.

-Σε ποιο;

-Δεν υπάρχουν απαγορευμένοι έρωτες, παρά μόνο μικρόψυχοι άνθρωποι που φοβούνται να εκδηλώσουν τα συναισθήματά τους.

Η Φρόσω συγκράτησε μερικά ακόμα δάκρυα. Ένωθε μίζερη.

Έπρεπε να σηκωθεί στα πόδια της. Να κραυγάσει σε όλους που της λέγανε το απαγορεύεται να κοιτάνε τη δουλειά τους. Ποιος ήταν ο κόσμος που θα της επέβαλλε πώς να αγαπά;

Ήταν η ίδια μέρος του κόσμου.

Μόνη ενάντια στον κόσμο αγωνιζόταν να σώσει τον κόσμο.

Ήταν καλλιτέχνης. Μουσικός. Είχε κάποιον ανώτερο σκοπό. Ένα μήνυμα που έπρεπε να μεταδώσει.

Πέρασαν κάποιες μέρες, ίσως βδομάδες, ίσως αιώνες, ίσως μονάχα μια στιγμή μέχρι να ξανασπάσει τη σιωπή:

-Βάλον, θα μου απαγγείλεις κάποιο από τα ποιήματα που έγραψες για την Ελισάβετ;

-Σίγουρα θέλεις;

-Μα ναι.

-Ωραία, άκου.

*Χαμένος ήμουν στη σιωπή, στη λήθη και
στο χρόνο*

και δεν με γέμιζε κανείς χαρά και
ευτυχία.
Μα σαν συναντηθήκαμε μου σύστησες
τον πόνο
μεσ' από πυρ και άνεμο, της φύσεως
στοιχεία.
Και δεν με ένοιαζε ποτέ αν θα με δεις να
κλαίω.

Ο πόνος πρόδιδε αγνά αγάπη μια
κρυμμένη,
μα να την πνίξω έπρεπε, σε βόθρο να τη
θάψω,
να την αφήσω να χαθεί απ' όλους
ξεχασμένη
και από σένα να κρυφτώ και τις πληγές
να ράψω.
Μα δεν με ένοιαζε ποτέ αν θα με δεις να
κλαίω.

Ταξίδενα εγώ βουβός με οδηγό τον ήλιο,
τις νύχτες με προστάτευαν τα άστρα κι η
σελήνη,
πολλές ερήμους διάβηκα σε όλη την
υφήλιο
και πάσχιζα να μη χαθώ στην μοναξιάς τη
δίνη.
Και δεν με ένοιαζε ποτέ αν θα με δεις να
κλαίω.

Και σαν σε βρήκα πια ξανά αφού
περάσαν χρόνια
εσύ' σουν όμορφη, κακιά, οχιά με
δηλητήριο,
και στη σκακιέρα της ζωής, οι άντρες σου
τα πιόνια

*αγκομαχούσαν για να βρουν αγάπης
ελιξήριο.
Και ούτε τότε μ' ένοιιαζε αν θα με δεις να
κλαίω.*

*Μα στη ματιά σου βούλιαξα, στη θύελλα
καράβι.
Αυτό το χείλος στέγνωσε, προσέμενε με
πάθος
το δάκρυ σου να καταπιεί και το φιλί να
λάβει,
να βγάλει έρωτα κραυγή απ' της καρδιάς
το βάθος.
Και ίσως να φοβήθηκα πως θα με δεις να
κλαίω.*

*Μπορεί να φταίει η έρημος, μπορεί και
γω να φταίω
που απ' τον κόσμο χάθηκα και
αναμνήσεις σβήνω.
Μπορεί να φταίνε οι θεοί που προς εσένα
πλέω.
Μπορεί να φταις και συ γι' αυτά τα
δάκρυα που χύνω.
Και δεν με νοιάζει πια ποτέ αν θα με δεις
να κλαίω.*

-Εξαιρετικό! αναφώνησε η Φρόσω
ξεροβήχοντας όταν ο Βάλον τελείωσε την
απαγγελία του.

-Χαίρομαι που σ' αρεσε.

Οι δύο κρατούμενοι δεν άργησαν να
αναπτύξουν ιδιαίτερα δυνατή φιλική σχέση. Η
Φρόσω σιγά σιγά κατάφερνε να λύνει τη γλώσσα
του σιωπηρού ποιητή και να τον βγάζει από τη
νάρκη του. Τον έπεισε επίσης να της απαγγείλει

και άλλα ποιήματά του, τα οποία την άφησαν να ονειροπολεί για τα ιδανικά του έρωτα. Δεν την πείραζε που αγαπούσε το ίδιο πρόσωπο με κείνη. Μα αυτός ήταν άντρας. Ο έρωτάς του για την Ελισάβετ δεν είχε τη μορφή που είχε ο δικός της. Ήταν δύο διαφορετικά πράγματα που στο θολό μυαλό της Φρόσω μπορούσαν να συνυπάρξουν χωρίς να της δημιουργούν ζήλια. Ο ίδιος έδειχνε να πιστεύει το ίδιο.

Κάποτε του εξομολογήθηκε:

-Συνέθεσα και γω κάτι όμορφο για την Ελισάβετ. Αλλά μάλλον δεν θα το ακούσει ποτέ. Κανείς δεν θα το ακούσει δηλαδή, ούτε καν εσύ, γιατί δεν έχω τη δύναμη να στο τραγουδήσω.

-Δεν πειράζει, την παρηγόρησε εκείνος. Αρκεί που υπάρχει στη φαντασία σου. Τουλάχιστον υπάρχει κάτι και αυτό είναι που μετράει... ξέρεις τώρα.

Και έμεινε σιωπηλός για τα επόμενα λεπτά.

-Για ποιον μετράει; δεν άντεχε η Φρόσω.

-Μα για σένα. Σε γεμίζει, σε κάνει να προχωράς παρακάτω. Να βλέπεις μπροστά, εκεί που τα νεκρά μάτια δεν βλέπουν φως.

Πολλές φορές που μιλούσαν οι δυο τους, ο Βάλον χρησιμοποιούσε αλληγορίες. Κάποτε η Φρόσω του είπε:

-Πάντα τα λες τόσο ωραία. Αχ, πόσο θα ήθελα να σε δω! Αλλά εδώ δεν ανάβουν ποτέ κανένα λυχνάρι. Όσο και να προσπαθώ και να κολλάω τα μάτια μου στην τρύπα που ενώνει τα κελιά μας δεν διακρίνω τίποτα.

-Δεν χρειάζεται, Φρόσω, την παρηγόρησε εκείνος. Με ξέρεις.

-Μα θέλω να σε δω. Αισθάνομαι τυφλή.

-Έχει σημασία πώς είμαι εμφανισιακά; Πιστεύω πως όχι. Θα μπορούσες ακόμα και να με ερωτευτείς χωρίς να έχεις αντικρίσει ποτέ το πρόσωπό μου.

-Μα τώρα είσαι απλά ίνδαλμά μου. Θέλω να σε δω με σάρκα και οστά και να αποτυπώσω την εικόνα σου στο μυαλό μου. Για να πιστέψω ότι δεν είσαι φάντασμα ή παραίσθηση.

-Εγώ πάλι προτιμώ να ερωτεύομαι ιδέες. Τουλάχιστον νόμιζα πως ήταν εφικτό. Από έφηβος ήμουν ερωτευμένος με την ιδέα της τέλει γυναικάς. Όσες φορές πίστεψα πως τη συνάντησα κατέληξα να απογοητευτώ στο τέλος. Και τελικά κατέληξα να ποθώ την Ελισάβετ, εγώ που μια ζωή πάλευα να αποφεύγω τις μοιραίες γυναίκες. Ω, είναι μοχθηρή και το ξέρω αλλά ανάθεμά με αν μπορώ να ελέγξω αυτό το συναίσθημα... Είναι πέρα από κάθε λογική. Αλλά εντάξει, γενικά μπορείς να ερωτευτείς μια ιδέα.

-Μπορώ να ερωτευτώ ακόμα και την ιδέα να αποδράσω από δω και να γιατρευτώ;

-Γιατί όχι; Ήξερα έναν στρατιώτη παλιότερα που είχε αρρωστήσει από φυματίωση και είχε αναρρώσει σε μια μέρα. Ή τουλάχιστον έτσι ισχυριζόταν... Ήταν λίγο παρανοϊκός αυτός αλλά γενικά δεν συνήθιζε να λέει ψέματα. Μου είχε διηγηθεί για ένα λουλούδι που φύτρωνε στο πιο βόρειο από τα γνωστά μεγάλα νησιά, την Χινώπιδα. Το λουλούδι του σεληνόφωτος, έτσι το αποκαλούσε. Το είχε φάει ωμό μαζί με τη ρίζα και η ασθένειά του είχε κάνει φτερά. Λένε γι' αυτό το λουλούδι ότι γιατρεύει και άλλες αρρώστιες, ψυχικές και σωματικές.

-Εκεί δεν είναι που σύμφωνα με τους μύθους ο ήρωας Γκάλγκαροθ έκοψε τα πόδια του γίγαντα Μόντιμορ και από το αίμα του γίγαντα,

που πότισε την παγωμένη και άγονη γη, βλάστησαν φυτά με μαγικές ιδιότητες.

-Ναι, έτσι έχω ακούσει και γω. Αλλά δεν ξέρω αν πρέπει να πιστέψω τους θρύλους. Υπήρχαν αλήθεια γίγαντες στο παρελθόν; Και τι απέγιναν όλοι. Αλλά δεν είναι αυτό το ζήτημα. Το θέμα είναι αν εσύ θέλεις να πιστέψεις.

Η Φρόσω έκλεισε τα μάτια και άρχισε να ονειροπολεί ξανά. Περίεργο, τα τελευταία λεπτά δεν είχε βήξει καθόλου.

-Ναι, θέλω να πιστέψω, ψιθύρισε. Βέβαια για να φτάσω στη Χινώτιδα πρέπει να βγω από δω.

-Θα γίνει και αυτό, μην ανησυχείς, τη διαβεβαίωσε ο Βάλον.

Εκείνη την ώρα η Φρόσω δεν τον πήρε στα σοβαρά αλλά αυτό έγινε πιο σύντομα απ' ό,τι φανταζόντουσαν οι δυο τους. Μπορεί να έγινε και την επομένη...

Στην αρχή η πανίστρια άκουσε υπόκωφους θορύβους που γινόντουσαν όλο και πιο δυνατοί. Στα αυτιά της έφταναν αναστεναγμοί και βογκητά. Κάπου έσπαγαν πέτρες και ξεμαντάλωναν τις πόρτες της φυλακής. Οι επαναστατικές κραυγές πλέον γέμιζαν όλους τους διαδρόμους.

Δεν άργησαν να γκρεμίσουν και την πόρτα του κελιού του Βάλον. Προτού φύγει ο ποιητής κόλλησε τα χείλη του στην τρύπα του τοίχου:

-Ήρθε η ώρα να φύγουμε από δω, Φρόσω. Κρατήσου.

Ο πάταγος που έκανε το γκρέμισμα της πόρτας την ξεκούφανε. Οι αχτίδες από τα φανάρια που κρατούσαν οι οπλισμένοι άντρες

έφτασαν στα μάτια της πιανίστριας και της προκάλεσαν πόνο.

Κάποιος τη βοήθησε να ανασηκωθεί. Την τύλιξε σε μάλλινη κουβέρτα και τη σήκωσε στα χέρια. Η Φρόσω αφέθηκε στην απαλή αγκαλιά εκείνου που την κρατούσε. Κατάλαβε ότι τη μετέφεραν κάπου.

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια κόντεψε να τυφλωθεί. Την είχαν εναποθέσει στους πρόποδες των σκαλοπατιών ενός ναού με θέα την αγορά της πόλης και ο ήλιος βρισκόταν στο ζενίθ. Τριγύρω έτρεχαν άντρες με βαριές πανοπλίες και δόρατα στα χέρια. Εκείνος που την κρατούσε μέχρι τώρα στάθηκε για μια στιγμή μπροστά της και η Φρόσω άρχισε να εξερευνά με ενδιαφέρον τα χαρακτηριστικά του προσώπου που διακρινόταν αμυδρά κάτω από τα αξύριστα μούσια. Τα απεριποίητα μαύρα μαλλιά του έπεφταν χύμα στους πλατιούς ώμους του.

Η Φρόσω ξερόβηξε.

-Είσαι όμορφος τελικά.

Ο Βάλον γέλασε.

-Με περίμενες αλλιώς;

-Όχι, όχι. Έτσι ακριβώς σε φανταζόμουν.

Η σκηνή διακόπηκε από την ξαφνική παρουσία ενός άντρα με πονηρό χαμόγελο που κουβαλούσε διάφορα περίεργα όπλα στην πλάτη και στη ζώνη. Έσπευσε προς τον Βάλον και τον αγκάλιασε.

-Αρχηγέ μας!

-Τριανταδυάρη! Παλιοκάθαρμα! Γιατί σας πήρε τόση πολλή ώρα να με βγάλετε από δω;

Ο Αρονιάκ πήρε απολογητικό ύφος.

-Έπρεπε να τακτοποιήσουμε πολλά πριν το τελικό χτύπημα. Δεν θέλαμε να

δημιουργηθούν πρόσθετες επιπλοκές. Ωστόσο προέκυψαν κάποια προβλήματα στην πορεία...

-Δεν δέχθηκαν τους όρους που τους θέσαμε; Δεν θα συμπαρασταθούν στην επανάσταση;

-Ω ναι, ναι. Αλλά η Βουνίσια Σονάτα δεν θα ανεχτεί την ίδρυση κοινοβουλίου. Ξέρεις για ποιον λέω... Πρότεινε κάτι σαν σύσταση επιμελητηρίου λόρδων που να κυβερνά τη χώρα υπό την ηγεσία του ίδιου, μόλις φύγουν από τη μέση οι πιστοί αυλικόι της Ελισάβετ.

-Και σεις συμφωνήσατε; ύψωσε αγανακτισμένα τη φωνή ο Βάλον.

-Όχι βέβαια! απάντησε υπερήφανα ο Αρονιάκ. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο τοποθέτησε κατασκόπους ανάμεσά μας. Πιστεύω πως μόλις ανοίξουμε τις πόρτες του θησαυροφυλακίου θα διατάξει τη φυλάκιση κάποιων στελεχών που είναι σύμμαχοί μας και θα μας εμποδίσει να προχωρήσουμε σε ισοκατανομή του πλούτου στο λαό.

-Τότε θα τον σταματήσω...

-Μα ακόμα δεν έχεις ανακτήσει πλήρως τις δυνάμεις σου, πήγε να τον αποτρέψει ένας κοντοστούπης που κάπνιζε δύο μαύρα τσιγάρα ταυτόχρονα.

-Μια χαρά είμαι, τον διαβεβαίωσε ο Βάλον. Για πες μου όμως Χούποκ, σχετικά με τη βάρκα εκείνη που σου' χα πει να' ναι έτοιμη...

-Βεβαίως! Έχει ρίξει άγκυρα και περιμένει.

-Τέλεια!

Ο Βάλον πλησίασε προς τη Φρόσω και την σφιχταγκάλιασε θερμά. Η Φρόσω αν και ζαλιζόταν και της ερχόταν να ξεράσει, κάρφωσε ένα ικετευτικό βλέμμα πάνω του.

Συνειδητοποιούσε πως ίσως να μην ξανααντάμωναν ποτέ.

-Βάλον, μην την αφήσεις να πάθει κακό...

-Δεν θα μπορούσα...

Ύστερα ο Βάλον ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Αρονιάκ.

-Εκείνο το τούνελ που συνδέει το ναό αυτό με το παλάτι φυλάσσεται καλά;

-Το κρατάμε εμείς τώρα. Έχουμε βάλει σκοπιές σε κάθε γωνιά. Μπορείς να το διαβείς ελεύθερα. Πόσους θέλεις για το εγχείρημά σου;

-Τα καταφέρνω καλύτερα μόνος. Πίστεψε με. Θα του μιλήσω και αν αρνείται να λογικευτεί...

Ο Βάλον άρπαξε ένα σπαθί και το στριφογύρισε στα χέρια. Την ίδια στιγμή δύο από τους ακόλουθους του Τριανταδυάρη βιάστηκαν να του προσφέρουν πανοπλία, περικεφαλαία και μαχαίρι τσέλης.

-Μου τη δίνει που τον αντιμετωπίζουμε σαν εχθρό, ξέρεις; Ο Αρονιάκ τον κοίταξε σκεπτικός. Έχει υποστεί άσχημη μεταχείριση από την Ελισάβετ όπως και συ.

-Αυτός δεν είναι λόγος να αρνείται να παραχωρήσει στο λαό τα όσα δικαιούται!

Ο Βάλον ένευσε προς τη Φρόσω και τους συντρόφους του για να τους χαιρετίσει και ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά του ναού. Κάπου ψηλότερα στο λόφο αντήχησε η καμπάνα του συναγεμίου του παλατιού της βασίλισσας.

-Ωστε ξεκινάει λοιπόν, μουρμούρισε ο Τριανταδυάρης.

Οι πρώτες ορδές των επαναστατών είχαν κάνει την εμφάνιση τους προ των κεντρικών πυλών του ανακτόρου εδώ και κάμποσα λεπτά. Όποιος φρουρός όμως είχε επιχειρήσει να τρέξει

προς το συναγερμό είχε πέσει χάρω με καρφωμένο δόρυ στο λαιμό. Τελικά ένα πεντάχρονο αγόρι έσπευσε να τον σημάνει και κανένας από τους εισβολείς δεν είχε το θάρρος να το στοχεύσει.

Όταν η καμπάνα ακούστηκε ακόμα και στις πιο απόμερες γειτονιές της Νεόλιας, από τα σοκάκια της πόλης αναδύθηκε η κραυγή εξέγερσης:

-Θάνατος στη μοναρχία.

Στους δρόμους ξεχύθηκαν πρόχειρα οπλισμένοι άνδρες και γυναίκες. Μερικοί είχαν μυριστεί από καιρό ότι θα συνέβαινε κάτι αλλόκοτο στις ερχόμενες μέρες και είχαν φροντίσει να ετοιμαστούν κατάλληλα. Σε άλλους πάλι ξύπνησε αυθόρμητα η πολεμική φλόγα και άρπαξαν ότι αιχμηρό αντικείμενο βρήκαν μπροστά τους εκείνη τη στιγμή, και ύστερα βιάστηκαν να ενωθούν με τις γραμμές των στασιαστών.

Η βασιλική φρουρά ωστόσο βρισκόταν σε ετοιμότητα ανά πάσα στιγμή. Υπό την καθοδήγηση του λοχαγού Γκέρετρον, του πιστού στρατιωτικού συμβούλου και τρίτου ξαδέρφου της βασίλισσας Ελισάβετ, γρήγορα συντάχθηκε ένα μπλόκο που έφραξε τις πιο κρίσιμες εισόδους του παλατιού. Οι γενναίοι στρατιωτικοί με τόλμη και πείσμα απωθούσαν με ξιφολόγχες τους επαναστάτες για πάνω από μισή ώρα.

Η πρώτη σειρά άμυνας έσπασε όταν η πλατεία μπροστά από το παλάτι γέμισε με καμιά τριανταριά άντρες που ήταν κουρεμένοι γουλί και είχαν το ίδιο τατουάζ στα πρόσωπα: δέκα ομόκεντρους και ισαπέχοντες χρωματιστούς κύκλους με κέντρο την κορυφή της μύτης, που ο καθένας ήταν βαμμένος με διαφορετικό χρώμα

από το ιώδες μέχρι το κόκκινο. Κρατούσαν μακριά τόξα με ζωγραφισμένα φίδια σ' όλο το μήκος τους και φορούσαν κατάμαυρους χιτώνες.

-Οι τοξότες της φωτιάς! φώναξε φοβισμένα κάποιος από τους φρουρούς. Υποχωρήστε!

-Μείνετε στις θέσεις σας! διέταξε οργισμένος ο Γκέρετρον. Όποιος λιποτακτήσει θα τιμωρηθεί με θάνατο. Ελευθερώστε τους καταπέλτες.

Με το που αντιλήφθηκαν την απειλή οι τοξότες της φωτιάς σκορπίστηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις ενώ αρκετοί από δαύτους άρχισαν να σκαρφαλώνουν στις πιο κοντινές ταράτσες. Τα πέτρινα βλήματα από τους καταπέλτες γκρέμισαν τις προσόψεις των αριστοκρατικών οικιών που είχαν χτιστεί απέναντι από το παλάτι, μερικά κιάλας συνέθλιψαν τα κεφάλια ορισμένων στασιαστών, όμως κανένας τοξότης της φωτιάς δεν έπεσε κάτω.

-Είναι ύπουλοι και ξέρουν να φυλάσσονται, ομολόγησε βλοσυρά ο Γκέρετρον. Θα μας ξεκάνουν έναν έναν αν δεν κάνουμε κάτι άμεσα. Μία λύση υπάρχει. Ανεβάστε βλήματα στις ιπτάμενες μηχανές του Τριανταδυάρη και ρίξτε σ' όλη την πλατεία. Καθαρίστε όλη την έκταση μπροστά από το παλάτι σε απόσταση διακοσίων μέτρων. Δεν με νοιάζει αν θα καταστραφούν ναοί και σπίτια. Στόχος είναι να μην αφήσουμε κανέναν τοξότη της φωτιάς ζωντανό.

Σε λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας τρία επιβλητικά πλοία σε κυλινδρικό σχήμα, με πολλές περιστρεφόμενες έλικες στην πλώρη, την πρύμνη και πάνω στο κατάρτι, και με φουσκωμένα πανιά που έκρυβαν τον ήλιο

υψώθηκαν στους πορφυρούς ουρανούς πάνω από τη Νεόλια. Άρχισαν να κάνουν κύκλους πάνω από την αυλή του παλατιού η οποία σκοτεινίασε από τις φρικώδεις σκιές τους.

Οι τοξότες της φωτιάς ξεπρόβαλαν και πάλι στο βάθος της πλατείας.

-Τώρα είναι η στιγμή! ούρλιαξε παθιασμένα ο λοχαγός. Στοχεύσατε να τους συντρίψετε.

Οι ιπτάμενες μηχανές αργά και σταθερά έχαναν ύψος. Κάποιος μηχανισμός ενεργοποιήθηκε και από τα μεσόστεγα των πλοίων ξεπρόβαλαν προς τα έξω τεράστιοι σωλήνες που άρχισαν να ξεχύνουν πίσσα πάνω στο μπλόκο των φρουρών.

-Μα καλά, τι κάνουν; απορούσαν όλοι από κάτω;

-Σταματήστε! φώναζαν απεγνωσμένα. Γιατί μας λούζετε μ' αυτήν την αηδία;

Ένας πήγε να τρέξει προς μια υπόγεια κρυψώνα αλλά γλίστρησε πάνω στην πίσσα και κατέρρευσε μπρούμυτα σπάζοντας το πηγούνι του. Όσοι πήγαν να ακολουθήσουν το παράδειγμά του σκόνταψαν ο ένας πάνω στον άλλον. Σε λίγα δευτερόλεπτα μέσα στον πανικό οι μισοί από τους φρουρούς είχαν χάσει την ισορροπία τους και ήταν ανίκανοι να σταθούν στα πόδια τους.

Ένα βούκινο έδωσε εντολή στους τοξότες της φωτιάς και ευθύς τα φλεγόμενα βέλη σωριάστηκαν βροχή στα γεμάτα κατράμι κορμιά των φυλάκων του παλατιού.

-Τριανταδυάρη, μας πούλησες! ορθώθηκε η απελπισμένη φωνή του λοχαγού ανάμεσα στις κραυγές αγωνίας των ανδρών του.

Ακολούθησε δεύτερος καταιγισμός από πύρινα βέλη. Μετά τρίτος. Και τέταρτος...

Όταν όλη η μπροστινή αυλή βυθίστηκε στις φλόγες, ο αρχηγός των τοξοτών τράβηξε το γιαταγάνι του από την θήκη και έβγαλε πολεμική ιαχή:

-Σφάξτε! Κάψτε! Σκοτώστε!

Με γιαταγάνια στα χέρια οι τοξότες όρμησαν προς εκείνα τα σημεία της αυλής που ακόμα δεν είχαν παραδοθεί στο έλεος της φωτιάς ξεκοιλιάζοντας όποιον φρουρό και σωματοφύλακα της βασίλισσας προσπαθούσε να αποδράσει.

Εκείνοι οι συγγενείς και αυλικοί της βασίλισσας που είχαν συμμαχήσει με τη Βουνίσια Σονάτα περίμεναν στωικά να λάβουν το κατάλληλο σύνθημα. Όταν ήρθε η ώρα άνοιξαν πειθήνια όλες τις μυστικές εισόδους του παλατιού στους αντάρτες. Ο Τριανταδυάρης είχε προνοήσει να έχει δικούς του ανθρώπους να φυλάνε τα οπλοστάσια και έτσι ο κάθε απλός τεχνίτης, μανάβης, ράπτης ή γιατρός, που επιθυμούσε να συμπαρασταθεί στους απελευθερωτές του έθνους, προμηθευόταν στο λεπτό καινούριο σπαθί και ασπίδα.

Ομοίως ο Αρονιάκ είχε φροντίσει να βάλει ενισχυμένη φρουρά στο θησαυροφυλάκιο για να μην λεηλατηθεί μέσα στον καθολικό ενθουσιασμό.

-Μετά θα πάρουν όλοι το μερίδιό τους, διαβεβαίωνε διαρκώς όσους έμεναν δυσαρεστημένοι από το γεγονός αυτό. Μην αγχώνεστε, θα μείνει χρυσάφι και ασήμι για όλους! Έχει μπόλικο εκεί μέσα άλλωστε.

Μέσα στην αναταραχή η βασίλισσα είχε κατορθώσει να κρυφτεί σε μια παλιά τραπεζαρία

με τρεις μόνο εισόδους. Απέξω κράταγαν σκοπιά οι πιο πιστοί της στρατιώτες.

Πιστοί; Αλήθεια ποιος της είχε μείνει πιστός; Η αδερφή της και τα ξαδέρφια της ζούσαν ή είχαν γίνει θύματα της οργής του λαού; Και αν είχαν σωθεί μπορούσε στ' αλήθεια να στηρίζεται πάνω τους; Ποιος ήταν με το μέρος της και ποιος την είχε προδώσει; Είχε άραγε κανέναν στον κόσμο ή είχε απομείνει ολομόναχη να αγναντεύει τις στάχτες. Τις στάχτες που της έφερναν στο νου νοσταλγικές αναμνήσεις ενός παρελθόντος γεμάτο μεγαλείο.

Ούτε που κατάλαβε πότε βρέθηκε δίπλα της ο Κέρριαν. Η Ελισάβετ αναρρίγησε για μια στιγμή γιατί υπήρχε κάτι αλλόκοτο στο βλέμμα του.

-Σαν να φτάνουν όλα σ' ένα τέλος, βασίλισσά μου, δεν νομίζεις;

-Γιατί το λες αυτό, Κέρριαν; Ο στρατός μας είναι ισχυρός. Θα καταφέρει να υπερασπιστεί το παλάτι πιστεύω.

Ο Κέρριαν χαμογέλασε χαιρέκακα.

-Η πλειοψηφία του στρατού δεν είναι με το μέρος σου, μην το ξεχνάς. Οι απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στον στρατόνα και οι χαμηλοί μισθοί αποτελούν ισχυρούς λόγους να προκαλέσουν δυσφορία και αγανάκτηση. Βέβαια είναι και οι μισθοφόροι αλλά αυτοί δεν διαπνέονται από πατριωτισμό και αίσθημα υπακοής.

-Οι άντρες που φυλάνε αυτή την πτέρυγα μου είναι πιστοί, είτε αβέβαια η Ελισάβετ.

-Μην ζεις με ψευδαισθήσεις. Οι άντρες που φυλάνε αυτή την πτέρυγα είναι πιστοί ιδίως σε μένα.

Η Ελισάβετ συνοφρυώθηκε. Ζαλίστηκε αλλά κρατήθηκε εγκαίρως στην πλάτη μιας καρέκλας. Τελικά έκατσε πάνω στο μακρύ οβάλ τραπέζι. Ο Κέριαν την πλησίασε και χάραιψε τα μαλλιά της.

-Ξέρεις κάτι, Ελισάβετ; Τα τελευταία χρόνια τα πέρασα υποφέροντας κοντά σου. Ήλπιζα διαρκώς ότι θα γινόταν κάποιο θαύμα, ότι θα έβαζες ένα τέλος στα βάσανά μου είτε ελευθερώνοντάς με είτε αφήνοντάς με να απολαύσω τα φιλιά και τις αγκαλιές σου... σ' αυτές τις μοναχικές νύχτες.

Η Ελισάβετ ήταν ανίκανη να αρθρώσει λέξη. Ο Κέριαν συνέχισε ήρεμα:

-Πόσο... πόσο οδυνηρό ήταν. Να μην μπορώ να γευτώ αυτή τη μυρωδιά... Ο Κέριαν ακούμπησε την άκρη της μύτης του στα πλούσια μαλλιά της Ελισάβετ και εισέπνευσε βαθιά με ευχαρίστηση. Ήξερα ότι αν συνέχιζα να ζω έτσι αργά ή γρήγορα θα οδηγιόμουν στην τρέλα. Δέχτηκα και αυτή την προσβολή... με τη Φρόσω...

Η Ελισάβετ ξεροκατάπιε. Ο Κέριαν την έτρωγε κυριολεκτικά με τα μάτια.

-Αν συνεχίσεις θα φωνάξω τους φρουρούς να σε συλλάβουν.

-Φώναζε όσο θες τρανή βασίλισσα. Δεν θα έρθει κανείς.

-Φρουροί! Βοήθεια! ούρλιαξε με απελπισία η Ελισάβετ.

Ουδείς αποκρίθηκε στο κάλεσμά της.

-Πώς μπόρεσες, Ελισάβετ; Πώς μπόρεσες να πέσεις τόσο χαμηλά και να ερωτευτείς μια γυναίκα; Πόσο πολύ πληγώθηκα, αχ, πόσο πληγώθηκα! Δεν υπήρχε μέρος στη γη να κρυφτώ. Που προτιμούσες την αγάπη μιας... μιας

επαρχιώτισσας που δεν είχε τίποτα άλλο στη ζωή της εκτός από ένα πιάνο και κάτι κούφια όνειρα και ιδανικά που δεν έστεκαν σ' αυτόν τον κόσμο.

-Δεν θα ήσουν σε θέση να τα καταλάβεις εσύ αυτά, αχρείε, αναθάρρησε η Ελισάβετ ακούγοντας να θίγουν την πρόην ερωμένη της. Σάμπως εσείς οι άντρες ξέρετε να αγαπάτε ειλικρινά και με όλη σας την καρδιά. Μας αντιμετωπίζετε με τον ίδιο τρόπο όπως το χρυσάφι, είμαστε λεία στα χέρια σας. Δεν έχετε να μας προσφέρετε τίποτα! Νομίζεις ότι προτιμούσα ανέκαθεν ερωτικά το φύλο μου; Όχι, ήταν η απογοήτευση από τις πράξεις των ανδρών που με έκαναν να δω πόσο ξεχωριστός άνθρωπος ήταν η Φρόσω.

Ο Κέρριαν την κοίταξε μ' ανοιχτό το στόμα. Δεν μπόρεσε να κρατηθεί για πολύ όμως και ξέσπασε στα γέλια:

-Ω, θεοί, μα τότε πώς δεν δίστασες να τη ρίξεις στη φυλακή και να την αφήσεις να γίνει θύμα της αρρώστιας, αφού ισχυρίζεσαι ότι ήταν το μόνο πλάσμα που αγάπησες ποτέ;

Η Ελισάβετ χαμήλωσε το βλέμμα.

-Ήταν επειδή και αυτή με πρόδωσε.

-Χαχαχα, το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό, βασίλισσά μου; Άκουσέ με να σου εξηγήσω τι συνέβη. Δεν άντεχα άλλο τη ζωή μου. Έπρεπε να σε αφανίσω από αυτή τη γη για να πάψω να σε βλέπω μπροστά μου και να σταματήσω να πονάω. Γι' αυτό και δέχτηκα να πάρω μέρος στη συνωμοσία εναντίον σου. Μου είχαν μάλιστα αναθέσει να κάνω το τελειωτικό χτύπημα. Έπρεπε να σου κόψω το λαιμό καθώς κοιμόσουν. Στεκόμουν για αρκετά λεπτά πάνω σου εκείνη τη νύχτα αλλά δεν άντεχα να βλέπω από τόσο κοντά το λαμπερό σου πρόσωπο... γι' αυτό και

απομακρύνθηκα... δεν ήξερα τι έκανα, απλά έβγαλα το τόξο και με τρεμάμενα χέρια τοποθέτησα ένα βέλος μπροστά στη χορδή. Έριξα χωρίς να στοχεύω γιατί ήμουν αδύναμος, δειλός, δεν είχα το κουράγιο να σε κοιτάζω... Δεν πέτυχα το στόχο μου και φοβήθηκα, έτρεξα.

Η Ελισάβετ αναστέναξε. Μα πόσο κοντά στο θάνατο είχε βρεθεί εκείνη τη νύχτα!

-Νόμιζα πως δεν θα μου έδιναν άλλη ευκαιρία... Ωστόσο κανένας από τη σείρα αυτών των ύπουλων ανθρώπων δεν θα διακινδύνευε να πέσουν πάνω μου οι κατηγορίες. Στο κάτω κάτω αν με έπιανες και με ανέκρινες θα μπορούσα να τους πρόδιδα. Γι' αυτό και βιάστηκαν να μου βρουν άλλοθι και να ενοχοποιήσουν τη Φρόσω, που ούτως ή άλλως ήταν το μαύρο πρόβατο στο παλάτι και τη μισούσαν όλοι όσοι είχαν ανακαλύψει τον κρυφό σας δεσμό. Τα σκάρωσαν όλα τόσο γρήγορα... τα όπλα που βρέθηκαν στο δωμάτιό της... το έκαναν να φανεί τόσο πειστικό ότι ήταν η διοργανώτρια της επίθεσης. Και συ τα πίστεψες όλα και την καταδικάσες. Ξέρεις γιατί; Γιατί δεν μπορούσες να σκεφτείς λογικά. Φοβόσουν ακόμα και τη σκιά σου και έβλεπες παντού γύρω εχθρούς, ακόμα και στα πρόσωπα των αγαπημένων σου.

Η Ελισάβετ ξέσπασε σε λυγμούς. Πόσο ανόητα είχε φερθεί.

-Φρόσω... ψιθύρισε απελπισμένα. Φρόσω, μοναδική μου Φρόσω. Τι πήγα και σου 'κανα!

Ο Κέρριαν χάιδεψε απαλά τον ώμο της.

-Μα πώς είναι δυνατόν να το 'χαψες ότι η Φρόσω θα μπορούσε να είναι η Βουνίσια Σονάτα; Ήταν τόσο αθώα, τόσο αφελής. Μόνο και μόνο επειδή ασχολιόταν με τη μουσική; Και δεν υποψιάστηκες καθόλου εμένα; Μάλλον δεν

είχες καταλάβει τι λάτρης της τέχνης είχες δίπλα σου όλον αυτόν τον καιρό. Στους πύργους του παλατιού έχω κατασκευάσει μουσικά όργανα που φέρνουν τον θάνατο. Να, για παράδειγμα δεξ αυτή τη φουσαρμόνικα.

Ο Κέρριαν έβγαλε από το μανίκι του το προαναφερθέν αντικείμενο και το σήκωσε ψηλά. Το φως από τις φλόγες των κεριών ανακλάστηκε στη γυαλιστερή του επιφάνεια και έκανε την Ελισάβετ να ανοιγοκλείσει τα μάτια.

-Μόλις παίξω μια συγκεκριμένη μελωδία, από αυτήν εδώ την τετραγωνική τρυπούλα θα εκτοξευθεί ένα μικροσκοπικό βέλος, το δηλητήριο του οποίου θα φέρει γρήγορο θάνατο σε όποιον βρίσκεται μπροστά μου. Θα έχω άραγε το σθένος να σε αποτελειώσω τώρα; Για να δούμε.

Ο Κέρριαν στάθηκε ενώπιον της και ξεκίνησε να παίζει αλλά μετά από μερικές νότες τα παράτησε και έκρυψε τη φουσαρμόνικα πίσω στο μανίκι του. Η Ελισάβετ έτρεμε σύγκορμη.

-Μπα, ούτε και τώρα είμαι τόσο γενναίος. Είσαι πολύ όμορφη για να το κάνω.

Την πλησίασε και δοκίμασε να την αγκαλιάσει.

-Όχι, φύγε!

-Έλα εδώ μικρή μου, είσαι δική μου τώρα. Επιτέλους!

Το δεξί χέρι της Ελισάβετ ψαχούλεψε μηχανιστικά στο τραπέζι. Άρπαξε ένα χάλκινο σκεύος και το έφερε με δύναμη στο κεφάλι του Κέρριαν ο οποίος οπισθοχώρησε ζαλισμένος από το χτύπημα.

-Για δεξ! Δεν άργησες να βγάλεις τα νύχια σου λοιπόν.

-Άφησε με στην ησυχία μου! Τέρας!

Εκείνη τη στιγμή μια πλάκα μετακινήθηκε από το πάτωμα και ένας οπλισμένος άντρας με ματωμένο ξίφος στα χέρια πήδηξε ανάμεσα στη βασίλισσα και τον Κέριαν.

Ο Βάλον είχε διαβεί τη μυστική σύριγγα, που ένωσε το ναό μπροστά στην αγορά με το παλάτι, πιο αργά απ' όσο υπολόγιζε. Σε μια διακλάδωση οι σωματοφύλακες της βασίλισσας είχαν στήσει ενέδρα και είχε αναγκαστεί να ζητήσει ενισχύσεις από τη σκοπιά που παραμόνευε καμιά εκατοσταριά μέτρα πιο πίσω. Είχε βγει νικητής από τη σύγκρουση χωρίς πληγές και χωρίς απώλειες σε άνδρες.

-Ποιος είσαι εσύ; φώναξε μεπρδεδεμένη η Ελισάβετ.

-Αλήθεια δεν με θυμάσαι; ρώτησε με κακεντρέχεια ο νεοφερμένος. Ξεχνάς τόσο εύκολα όσους κάποτε πέθαιναν για σένα;

-Μα εσύ είσαι ο Βάλον, αναφώνησε ο Κέριαν. Πώς μας βρήκες εδώ;

Ο Βάλον ανασήκωσε τους ώμους.

-Μελέτησα διεξοδικά τα σχέδια του παλατιού πριν φυλακιστώ και γνωρίζω πολύ καλά πού βρίσκεται το κρησφύγετο της βασίλισσας για έκτακτες περιστάσεις όπως αυτή. Και φυσικά έχω φροντίσει να φράξω το δρόμο προς το ναό. Η απόπειρά σας για υπόγεια απόδραση έχει ματαιωθεί.

-Έτσι κι αλλιώς δεν σκόπευα να την αφήσω να αποδράσει, φίλε μου, τον διαβεβαίωσε ο Κέριαν. Βρίσκεται στη δικαιοδοσία μου τώρα.

-Δεν αμφιβάλλω. Αλλά προτού σου επιτρέψουμε να διαχειριστείς θέματα που αφορούν τους αιχμαλώτους πολέμου θα πρέπει να πάρουμε την υπογραφή σου και τον όρκο τιμής σου ότι συμφωνείς για την ίδρυση

κοινοβουλίου. Ο Τριανταδυάρης έχει καταφτάσει ήδη στο παλάτι σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου. Γιατί δεν πας να τον συναντήσεις να τα βρείτε; Θα προσέχω εγώ τη βασίλισσα.

Ο Κέριαν γέλασε μοχθηρά.

-Νομίζεις ότι δεν έχω καταλάβει τι επιδιώκεις, αγωνιστή Βάλον; Θες να κρατήσεις τη βασίλισσα ως δικό σου λάφυρο και να την πας στο νέο σπίτι που θα χτίσεις. Ξεχνάς όμως ότι η γυναίκα αυτή έχει διαπράξει πολιτικά εγκλήματα για τα οποία πρέπει να τιμωρηθεί!

-Γιατί αλλάζεις θέμα; νευρίασε ο Βάλον. Το να παρεμποδίζεις τη σύσταση κοινοβουλίου δεν αποτελεί λιγότερο σοβαρό αδίκημα. Όσο για την Ελισάβετ άσε να κρίνω εγώ πώς πρέπει να τη μεταχειριστούμε. Μην ξεχνάς ότι την ώρα που εμένα με είχε φυλακίσει σ' ένα κελί δίχως φως εσύ απολάμβανες το χλιδάτο περιβάλλον της αυλής. Αν κάποιος είναι πραγματικά ικανός να δικάσει την Ελισάβετ αντικειμενικά για τις πράξεις της αυτός είμαι εγώ!

-Μάλλον δεν υπάρχει συνεννόηση μεταξύ μας, μουρμούρισε απογοητευμένος ο Κέριαν.

Τότε στα αυτιά του επαναστάτη έφτασαν τα πιο ειλικρινά ικετευτικά λόγια που είχε ακούσει ποτέ:

-Σε εκλιπαρώ, μην του επιτρέψεις να μου κάνει κακό!

Η καρδιά του μαλάκωσε. Να πάρει! Άξιζε να χάσει τη σύνεσή του και να καταστραφεί για αυτή τη γυναίκα, να πολεμήσει γι' αυτήν, να υπερασπιστεί τη ζωή και την τιμή της.

Ο Βάλον γύρισε προς την Ελισάβετ και της είπε:

-Φύγε από δω. Τρέξε μακριά.

Η βασίλισσα δίστασε για μια στιγμή μα ύστερα άκουσε τη φωνή της λογικής και απομακρύνθηκε περνώντας από μια από τις τρεις πόρτες.

Ο πρώην κρατούμενος σήκωσε το σπαθί του. Ο Κέριαν τράβηξε το δικό του και χίμηξε εναντίον του. Ο Βάλον είχε καιρό να βρεθεί σε μονομαχία, εντούτοις κατάφερνε να αποκρούει με ευχέρεια τα χτυπήματα του αντιπάλου του καθώς υπερτερούσε σε ύψος και μυϊκή δύναμη. Ο Κέριαν πηδούσε με κοφτές κινήσεις μπροστά σαν αγριόγατα και ύστερα τραβιόταν απότομα προς τα πίσω, επιδιώκοντας να πετύχει τελειωτικό χτύπημα στο στήθος ή το κεφάλι.

Όμως ίδρωνε και κουραζόταν. Ο Βάλον το εκμεταλλεύτηκε και σε μια αντεπίθεση έσπρωξε ακαριαία τον αντίπαλό του και τον ανάγκασε να χάσει στιγμιαία την ισορροπία του. Ο Κέριαν βλέποντας πως ήταν ανίκανος να κρατηθεί για πολύ ακόμα, άρχισε να εκτοξεύει προς τον ποιητή κούπες και ποτήρια από το τραπέζι και τα γύρω ράφια. Ο Βάλον προφύλασσε το πρόσωπό του με τα χέρια.

Ο Κέριαν επιχείρησε να πετάξει μια καρέκλα προς τον εχθρό του αλλά δεν είχε υπολογίσει σωστά το βάρος της. Έχασε χρόνο στην προσπάθειά του να τη σηκώσει και σ' αυτό το διάστημα ο Βάλον όρμησε προς το μέρος του. Καθώς ο Κέριαν τον απωθούσε το σπαθί γλίστρησε από τα χέρια του και ο προδότης βρέθηκε ξαφνικά άοπλος.

Την ίδια στιγμή στο προσκήνιο της μάχης που μαινόταν στο προαύλιο εισήλθε για ακόμα μια φορά μια από τις ιπτάμενες μηχανές. Αυτή κατευθυνόταν προς έναν πύργο και ο καπετάνιος

της ετοιμαζόταν να κάνει επικίνδυνη μανούβρα στρίβοντας την τελευταία στιγμή αριστερά.

Στον πύργο όμως του είχαν στήσει δυσάρεστη έκπληξη. Ένας από τους τοξότες της βασίλισσας στόχευσε καλύτερα απ' όσο υπολόγιζε και ο ίδιος και πέτυχε τον καπετάνιο του ιπτάμενου πλοίου στο λαιμό. Το κουφάρι του έπεσε πάνω στο πηδάλιο και από εκείνη τη στιγμή η μηχανή άρχισε να απογειώνεται ανεξέλεγκτα. Μερικοί τοξότες της φωτιάς, που αποτελούσαν μέρος του πληρώματός της, κατρακύλησαν στο πάτωμα ενώ το δοχείο με την εύφλεκτη ουσία για τα βέλη τους εκσφενδονίστηκε προς τον ατμολέβητα.

Την ώρα που το πλοίο συγκρουόταν με το τείχος της πτέρυγας, όπου ήταν και η τραπεζαρία που πάλευαν ο Κέρριαν και ο Βάλον, εξερράγη...

Όταν ο Βάλον συνήλθε το πρόσωπό του ήταν γεμάτο στάχτες και όλος ο χώρος είχε πάρει φωτιά. Μέσα στην κάπνα διέκρινε την ανοιχτή πόρτα απ' όπου πιθανότατα είχε αποδράσει ο Κέρριαν. Ανασηκώθηκε ξεροβήχοντας και προχώρησε τρικλίζοντας κατά κει.

Τον βρήκε στη μέση ενός μεγάλου διαδρόμου με θολό φωτισμό. Δεν φαινόταν να βιάζεται. Στεκόταν ακίνητος. Ο Βάλον επιτάχυνε προς το μέρος του. Όταν η απόσταση που τους χώριζε μειώθηκε σημαντικά ο Κέρριαν τον αντίκρισε. Είχε κολλημένη μια φουσαρμόνικα στα χείλη και έπαιξε ένα σύντομο σκοπό.

Ο Βάλον ένωσε ένα τοίμπημα στο λαιμό. Δεν πρόλαβε να καταλάβει τι συνέβη και έπεσε βαριά στο πέτρινο δάπεδο. Ο Κέρριαν δεν μπήκε στον κόπο να τον αποτελειώσει. Του γύρισε με απάθεια την πλάτη και προχώρησε προς το

βάθος του διαδρόμου με αργό βήμα. Σε λίγο χάθηκε από τη ματιά του επαναστάτη.

Ο Βάλον δοκίμασε να ανασηκωθεί αλλά δεν τα κατάφερε. Μια άγνωστη δύναμη παρέλυε τις κινήσεις του και τον εμπόδιζε να αισθανθεί τα μουδιασμένα του μέλη. Πέρασαν κάμποσα λεπτά γεμάτα γαλήνη.

-Βάλον! του φώναξε κάποιος.

Δεν μπόρεσε να στρέψει αμέσως το κεφάλι του. Ο Αρονιάκ εμφανίστηκε μπροστά του. Την ίδια στιγμή από μια παράκαμψη του διαδρόμου ξεπρόβαλε και η λιγνή σιλουέτα της βασίλισσας. Μόλις τον είδε σωριασμένο η Ελισάβετ έτρεξε προς το μέρος του.

-Τι συμβαίνει, ήρωα μου; ρώτησε ανήσυχα.

-Γιατί δεν σηκώνεσαι; αδυνατούσε να καταλάβει και ο Τριανταδυάρης.

Ο Αρονιάκ τράβηξε από το λαιμό του Βάλον μια πολύ λεπτή καρφίτσα. Κοίταξε σαστισμένα το μαύρο της άκρο.

-Δηλητήριο μου φαίνεται! φώναξε και την πέταξε στην άκρη.

-Το φαντάστηκα... είπε βαριανασαίνοντας ο Βάλον. Το νιώθω κιόλας. Δεν μου μένει πολύ ακόμα.

-Ποιος το έκανε;

-Ο Κέριαν...

-Υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε γι' αυτόν; ρώτησε αναστατωμένη η Ελισάβετ.

Ο Αρονιάκ φίλησε το μέτωπο του αρχηγού του και του ψιθύρισε κάτι παρηγορητικό στο αυτί. Ύστερα σηκώθηκε και χωρίς να γυρίσει προς τη βασίλισσα της απάντησε:

-Ναι, να τον εκδικηθούμε.

Εγκατέλειψε τη σκηνή με ήρεμο βάδισμα κοιτώντας ίσια μπροστά. Η Ελισάβετ έδειξε να τα χάνει. Γονάτισε δίπλα στο κορμί του σωτήρα της και τον αγκάλιασε.

-Αχ, Βάλον. Μη μ' αφήνεις μόνη, σε παρακαλώ! Το ξέρω ότι σου φέρθηκα άσχημα, αλλά τώρα... θέλω να ζήσεις.

-Υπάρχει κάποια που είναι πιο σημαντική από μένα και αξίζει περισσότερο και από τους δυο μας. Ο Βάλον κατέβαλλε τελευταίες υπεράνθρωπες προσπάθειες να κρατήσει λίγο ακόμα τα λογικά του και να αποδιώξει τη θολούρα που ετοιμαζόταν να σκεπάσει το βλέμμα του.

-Η Φρόσω, ξεστόμισε έντρομη η Ελισάβετ.

-Ναι, η Φρόσω πεθαίνει από τη φυματίωση. Αλλά υπάρχει σωτηρία. Θα πλεύσεις βόρεια, προς τη Χινώτιδα. Εκεί φυτρώνει το λουλούδι του σεληνόφωτος... Αυτό... θα της ξαναδώσει τη δύναμή της... θα της χαρίσει ζωή. Άλλαξε γρήγορα ρούχα για να... για να μην σε αναγνωρίσουν και τρέξε προς το λιμάνι. Εκεί θα σε περιμένει μια βάρκα. Θα βρεις τον Χούποκ από τους άντρες μου... Του έχω δώσει οδηγίες να σας αφήσει να φύγετε... Είναι έμπιστος.

Χοντρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της βασίλισσας.

-Και τι θα κάνω με σένα. Πώς θα σου ξεπληρώσω αυτό που έκανες για μένα.

-Αγαπώντας. Ξεχνώντας αυτό που ήσουν στην προηγούμενη σου ζωή και ξεκινώντας από την αρχή. Κάποια εκεί πέρα έχει απεγνωσμένα ανάγκη την αγάπη σου... Απλά αγάπα την, Ελισάβετ, για όσο χρόνο της απομένει. Έστω και

αν είναι λίγες στιγμές μονάχα... Μόνο έτσι θα αποκτήσει αξία... η θυσία μου...

Η Ελισάβετ δεν συγκρατήθηκε και του χάρισε ένα αποχαιρετιστήριο φιλή γεμάτο ευγνωμοσύνη για αντίο προτού σηκωθεί να τρέξει για να εκπληρώσει αυτά που της έταξε. Πήρε μαζί της και το τελευταίο φως. Ο Βάλον δεν διέκρινε τίποτα πια.

-Γεια σου σκοτάδι, πατέρα μου και μοναδικέ μου θεέ... Εσύ και γω δεν μείναμε για πολύ χώρα, έτσι δεν είναι;

Το σκοτάδι του απάντησε ναρκώνοντας και το τελευταίο άφθαρτο κομμάτι της συνειδησής του. Για πρώτη φορά άκουσε τη μουσική που είχε συνθέσει η Φρόσω στη φυλακή... λίγο πριν επέλθει και η σιωπή...

Στο μεταξύ ο Κέριαν είχε σκαρφλώσει στον πιο ψηλό πύργο του παλατιού και απολάμβανε με ευχαρίστηση τη θέα προς το λιμάνι, η οποία ανοιγόταν μπροστά του από το μοναδικό τριγωνικό παράθυρο του πύργου. Έβλεπε τους οπλισμένους στρατιώτες που έτρεχαν σκόρπιοι προς όλες τις κατευθύνσεις και τους καλνούς που αναδύονταν από τις βασιλικές γαλέρες. Η μνησικακία τον κυριεύε όλο και περισσότερο. Επιτέλους είχε εκδικηθεί εκείνη που τον είχε ταπεινώσει και είχε συντρίψει την ηγεμονία της. Τώρα μπορούσε να απολαύσει τη νίκη με την ησυχία του.

Είχε αφήσει στην άκρη την πανοπλία του και είχε βουλευτεί σε μια αναπαυτική καρέκλα.

Το μισοσκότεινο δωμάτιο ήταν γεμάτο χάρτες, πίνακες με σύμβολα και περιεργές ζωγραφιές, παλιά σκονισμένα βιβλία, χωνιά, προχοϊδες, μεζούρες, σωλήνες και μπουκάλια με πολύχρωμα υγρά στα ράφια των τοίχων.

Παλιότερα αποτελούσε το εργαστήριο των αλχημιστών της βασίλισσας αλλά τον τελευταίο καιρό ο Κέριαν το χρησιμοποιούσε για να μένει μόνος και να βυθίζεται στις σκέψεις του.

Τώρα όμως δεν ήταν μόνος.

Άργησε να αντιληφθεί την ξένη παρουσία. Όταν γύρισε προς την είσοδο ξαφνιάστηκε ελαφρώς.

-Εσύ εδώ;

Ο Τριανταδυάρης έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. Ο Κέριαν σηκώθηκε από τη θέση του.

-Ο Βάλον πέθανε πριν λίγο στα χέρια μου. Πριν ξεψυχήσει μου ομολόγησε ότι εσύ τον σκότωσες.

Η φωνή του ήταν ψυχρή, ωστόσο δεν πρόδιε κάποια συναισθήματα.

-Μα ναι. Πήγε να με εμποδίσει να βγάλω από τη μέση τη βασίλισσα. Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας; Στα γράμματα που μου είχατε στείλει παλιότερα εξ' ονόματι του έγραφε πως θα μου επιτρεπόταν να αναλάβω την εξουδετέρωση της αρχηγού της χώρας και πως έπειτα θα έκανα εγώ κουμάντο εδώ πέρα. Ήλπιζα να τηρηθεί. Αλλά αυτός ο Βάλον μάλλον ήταν πουλημένος. Πήγε να υπερασπιστεί τον εχθρό. Αυτό εγώ δεν μπόρεσα να του το συγχωρέσω.

Ο Κέριαν άπλωσε το χέρι του και άρπαξε μια κρυστάλλινη σφαίρα από το τραπέζι μπροστά του.

-Λένε ότι μ' αυτό εδώ μπορείς να προβλέψεις το μέλλον. Να το πιστέψω άραγε;

-Κέριαν! Ο Αρονιάκ ύψωσε τη φωνή. Συγκεντρώσου σ' αυτό που σου λέω. Δολοφόνησες τον ηγέτη της επανάστασης, αυτόν που άναψε τη φλόγα στις καρδιές μας με τα

ποιήματά του. Δολοφόνησες έναν ήρωα. Οι συναγωνιστές του θα ζητήσουν την τιμωρία σου.

-Δολοφόνησα έναν προδότη, παινεύτηκε χαιρέκακα ο πρώην υπηρέτης της Ελισάβετ. Άλλαξε πλευρά, εγώ αυτό κατάλαβα. Στο κάτω κάτω δεν βρίσκω λόγο να το συζητάμε περαιτέρω. Αν θέλεις μπορούμε να πασαλείψουμε το όλο σκηνικό και να πούμε στον κόσμο ότι πέθανε ηρωικά στη μάχη. Ύστερα θα συνεχίσουμε να ζούμε σαν να μη συνέβη τίποτα. Θα διαδεχθείς εσύ την αρχηγία της ομάδας του και εγώ θα αναλάβω διοικητικές αρμοδιότητες στη χώρα. Υπάρχουν κάποιες επιπλοκές;

-Ναι, απάντησε ήρεμα ο Τριανταδυάρης. Ο Βάλον ήταν αδερφός μου.

Ο Κέρριαν τον κοίταξε με συγχυσμένο βλέμμα.

-Και τι θα κάνεις; Θα με σκοτώσεις;

Ο Αρονιάκ τράβηξε το ξίφος του.

-Ναι... Έτσι πρέπει... Δεν μπορώ να πω ότι αγαπούσα και πολύ τον Βάλον, και εξάλλου δεν μιλούσαμε και συχνά για προσωπικά, εντούτοις πίστευα σ' εκείνον και στις ιδέες του. Συνεπώς οφείλω να εκτελέσω το αδερφικό μου χρέος.

Ο Κέρριαν γέλασε νευρικά.

-Το περίεργο ξέρεις ποιο είναι; Ότι έχω πει στους φρουρούς να μην αφήνουν κανέναν να με ενοχλεί σ' αυτόν τον πύργο. Αναρωτιέμαι γιατί δεν εκτέλεσαν το καθήκον τους και σου επέτρεψαν να ανέβεις εδώ πάνω.

-Ναι, η αλήθεια είναι ότι στην είσοδο συνάντησα κάποια μικρά εμπόδια, ομολόγησε με πονηρό χαμόγελο ο Αρονιάκ.

-Αλήθεια; Αναρωτιέμαι πόσοι φρουροί σου έφραξαν το δρόμο. Τριάντα δύο μήπως;

Του Τριανταδυάρη είχε αρχίσει να του τη δίνει αυτή η κουβέντα. Είχε έρθει σ' αυτό το δωμάτιο για να φέρει μια δουλειά σε πέρας. Χωρίς να καθυστερεί άλλο έμπηξε με μια απότομη κίνηση τη λεπίδα του σπαθιού του στο στήθος του Κέριαν. Παρακολούθησε το πτώμα του να σωριάζεται χάμω και την κρυσταλλένια σφαίρα να κυλά στο πάτωμα.

-Όχι, βασικά ήταν ένας, παραδέχτηκε έχοντας καρφώσει το βλέμμα του στα ορθάνοιχτα μάτια του νεκρού Κέριαν. Αλλά όταν βγω από δω μέσα και με ρωτήσουν οι σύντροφοί μου, θα τους πω ότι ήταν τριάντα δύο.

Κατέβηκε τα σκαλιά σκεπτικός. Δεν ήξερε αν οι μελάδες είχαν τελειώσει. Αλλά στην τελική έπρεπε να τον νοιάζει τι θα γινόταν στο μέλλον;

Η μέρα που ξημέρωσε μετά την επανάσταση πάντως βρήκε τη Νεόλια βυθισμένη στο αίμα.

Ο λαός ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ήταν πολύ πεινασμένος.

Ο λαός επίσης ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι αποτελούσε την πλειοψηφία. Δεν υπήρχε λόγος επομένως να μοιραστούν τίποτα με τους πρώην αυλικούς. Και που χάρισαν τη ζωή σε μερικούς παραήταν μεγάλη χειρονομία...

Στην κηδεία του ο Βάλον τιμήθηκε ως ήρωας και ελευθερωτής του έθνους, ενώ απαγγέλθηκαν ορισμένα από τα πιο συγκινητικά ποιήματά του που αφορούσαν τη ζωή και την ανθρωπινή αξιοπρέπεια.

Ο Τριανταδυάρης πρώτος τόλμησε να ξεστομίσει τη λέξη δημοκρατία. Βγήκε στην αγορά, συγκέντρωσε μεγάλο πλήθος γύρω του και μίλησε για πολιτική ισότητα, ελευθερία του

λόγου και κυβέρνηση της χώρας από τους πολίτες της. Οι περισσότεροι δεν τον κατάλαβαν. Αυτοί που τον κατάλαβαν φοβήθηκαν και υποκίνησαν το πλήθος εναντίον του. Ο Αρονιάκ κατάλαβε γρήγορα ότι το ακροατήριό του δεν είχε ακόμα ωριμάσει αρκετά για να λάβει τόση χειραφέτηση. Μπροστά στον κίνδυνο να λιντσαριστεί, ίσως ακόμα και να λιθοβοληθεί, κατέβηκε γρήγορα από το πρόχειρο βάθρο του και το 'σκασε προτού αγριέψει ο όχλος.

Αντ' αυτού οι κάτοικοι της Νεόλιας αποδέχτηκαν ένθερμα τη χούντα που συντάχθηκε από πρώην αξιωματούχους της βασίλισσας, βετεράνους πολέμου και πράκτορες του Βάλον που είχαν λάβει μέρος στην εξέγερση. Κάποιοι συγγενείς και ακόλουθοι της πρώην βασίλισσας, ανάμεσα σ' αυτούς και η αδερφή της, επιχείρησαν να διεκδικήσουν ανώτερα αξιώματα με το πρόσχημα ότι είχαν υποβοηθήσει την κατάργηση της μοναρχίας. Την πρώτη φορά που υπέβαλαν τα αιτήματά τους τους απέρριψαν ευγενικά. Όσοι επέμειναν για μερίδιο στην εξουσία εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς από προσώπου γης, φυλακίστηκαν για ασαφείς λόγους ή πέθαναν από άγνωστα αίτια. Οι πρώην αριστοκράτες που επέζησαν από το ανθρωποκυνηγητό της χούντας έπεσαν θύμα του λαού που είχαν τυραννήσει στο παρελθόν.

Οι προοδευτικές απόψεις του Αρονιάκ ανάγκασαν τους νέους ηγέτες να τον θεωρήσουν επικίνδυνο για την ειρήνη της χώρας. Εξαιτίας της συγγένειας με τον εθνικό απελευθερωτή του χάρισαν τη ζωή, ωστόσο τον έστειλαν στην εξορία προειδοποιώντας τον να μη ξαναγυρίσει. Έτσι ο Τριανταδυάρης επιβιβάστηκε σ' ένα πλοίο με τελικό προορισμό το νότιο ημισφαίριο.

Ωστόσο μερικοί από τους άντρες του τον είδαν μεταμφιεσμένο στην πόλη μερικές μέρες μετά το σαλπάρισμά του.

-Πρέπει να είσαι λίγο τρελός που εμφανίζεσαι ξανά εδώ, τον μάλωσε ο φίλος του ο Ντιμονάρκ. Αν σε μυριστούν θα σε σκοτώσουν.

-Λίγο θα κάτσω, αύριο ξαναφεύγω, εξήγησε απολογητικά ο Αρονιάκ.

-Α ναι; Και τότε θα επιστρέψεις;

Ο Αρονιάκ χαμογέλασε πονηρά:

-Σε τριάντα δύο μέρες. Κάπου 'κει το κόβω...

Μια βάρκα έπλεε πάνω στα γαλήνια κύματα. Ο άνεμος φούσκωνε απαλά το πανί της. Στο πίσω κάθισμα, τυλιγμένη μέσα σε μάλλινα σκεπάσματα κειτόταν ξαπλωμένη μια χλωμή κοπέλα που ανέπνεε με δυσκολία. Έτρεμε σύγκορμη και κάθε λίγο και λιγάκι έβηχε.

Η ψηλή νεαρή γυναίκα με τα καστανόξανθα μαλλιά πλησίασε προς το μέρος της. Έσκυψε και ακούμπησε το παγούρι με το νερό στα χείλη της που είχαν γεμίσει αίμα.

Η άρρωστη της χαμογέλασε.

-Νιώθεις ευτυχία, Ελισάβετ; πρόφερε με δυσκολία.

-Ναι, Φρόσω. Ναι, αγάπη μου. Έχω εσένα και δεν θέλω τίποτα και κανέναν άλλο.

Η Φρόσω έκανε απελπισμένη προσπάθεια να χαμογελάσει αλλά πνίγηκε στο βήχα.

-Προς τα πού ακριβώς πάμε;

-Πάμε να βρούμε το λουλούδι του σεληνόφωτος που μας είπε ο Βάλον. Θυμάσαι; Αυτό που θα σε γιατρεύσει.

Η πανίστρια προσπάθησε να μην φανερώσει την απογοήτευσή της.

-Μπορεί να μην υπάρχει, Ελισάβετ. Μπορεί να είναι απλά μύθος.

Η πρώην βασίλισσα φίλησε τρυφερά το μικρό κεφαλάκι της μουσικού.

-Μην ανησυχείς αγάπη μου, ψιθύρισε στοργικά. Ακόμα κι αν δεν υπάρχει εγώ θα το βρω.

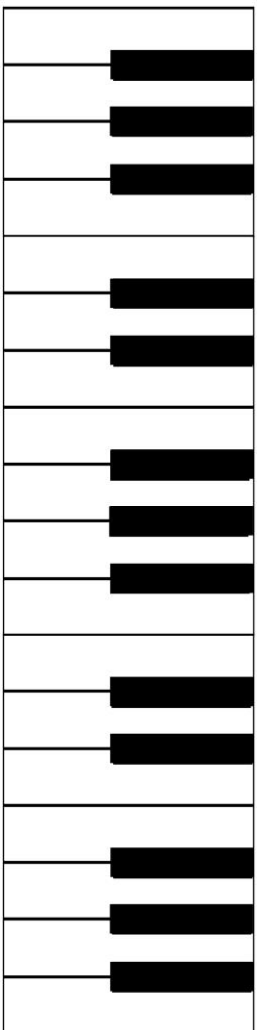
Η Φρόσω χαμογέλασε χαρούμενη. Οι δυνάμεις της ωστόσο την εγκατέλειπαν...

Ίσως και να 'ταν η τελευταία φορά που χαμογέλασε στη ζωή της. Η Ελισάβετ δεν κατάλαβε. Κατευθύνθηκε προς την πλώρη όπου και παρέμεινε ασάλευτη δίχως να γυρίσει προς τα πίσω. Δεν ήθελε να γυρίσει. Ήξερε ποιος ήταν ο σκοπός της. Γνώριζε πού έπρεπε να οδεύσει. Έκλεισε τα μάτια και άπλωσε τα χέρια αφήνοντας τον άνεμο να χαιδεύει τα μαλλιά της. Αυτή η στιγμή μπορούσε να βυθιστεί στην αιωνιότητα. Αυτή η στιγμή ήταν για την Ελισάβετ πιο ακριβή από το στέμμα που είχε αφήσει πίσω της. Η Ελισάβετ επιτέλους είχε μάθει να αγαπά με όλη της την καρδιά. Και η αγαπημένη της βρισκόταν κάπου εκεί πίσω, στο κάθισμα κοντά στην πρύμνη της βάρκας... Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν η Ελισάβετ ήταν να τη βλέπει να χαμογελά.

Και τίποτα άλλο δεν είχε σημασία.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο Πάτρικ Ασένοβ είναι φοιτητής της Σχολής
Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών
Υπολογιστών στο Εθνικό Μετσόβιο
Πολυτεχνείο. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη το
1991.

Του αρέσει η επιστήμη του κι ασχολείται με
τη Νανοτεχνολογία. Γράφει κατά καιρούς
αφηγήματα και μικρές ιστορίες, ορισμένες
από τις οποίες έχουν δημοσιευτεί στο
δικτυακό τόπο τοβιβλίο.net

Η Πιανίστρια και η Βασίλισσα είναι το
πρώτο του ηλεκτρονικό βιβλίο το οποίο
διανέμεται δωρεάν.

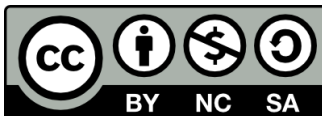
τοβιβλιο.net
Διάβασέ το!

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου
έγινε από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Η Φρόσω, μια αθώα ύπαρξη σε έναν κόσμο γεμάτο συμφέροντα, μίσση και παιχνίδια εξουσίας παλεύει να ισορροπήσει τη ζωή της ανάμεσα στο τυχαίο, το μοιραίο και την αγάπη. Μια αγάπη που οδηγείται στα άκρα, όταν τη βλέπει μέσα από το πρίσμα των κοινωνικών συβάσεων που θέτει ο άνθρωπος αλλά που τελικά αναγνωρίζει και καταλαβαίνει πως αυτό το μεγαλύτερο από όλα τα ευγενικά αισθήματα δεν μπορεί να εγκλωβιστεί σε όρια και φραγμούς όταν είναι αληθινό και βγαίνει μέσα από την καρδιά!